

பரிசாரகம்

அமரர். கலாபூசணம் மா.கந்தையா வைத்தியர் (J.P)
(கலைஞர் குமார் அவர்களின் நினைவுகளுடன்)

வெளியீடு: மருத்துவர்குடித் திருவிழாக்குழு
சித்தாண்டி.

பரிசாரகம்

அமரர் கலாபுசணம் மா.கந்தையா (J.P.),
கலைஞர் குமார் அவர்களின் நினைவுகளுடன்

தொகுப்பாசிரியர் - சீரவிந்தாஸ்

அனைத்து தொகுப்பாசிரியர்
மு.சசிசுமார்

வெளியீடு : மருத்துவர்குடித் திருவிழாக் குழு
சீத்தாண்டி.

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	: பரிசாரகம்
தொகுப்பாசிரியர்	: திரு. சி. ரவீந்திரன்
உரிமை	: சித்தாண்டி, மருத்துவர்குடித் திருவிழாக் குழு
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	: 2013
பதிப்பு விபரம்	: முதற் பதிப்பு
தாளின் தன்மை	: 70 கிராம்
நூலின் அளவு	: A5 (1/8)
அச்சு எழுத்து அளவு	: 12 பொயினர்
மொத்தப்பக்கம்	: 110
நூலின் விலை	: 300.00
அட்டைப்பட வடிவமைப்பு	: சசி
அச்சிட்போர்	: ஆதவன் அச்சகம், மட்டக்களப்பு
வெளியிட்போர்	: சித்தாண்டி மருத்துவர்குடித் திருவிழாக் குழுவினர்.

முன்னீடு

வாழும்போதே வாழ்த்துவோம் என்ற அவா. வாழ்ந்த மண்ணில் புதைந்துபோன வேர்களைத் தேடவேண்டுமே என்னும் ஒரு ஏக்கம். காலங்கடந்து நூலுருக்கொள்கிறது.

ஒரு சமூக விழுமியத்தின் இயங்கு நிலையைக் காலம் அப்படியே கட்டிப்போட்டு விடுவதில்லை. “மாற்றம்” இது எங்கும், எதிலும் ஏற்படுத்துகின்ற தாக்கம் கணத்துக்குக்கணம் மாறிலியாகத் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்கும்.

சித்தாண்டி மருத்துவ குல மக்களின் மாற்றம் பற்றியும், அதற்கான திசை காட்டியாகத் திகழ்ந்த வைத்தியர் மா. கந்தையா (குமார் J.P) அவர்கள் பற்றியும் வெளிப்படுத்த எடுத்த இந் நூலாக்க முயற்சி இற்றைக்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் அமரர். கந்தையா அவர்கள் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் தொடங்கப்பட்டது.

சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயிலின் எட்டாம் திருவிழா உற்சவத்தைப் பொறுப்பேற்று நடாத்தும் சித்தாண்டி, மாவடிவேம்பு, கொம்மாதுறை மற்றும் ஏனைய ஊர்களில் வாழும் மருத்துவகுடி மக்களின் தூண்டுதலும், அவர்களின் பங்களிப்புமே இந்நூல் வெளிவரக் காரணமாய் அமைந்தது. இருந்தும் இவ்வாறானதொரு வெளியீட்டு முயற்சியை விரும்பாத எதிர்த்தரப்பினரது இடையறாத குறுக்கீட்டு நெருக்குதல்களுக்கு மத்தியிலும் இந்நூலை வெளிக்கொண்டு வருவதற்காக மருத்துவர் குடி சார்ந்த இளைஞர்கள் எடுத்த முயற்சி பாராட்டப்படவேண்டியது.

இவ்வெளியீடு குமார் அவர்களது வாழ்க்கைத் தடங்களை மையப்படுத்துவதன் வாயிலாக அதனூடான ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கைப் புலத்தை வெளிக்கொண்டு வருவதையே நோக்கமாகக் கொண்டது. ஆனால் கால விரயத்தின் காரணமாக குமார் அவர்களது

பரிசாரகம்

அமரத்துவத்தைத் தொடர்ந்து அவரது நண்பர் வட்டத்தினரின் குமார் பற்றிய நினைவுகளுடன் இவ்விதம் வெளிவருகிறது. குமார் அவர்கள் பற்றிய எண்ணப் பதிவுகளை மனமுவந்து எமக்கு எழுத்துருவாகத் தந்த அனைத்துப் பெரியோர்களுக்கும், அறிஞர் பெருமக்களுக்கும் நன்றியுடையவர்களாய் உள்ளோம்.

இந்நூல் அச்சுருவாக்கத்திற்காகத் தானே முன்வந்து அனைத்து ஆலோசனைகளையும் வழங்கி அச்சிட்டு உதவிய ஆதவன் அச்சக உரிமையாளர் திரு. வீரசிங்கம் அவர்களுக்கு நாங்கள் மிகுந்த கடப்பாடுடையவர்கள்.

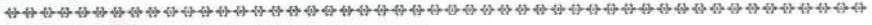
எம் சமூகத்தில் இது ஒரு கன்னி முயற்சி. வாசிப்பு என்ற அறிதல் புலம்சார்ந்த செயற்பாடு நம் சூழலில் படிப்படியாக அருகிப்போய், கேளிக்கை சார்ந்த ஊடகச் சுவை இன்றைய இளைஞர்களை அடிமைப்படுத்தியுள்ள நிலையில் மாற்றீடாக நம்மவர் பற்றிய சமூகத்தேடல் ஒருவாறு நூலுருப்பெற்றுள்ளது. எனவே இம்முயற்சியானது நம்மை நாமே சற்று நின்றுபார்த்து நிதானித்து அடுத்த அடியை ஒரு குறிக்கோளுடன் எடுத்து வைக்க உதவும். உதவ வேண்டும்.

“ தொகுப்பாசிரியர்”

உள்ளே

- 01. கலைஞர் குமார் என்ற புனிதன் முன்னாள் அமைச்சர் திரு.செல்லையா - கிராசகூரை. ப.03
- 02. குமார் அண்ணா ஒரு தொடக்கப் புள்ளி. பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு ப.06
- 03. குமார் என்னும் கலைக் கோமான் (கவிதை) கலாபுஷணம்-கவிஞர். பொன். தவநாயகம். ப. 12
- 04. புகழோடு வாழ்ந்த பெருந்தகையாளர் திரு.ப.மயில்வாகனம். (பிரதம தர்மகர்த்தா-சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திர வேலாயுத சுவாமி கோயில்) ப.14
- 05. குமார் என்னும் கலைஞன். செபஸ்தியான்-கவிரியல். ப.16
- 06. மரபுச் சித்திரக் கலையிலும், சித்த மருத்துவத் துறையிலும் தலை சிறந்து விளங்கியவர். ஜோன் ராஜன். ப.19
- 07. குமார் அண்ணன் இயக்குனர் பாலமகேந்திரா. ப.24
- 08. கலைஞரும், வைத்தியரும் திரு.க.யோகராஜா. (சே.ஆ.ஆ) ப.25
- 09. வைத்தியர் மாரிமுத்து- கந்தையா பற்றிய எனது பார்வை. திரு.அ.வீனாயகமுர்த்தி (சே.ஆ. ஆ) ப.27
- 10. வானுறையும் தெய்வத்துள் திரு.கிருஷ்ண-முருகுப்பிள்ளை முன்னாள் வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர் ப.32
- 11. குடிமைக் கூனும், கொழுந்துவிட்ட மானுடமும். -சிரவி- ப.35
- 12. சித்தாண்டி மண்ணும், மருத்துவர் சமூகமும். -சிரவி- ப.65
- 13. சாதி வேறுபாட்டைத் தகர்க்கலாமா? திரு.மு.சசிதரன் (ஆசிரியர்) ப.102

மட்டக்களப்பில் சுய மரியாதை இயக்கத்தைப் பொறுப்பேற்று நான் நடத்திய காலம். மட்டக்களப்பு நகரில் இளைஞர்கள் என்னைச் சந்தித்து உரையாடியும், பழகியும் ஏன் பாசமும், பக்தியும் கொண்டிருந்த காலம். குமார் அவர்களும் என்னுடன் மிக நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கினார் அவருடைய கலை ஆர்வமும், ஓவியம் வரைவதில் அவரிற்கு இருந்த ஈடுபாடும், சிறப்பும் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. திரு. குமார் என்று அழைக்கப்பட்ட அவரை கலைஞர் குமார் என்ற அழகுப் பெயர் சூட்டி முதலில் அழைத்தது நானேதான். அந்த நன்றியை அவர் வாழும் காலம் வரை மறக்காமல் இருந்தார். இலங்கையில் அக் காலங்களில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த தமிழ் பத்திரிகைகள் அனைத்திலும் அவரது ஓவியங்கள் இடம்பெற்றன. நல்ல கற்பனை வளம் அவரிடமிருந்தது. அவரை இந்தியாவிற்குச் செல்லுமாறும், இந்தியாவின் சிறந்த ஓவியர்களான பாலு பிறதேஸ் நிறுவனத்தாரிடம் பயிற்சி பெறுமாறும், பணித்தது நான்தான். கவிஞர் கண்ண தாசனை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்து அவருடாக அந் நிலையத்தில் குமார் பயிற்சி பெறுவதற்கு ஒரு கருவியாகவும் நானிருந்தேன். உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும் தமிழர் தரப்பின் சாத்வீகப் போராட்டங்கள், பேரணிகள், கட்சி மாநாடுகள் என்று என்னுடைய அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் தோளோடு தோள் நின்று உழைத்தவர். அச்செயற்பாடுகளில் அவரது கலை மேதமை அனைவரையும் ஈர்த்தது. உலகில் நான் எந்த இடத்தில் இருந்தாலும் கடிதம் எழுதுகிற என் உள்ளம் நிறைந்த அன்புத் தெய்வம் குமார்.

இந்தியாவிலிருந்து பஹுவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபாவின் படமும், விபூதியும் அவருக்கென்று தபாலில் அனுப்பிக்கொண்டிருப்பேன். நான் மரணிப்பதற்கு முதல் உங்களை ஒருதரம் பார்க்கவேண்டுமென்று கடிதம் அனுப்பிக் கொண்டேயிருப்பார். மரணத்தைப் பற்றி எழுதாதீர்கள். எல்லோரும் ஒருநாள் மரணிக்க வேண்டியவர்களே. நீங்கள் நீண்டநாள் வாழவேண்டும் என நான் அவருக்குக் கடிதம் அனுப்புவேன்.

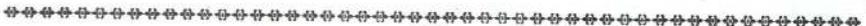

முப்பது ஆண்டுகளின் பின்பு நான் மட்டுநகர் வந்தேன். சென்ற வருடம் அவரை அவரது இல்லத்தில் சந்தித்தபோது அன்பு மேலீட்டால் கண்கள் கலங்கி ஒருகாதலனைக் காதலி கட்டி அணைப்பதுபோல் என்னை அணைத்துக்கொண்டு அழுதார். கலைஞர் பளிங்கு போன்ற பரிசுத்தமான மனம் உடையவர். அவரைப் பார்க்க எனக்கு மிகவும் கஸ்ரமாக இருந்தது. அப்போது அவர் சொன்னார் பஹுவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபாவை என்னால் பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டதே அந்த ஆசையை நீங்கள் முன்பே சொல்லியிருந்தால் அந்த ஏற்பாடுகளை நானே செய்திருப்பேனே என்று. அவரை விட்டுப் பிரிய மனம் கனத்தது. ஒருவாறு சுதாகரித்துக்கொண்டு போய்வருகிறேன் என்று சொல்லி அவரை ஆரத் தழுவி என் கையிலேயிருந்த பஹுவான் சாயிபாபாவுடைய மோதிரத்தையும் அவருக்கு அணிவித்து விடைபெற்றேன்.

கலைஞர் குமார் பழகுவதற்கு இனிமையானவர். உயர்ந்த பண்பாளர். எவர் மனதையும் புண்படுத்தாத உத்தமர். அவர் மறைவு அறிந்து நான் மிகுந்த வேதனையுற்றேன். என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாதவர்களில் கலைஞர் குமார் அவர்கள் முக்கியமானவர், முதன்மையானவர். இறைவன் திருவடி நிழலில் அவருக்கு இடம் கிடைத்திருக்கிறது. அவர் ஒரு புனிதவான், புண்ணியவான்.

ஸ்ரீ மஹா கீர்த்தி

குமார் அண்ணர் ஓர் தொடக்கப் புள்ளி

பேராசிரியர் மௌனகுரு
முன்னாள் கலைப் பீடாதிபதி
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

ஓவியர் குமார் அவர்களை நான் முதன்முதலில் சந்தித்த அந்த நாட்களை நினைவுபடுத்திப் பார்க்கிறேன். 50களின் பிற்பகுதியில் 1959இல் என்று நினைக்கிறேன் மட்டக்களப்புப் பட்டினத்தில் இருந்த அஜந்தா படப்பிடிப்பு நிலையத்தில் ஒருவர் இருந்து அகலமான ஒரு மேசையில் பிடித்த புகைப்படங்களுக்கு தன் தூரிகையால் மெருகேற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

எனக்கோ அப்போது வயது 15. மட்டக்களப்புப் பட்டினமும், வாசிக சாலையும், புதிய முகங்களும் அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்த காலம். என்னை அஜந்தா ஸ்ரூடியோவுக்குள் அழைத்துச் சென்றவர் காசி ஆனந்தனா? கவிஞர் சுபத்திரனா? அல்லது அற்புதராஜா குருஸா? என்பது ஞாபகமில்லை. மூவரும் ஒருவர்தான். மூவரும் குமார் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பர்கள், சம வயதினர்.

மட்டக்களப்புக் கச்சேரியை இயங்க விடாமல் தமிழரசுக்கட்சியினர் சட்ட மறுப்புப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்த காலம் அது. நான் முன் சொன்ன மூவரும் குமாரும் ஏனைய பலரும் அப்போராட்டத்தின் ஆதரவாளர்களாகவும், செயற்பாட்டாளர்களாகவும் செயற்பட்ட காலம் அது. அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினரான சொல்லின் செல்வர் என்று அழைக்கப்பட்ட செ. இராசதுரை இவர்களுக்கெல்லாம் தலைமை தாங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு பெரும் இளைஞர் பட்டாளம் இவர்களின் கீழ் ஒன்று திரண்டிருந்தது. நானும் 15வயதுச் சிறுவனாக அவர்களின் பின்னால். எனக்கோ எல்லாம் வியப்பு.

கச்சேரியில்தான் சத்தியாக்கிரகம் இராப்பகலாக நடந்தது. பிந்நேரம் அங்கிருந்து புறப்பட்டு பஸ் ஸ்ராண்ட் (அன்றைய பஸ் ஸ்ராண்ட் மட்/வி. சி. கந்தையா நினைவுப் பூங்காவின் முன் இருந்தது) வரும் வழியில் காந்தி சிலைக்கு முன்தான் அஜந்தா ஸ்ரூடியோ இருந்தது. அங்குதான் குமார் இருப்பார். வரும் வழியில் அங்கு தங்கி அவருடன் அனைவரும் உரையாடி வருவது வழக்கம்.

இந்த இளைஞர் பட்டாளம் தமிழரசுக் கட்சி சார்ந்திருந்தாலும் சமூக மாற்றத்திலும், சீர் திருத்தங்களிலும் வெகு வேகமாக செயற்பட்டது. ஆலயங்களில் மிருகபலி தடுத்தல், சாதி வேறுபாடுகளுக்கு எதிரான செயற்பாடுகள். சீர்திருத்த பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதற்காகக் கூட்டங்களை வைத்தல் என அவர்களின் செயற்பாடுகள் பல. தமிழரசுக் கட்சியினுள் கலகக் காரர்களாக அவர்கள் கருதப்பட்டனர் என்று நினைக்கின்றேன். குமார் அண்ணன் இவர்களுள் மூத்தவர். நிதானமானவர், இயல்பிலேயே விமர்சக நோக்கும் அங்கதப் பேச்சும் உடையவர்

சிவந்த மேனி , படிப்படியாக வாரி விடப்பட்ட கருகருவென்ற தலைமுடி, அகன்ற நெற்றி, புன்னகை தவழும் முகம், கொடுப்புக்குள் ஒரு நக்கல் சிரிப்பு, வெள்ளை வெளேரென்ற வேட்டி, நெசனல். வாக்குக்கண் (அக்கண்ணை அவருக்கு ஒரு அழகு) இப்படித்தான் அவர் எங்களுக்கு அறிமுகமானார். காசி ஆனந்தன் அவர் கண்ணைக் கிண்டல் பண்ணுவார். குமார் அண்ணரோ காசி ஆனந்தனின் கவிதைகளைக் கிண்டல் பண்ணுவார்.

இருவர் உரையாடலும் கலகலப்பாக இருக்கும். மிக இளம் வயதினரான எமக்கு இது புதுமையாக இருக்கும். எல்லாவற்றையும்

பரிசாரகம்

கிண்டலாகப் பார்க்கும் ஒரு குணம் அவரிடம் இருந்ததைப் பின்னால்தான் என்னால் நன்கு உணர முடிந்தது.

தமிழரசுக்கட்சி அன்று மக்கள் மத்தியில் மட்டக்களப்பில் கேள்விக்கிடமில்லாத பெரும் செல்வாக்கு செலுத்திய வேளையிலும் அதன் தன்மைகள் சிலவற்றை அவர் கிண்டல் செய்தது எனக்கு ஞாபகத்திற்கு இப்போது வருகின்றது.

சத்தியாக் கிரகத்தில் பகல் முழுவதும் வெயிலில் காய்ந்து இரவு முழுவதும் பனியில் உறைந்து சில மக்கள் தம்மை அழித்துக் கொண்டிருக்க சில தலைவர்கள் இடைக்கிடை வந்து தலைகாட்டி உற்சாகமுட்டிச் செல்வார்கள். இச் செயலைத் தன் பாணியிலே அவர் சிரித்துக் கொண்டு விமர்சித்தமை இப்போ ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இவருக்கு நெருக்கமாக இருந்த இன்னொரு பெரும் நண்பர் இரா. பத்மநாதன். களுதாவளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கருத்துக்களில் திளைத்தவர். களுதாவளைப் பறைமேளக் கலையை பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்து அதனை 1960களில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மேடையேற்றியவர். கோயிலுக்குள் அனுமதிக்கப்படாத அக்கலைஞர்களையும், கலைகளையும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அறிமுகம் செய்த இரா. பத்மநாதனின் செயலைப் பலர் அறியார். பத்மநாதன் குமார் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பர். பத்மநாதன் பற்றி ஒருபோதும் குமார் குறை கூறியதை நான் கேட்டதில்லை.

பின்னாளில் மெல்ல மெல்ல குமார் அண்ணர் பற்றி அறிய ஆரம்பித்தேன் அவர் சிற்றாண்டியைச் சேர்ந்தவர். மருத்துவ சமூகப் பாரம்பரியத்தினர். அச் சமூகத்தின் மேம் பாட்டிற்காகப் பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர். என்பதையெல்லாம் பின்னர்தான் அறிந்து கொண்டேன். சமூகத்தையும் அதன் போலிச் செயற்பாடுகளையும் கிண்டலுடன் பார்க்கும் மனோபாங்கு அவருக்கு ஏற்படக் காரணமான பின்னணியும் புரிந்தது.

மருத்துவகுடும்பப் பின்னணியில் வந்தவராயினும் அவர் தன்னை ஒரு ஓவியராக ஆரம்பத்தில் உணர்ந்து கொண்டார். இங்கு வந்த நாடகக் கம்பனிகளில் திறமை மிக்க ஓவியம் வரைவோர் இருந்தனர். அவர்களால் கவரப்பட்ட இவர் தமிழகம் சென்று அங்குள்ள ஓவியர்களிடம் ரேகை, வர்ணம் முதலியன பற்றிய அறிவைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

அன்று புகழ் பெற்று விளங்கிய சீனு, சித்ரலேகா, மணியம் ஆகியோரின் பாணி இவரில் செல்வாக்குப் பெற்றது. நான் அறிய குமார் அண்ணர் கீறிய பிரமாண்டமான படமொன்று மட்டக்களப்பு மாநகர மண்டபத்தின் முன் வைக்கப் பட்டிருந்தது. பக்கவாட்டில் இரண்டு நீளப் படங்களும். மேடையின் பின் புறத்தில் ஒரு பெரும் படமும் இருந்ததாக எனக்கு ஞாபகம். இதனைவிட இவர் பண்டிதர் வி.சி கந்தையாவின் மட்டக்களப்புத் தமிழகம், வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி. நடராசாவின் மட்டக்களப்பு மான்மியம் ஆகியவற்றுக்கும் அட்டைப்படங்கள் வரைந்து கொடுத்தார். அதனைப் பார்வையிடுவோர் அவரது பாணியை அறிவர்.

மட்டக்களப்பு அன்று இரண்டு மாபெரும் கலைஞர்களைக் கண்டது. ஒன்று இராஜு மாஸ்டர், இவர் இசையில் விற்பன்னர். முதன்முதல் மட்டக்களப்பிலிருந்து தமிழ் நாடு சென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இசை பயின்றவர். மற்றவர் ஓவியர் குமார் அவர்கள். குமார் முதன் முதலில் மட்டக்களப்பிலிருந்து தமிழ்நாடு சென்று ஓவியம் பயின்றவர்.

1950,60 களில் இவர்கள் இருவரையும் அறியாத மட்டக்களப்பு மக்கள் இல்லை எனலாம். அன்றைய தமிழரசுக் கட்சி இவர்களை நன்கு பயன்படுத்தியதுடன் பிரபல்யமும் படுத்தியது. ஓவியர் குமார் அவர்கள் ஓவியராக மாத்திரமின்றி சிறந்த ரசிகராகவும் இருந்தார். எனக்கும் அவருக்குமான சிறு வயது உறவு அற்புதமானது. அக்கறையுடன் படிப்புப் பற்றி விசாரிப்பார். நூல்களை அறிமுகம்

பரிசாரகம்

செய்வார். வெளிவேலைக்கு அதிகம் முக்கியம் கொடுப்பதைக் கண்டித்து படிப்பில் அக்கறை செலுத்தும் என்பார். அன்றைய இளைஞர்கள் குறிப்பாக மட்டக்களப்பு இளைஞர்கள் படித்து முன்னுக்கு வந்து உலகப் பரப்பில் இந்த மண்ணின் சிறப்பைக் கூற வேண்டும் என்பதில் மிகுந்த ஆர்வமாக இருந்தார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மீது குமாருக்கு பிரியம் அதிகம். இராவணேசன் நாடகத்தை 1966ல் மட்டக்களப்பு மாநகர சபை மண்டபத்தில் பார்த்த குமார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் மட்டக்களப்புக் கூத்தை தமிழரின் கலையாக மாற்றியமை பற்றி தன் நண்பர்களுடன் அளவளாவியமையை 1966இல் அருகிலிருந்து நான் கேட்டுள்ளேன். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் குமார் மீது பிரியம் கொண்டவர். அவர் ஓவியங்களை இரசிப்பவர்.

பிற்காலத்தில் அவர் ஓவியக்கலையினின்று ஓய்வு பெற்று மருத்துவராகி விட்டார். மருத்துவராகவே மக்களுக்கு அவர் பின்னாளில் அறிமுகமாகியும் விட்டார். உள்ளத்துக்கு ஓவியத்தாலும் உடலுக்கு குளிகைகளாலும் மருத்துவம் செய்தவர் அவர்.

இன்று மட்டக்களப்பில் பல ஓவியர்கள் தோன்றிவிட்டார்கள். ஓவியத்திற்கு பல இஸங்களும், பாணிகளும் புதுமைகளும் வந்தும் விட்டன. விளங்கியோ விளங்காமலோ மக்களும், மாணவர்களும் அவற்றைப் பார்க்கின்றார்கள். தம் அறிவு, அனுபவம், புரிதலுக்குத்தக அவைபற்றி அபிப்பிராயம் கூறுகிறார்கள். சிலர் தேசிய மட்டங்களிலும் தெரிவாகிறார்கள். சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகத்தை உள்ளடக்கிய கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஓவியம் ஒரு பாட நெறியாகவும் கற்பிக்கப்படுகிறது.

காலம் வெகுவாக மாறிவிட்டது தொடக்கப் புள்ளியினைவிட்டு பாதை வெகு தூரம் வந்துவிட்டது. தொடக்கப்புள்ளி இன்றி பாதை

குமார் என்னும் கலைக்கோமான்

1. தேனாடாம் மட்டுநகர் வடக்கி லிந்தத்
திசையெல்லாம் புகழாடத் திகழும் பூமி
வானாடும் பனிஇமயத் தவத்தின் மேலோன்
வளர்சித்தின் சிகண்டிமுனி பெயரில் வள்ளிக்
கோனாடும் படைவீடாய்க் கோயில் கொண்ட
குதூகலத்துச் சித்தாண்டி குலையாப் பண்டை
ஆனாடும் உழவர்நிலம் மக்கள் வாழ்த்தும்
அருங்கலைஞன் குமாரென்னும் அகமே யம்மா!
2. காரழகின் மருதத்தின் களிப்பி லாடும்
கதியூராய்ப் பெருமையிலே கணிப்பி லாகும்
பேருறவின் தலைமகனாய்ப் பேசும் வண்ணம்
பேறாகிப் போனகுமார் பெரியோ னென்னச்
சீருணர்வின் ஓவியமும் சிற்பங் கூட்டிச்
செயலணைவில் சாதனையாய்ச் சேர்க்குங் கோமான்
ஊரெழிலின் வடிவத்திற் குயிரைத் தந்த
ஓவியனாம் வரலாற்றில் உயர்ந்து போனான்
3. வடிவேலன் கோட்டத்து வளாகந் தன்னில்
வாழ்வியலின் மாரிமுத்து வைத்திய ராள்
குடிபேணுந் துணையோடு குழந்தை தந்தார்
கூரறிவி னோவியத்துக் குமாராய் நின்றார்
படியேறித் தமிழகத்தின் படைப்பி லாகப்
பயணித்தார் கலைமண்ணில் பழகும் வாய்ப்பில்

உடனானார் கல்கிதரும் ஓவி யத்தின்
உணர்வான மணியத்தின் உறவி லானார்

4. ஓவியனாய்த் தமிழினத்தின் உணர்வி லாகி
ஊராழும் நெறியினிலே ஊக்க மாக்கிக்
காவியனாய் நெஞ்சகத்தில் காட்சி கண்டு
கலையாளும் நடிகனெனக் களத்தின் நின்று
சேவையென வைத்தியத்தின் தேவை நாடிச்
சிறப்பாகத் தந்தைவழிச் செயலில் கூடித்
தாவுபுக ழில்லறத்தின் தகைமை பேணித்
தகைசான்ற மாமனிதத் தரத்தி லானார்

பாவாக்கம்

சித்தாண்டிக் கவிஞர்

கலாபூசுஷணம், கவிஞர் பொன் - துவநாயகம்.

ஓய்வு நிலை அதிபர், வருகை தரு விரிவுரையாளர் -

மட/ ஆசிரியர் கலாசாலை.

மட்டக்களப்பு

“புகழோடு வாழ்ந்த பெருந்தகையாளர்”

“தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக அஃகுடிலார்

தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”

சித்தர்கள், முனிவர்கள் திருக்கடாட்சம் பெற்ற சித்தாண்டி கிராமத்தில் மாரிமுத்து கந்தையா (வைத்தியர்), சமாதான நீதவான், கலாபூஷணம் ஓவியர் குமார் என்று செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட பெருந்தகையாளர் மருத்துவ குடி மக்களுக்கு ஓர் சிறந்த தலைவனாகத் திகழ்ந்து தனது சமூகம் பல துறைகளிலும் முதன்மை பெறுவதற்காக அல்லும், பகலும் உழைத்தவர். சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுத சுவாமி ஆலய வருடாந்த உற்சவத்தின் மருத்துவகுடித் திருவிழாவை தலைமை தாங்கி ஏனைய திருவிழாக்களை விட இரவு முழுவதும் வாணவேடிக்கைகள், நிகழ்ச்சிகள் ஒழுங்கமைத்து திறம்படச் செய்து இப்பகுதி மக்களின் பாராட்டைப் பெற்றவர்.

தான் சார்ந்த சமூகத்திற்கும் சித்தாண்டியில் சிலருக்கும் ஏற்படுகின்ற சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் இரண்டு தரப்பினரையும் சமாதானப்படுத்தி வைப்பதில் வெற்றி கண்ட ஓர் சமாதானப் பிரியராக வாழ்ந்தவர். இவர் ஓர் முருக பக்தர். நாள் தவறாமல் வெள்ளிக்கிழமை தோறும் வெள்ளை வேட்டி, சால்வையுடன் காலை, மாலை பூசைக்கு வந்து ஆலயத்தை பலமுறை சுற்றி வந்து பயபக்தியுடன் வழிபடும் ஒரு உன்னத மனிதர். எனது ஓய்வு நேரத்தில் இவரது வீட்டுக்குச் சென்று கலந்துரையாடுவது வழக்கம். அந்த நேரத்தில் வைத்தியம் தொடர்பான ஆலோசனைகளையும் சமய ரீதியாக ஆலயத்தில் செய்ய வேண்டியவை பற்றிய ஆலோசனைகளையும் வழங்குவார். அவரது ஆலோசனைகள் அனைத்தையும் பொன் மொழிகளாகக் கருதி கடைப்பிடித்து வந்தவர்களில் நானும் ஒருவனாக இருப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

இரும்பு நீருடன் சேர்ந்தால் துருப்பிடிக்கும், நெருப்புடன் சேர்ந்தால் தூய்மையாகும். நாமும் சேருமிடத்திற்கேற்ப சேருவோம்.

தாய்ப்பாலுண்ணக் குழந்தைக்கு நேரம், காலம் தேவையில்லை. இறைவனை வணங்குவதும் அவ்வாறே. வாழ்க்கை என்னும் அரிசி ஆசை என்னும் உமியால் மூடப்பட்டிருக்கும் வரை நமக்கு மறுபிறவியுண்டு. உமி நீங்கிய அரிசி மீண்டும் முளைப்பதில்லை. ஒவ்வொரு முறை மூச்சு விடும் போதும் இறைவனை நினைக்கப் பழகினால் இறுதி மூச்சு விடும் போதும் நினைத்துக்கொண்டே விட முடியும். மனைவி, மக்கள், சுற்றத்தார், அனைவருக்கும் நல்ல மன பலத்தைக் கொடுத்து அருள வேண்டும் என்றும் அமரர். மாரிமுத்து கந்தையா வைத்தியரின் ஆத்மா நற்கதி அடைய வேண்டுமென்றும் எல்லாம் வல்ல சித்தாண்டி முருகனை பிரார்த்திக்கிறேன்

ப. மயில்வாகனம்

(சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயில் பிரதம தர்மகர்த்தா)

குமார் என்னும் கலைஞன்

ஓவியக் கலையும், மருத்துவக் கலையும் இயற்கையாகவே அமையப் பெற்று அவை மூலம் மக்கள் சேவைகள் ஆற்றி, அதனால் பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்று பலராலும் பாராட்டப் பெற்றிருந்த எங்கள் குமார் என்னும் கலைஞன் (வைத்தியர் மாரிமுத்து கந்தையா அவர்கள்) எம்மை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்.

இவருடைய இளமைப் பராயத்தில் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 65 வருடங்களுக்கு முன்பு மட்டுநகர் வெலிங்டன் புத்தக சாலையிலும், மெயின் வீதியில் அப்போது அமைந்திருந்த வெல்கம் சலூனிலும் ஒன்று சேரும் பகுத்தறிவு இயக்க இளைஞர்கள் மத்தியிலும், அஜந்தா ஸ்ரூடியோவில் அவர் பணியாற்றிய போதும் அவரை நான் அடிக்கடி சந்தித்தபோது அவர் முகத்தில் கண்ட சாந்தமும், அனைவரையும் அரவணைத்துப் பழகும் கவர்ச்சியான புன்சிரிப்பும், என்னை மிகவும் கவர்ந்திருந்தது. அன்றிலிருந்து அவர் அமரராவதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்பு அவரோடு நெடுநேரமாக உரையாடக் கிடைத்தபோது பல வருடமாகத் தீர்க்க முடியாத நோயால் வருத்தமும் அசௌகரியமுமான நிலையிலும் அதே புன்சிரிப்புடன் பல விடையங்களையும் என்னோடு உரையாடியது பசுமை நினைவாக உள்ளது.

குமாரின் முன்னோர்கள் பரம்பரையாகச் சித்த வைத்தியர்கள். அவர்களது மருத்துவ நிபுணத்துவம் இயற்கையாகவே குமார் அவர்களிடம் அமைந்திருந்தாலும் அவர் இளமையில் அத்துறையில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கவில்லை. ஓவியக் கலையையே பெரிதும் விரும்பி தன்னிடம் அமைந்திருந்த அக் கலை ஞானத்தை வளர்த்து, தமிழ் நாட்டில் புகழ் பெற்றிருந்த பிரபல ஓவியர்கள் பாலு சகோதரர்களின் ஓவியக் கல்லூரியிற் பயின்று மெருகூட்டி, இங்கு வந்து அத்துறையில் பணியாற்றியிருந்தார். அக்காலத்தில் அவர் படைத்த சாதனை

ஓவியங்களுள் இன்று உள்ளவை விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிற்குச் சிலவேதான்

மட்டக்களப்பு ஆயித்தியமலை புனித சதாசகாய அன்னையின் ஆலய பீடத்துச் சுவரில் கடந்த 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் காட்சி தந்துகொண்டிருக்கும் சதாசகாய மரியன்னையின் திருவுருவப் படம். காலஞ்சென்ற அருட்பணி வம்பேக் அடிகளாரின் கோரிக்கையின் படி குமார் அவர்களால் வரையப்பட்டு, பிரபல மரவேலை ஆச்சாரி திரு. நாராயணப்பிள்ளை அவர்களால் கருங்காலி மர சித்திர பிறேம் போடப்பட்டுள்ளது.

குமார் வரைந்த சுவாமி விவேகானந்தரின் திருவுருவப் படம் கட்டவுட்டாக வெட்டப்பட்டு கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் வைத்து கல்லடி இராமகிருஷ்ண இல்ல வரவேற்பறையில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அவர் வரைந்த திருவள்ளுவர் படம் சித்தாண்டி சுவாமி நடராஜானந்தா ஜீ இல்லத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அவரது மக்கள் சேவைப்பங்களிப்புக்காக அவரைத் தேடிவந்த விருதுகளில் சில-

- சமாதான நீதவான் நியமனம் (1978)
 - 1993ல் மட்டக்களப்பு பிரதேச சாகித்திய விழா விருது.
 - 1997ல் ஏறாவுர்ப் பற்று கலாசாரப் பேரவையின் கலைஞர் கௌரவ விருது.
 - 2000ல் கலாசார அமைச்சின் கலா பூஷண விருது.
 - 2000ல் கிழக்கு மாகாண கல்விச் சமூகத்தின் “கலா வித்தகர்” விருது.
 - 2002ல் இலங்கை சமாதான நீதவான்கள் சங்கம் வழங்கிய வருது.
 - 2008ல் சர்வதேச முதியோர் தின சிறந்த முதியவர் விருது.
- ஆகியன நினைவு கூரப்படுகிறது.

பரிசாரகம்

ஓவியர் குமாரின் இளமைக் கால நண்பர்களுள் பலர் உயர்ந்த சிந்தனையாளர்களாவர். ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியரின் கூற்றின் படி 1940, 1950 களில் அன்றைய பழமை வாதிகளுக்கு எதிராக மட்டக்களப்பில் துடிப்புடன் எழுந்த இளைஞர்களின் வரிசையில் ஓவியர் குமார் அவர்களும் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததும், 1950களில் தமிழரசுக் கட்சிக்குள் புகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள் புகுந்தமைக்கு இத்தலைமுறையினரும் ஒரு காரணமென்று இன்னுமொரு பேராசிரியர் கூறியுள்ளதும் நினைவு கூரப்படுகிறது. அவ்வாறு குமாரோடு வரிசைப்படுத்தப்பட்ட அன்றைய இளைஞர்கள் பலரும் தமது துறைகளில் பிற்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமாகியிருந்ததில் ஓவியர் குமாரின் இளமைக்கால சிந்தனைகள், செயற்பாடுகளின் உயர்ந்த தரம் புலப்படுகிறது.

வைத்தியர் குமார் தமது முதுமை நிலையிலும், தீர்க்கப்பட இயலாத நோயினால் துன்பப்பட்டிருந்த போதிலும் மக்கள் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெறவில்லை. தன்னை நாடி வந்த நோயாளர்களை தனது மருத்துவ சேவையால் ஆறுதற்படுத்தி வந்தார். தமது மருத்துவ பரம்பரையினரின் பெருமைகளில் திருப்தியடைந்ததுடன், தான் சார்ந்த சமூகத்தவரின் உயர்ச்சியில்பெரும் ஆர்வமும் அக்கறையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

அன்னாரின் ஆன்மா சாந்தியடைவதாக.

செபஸ்தியான் - கவுரியல்
மட்டக்களப்பு.

மரபுச் சித்திரக் கலையிலும், சித்த மருத்துவத் துறையிலும் தலை சிறந்து விளங்கியவர்

“தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக” என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அதற்கமைய பெயர்பெற்ற மருத்துவக் குடும்பமொன்றில் பிறந்து, ஓவியக் கலையிலும் சித்த வைத்தியத்திலும் கிழக்கில் சிறந்து விளங்கியதோடு தலை நகரிலும் தமது புகழ் கொடியைப் பறக்க வைத்தவரான மாரிமுத்து கந்தையா என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட கலைஞர் குமார் தமது 84 ஆவது வயதில் காலமாகிவிட்ட செய்தியானது

அவரை அறிந்தவர்கள், உறவினர்கள், கலைஞர்கள் மத்தியில் பெரும் அனுதாப அலைகளை ஏற்படுத்தி உள்ளது. அத்தோடு ஓவியக் கலையிலும் இவருக்குப் பின் எவரும் இல்லை என்ற அளவுக்கு நிரப்பிவிட முடியாத வெற்றிடமொன்றையும் இவரது இழப்பு தோற்றுவித்துள்ளது.

ஒரு காலத்தில் அதாவது 1960 தொடக்கம் 80 காலப் பகுதியில் மரபு வழிச் சித்திரக் கலையில் இவருக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லை என்ற அளவிற்கு இவரது திறமை சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது. இன்று மட்டு மாவட்டத்திலுள்ள முதுபெரும் ஓவியர்களில் பெரும்பாலானோர் இவரது மாணவர்களே. குடத்தினுள் வைத்த விளக்காக இவருள் மறைந்து கிடந்த ஓவிய ஆற்றலை இளமையிலேயே இனங்கண்டு கொண்ட இவரது உறவினரும், மட்டக்களப்பின் பிரபல சமூக சேவையாளருமான லேனார் மத்தியாஸ் என்பவர் இவரது பிறப்பிடமான சித்தாண்டியிலிருந்து இவரை அழைத்துச் சென்று மட்டுநகரில் தமது சகோதரர் லுயிள்பிள்ளை என்பவர் அப்போது நடத்திக்கொண்டிருந்த வெலின்டன் புத்தகசாலையில் சேர்த்துவிட்டார். அங்கு புத்தக விற்பனையோடு மாத்திரம் நில்லாது இவர் கிறுக்கிவைத்த ஒரு விளம்பர ஓவியம் ஊருக்குள் ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்கிவிட்டது. முழுமுதற்

பரிசாரகம்

கடவுளான விநாயகப் பெருமான் கையில் கடிகாரத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு கல்கிப் புத்தகத்தைக் கையிலேந்தி வாசித்தவாறே வீதியில் நடந்து போவது போன்ற காட்சியானது புரட்சிகர சிந்தனைகள் கருத்துருவாக்கம் பெறுவதைச் சமய சாதிக் கட்டுப்பாடுகள் அனுமதிக்காத காலமது. பாதசாரிகளை வெகுவாய்க் கவர்ந்து கல்கிப் பத்திரிகையின் விற்பனையை அதிகரிக்கச் செய்த அந்த விளம்பர ஓவியம் அக்கால (1945) அருணாசல தேசிகர் போன்ற சைவாசாரப் பெரியார்களை வெகுண்டெழு வைத்துப் பிரச்சினைக்கு வழிகோலியது. இதன்மூலம் இந்து சமயத்தை குமார் அவர்கள் அவமதித்து விட்டதாக பொலிஸில் புகார் செய்யப்பட இவரைக் கைதுசெய்து காவலில் வைத்தது பொலிஸ். இதில் புத்திஜீவிகளான இளைஞர்கள் பலர் குமாருக்கு ஆதரவாக அணி திரண்டு பொலிஸ் நிலையத்தின் முன்னே நின்று கோசமெழுப்பினர். இதனால் பிரச்சினை பெரிதாவதை உணர்ந்த பொலிஸார் இரு சாராரையும் சமரசம் செய்து வைத்தனர். இருப்பினும் பிரச்சினைக்குரிய பிள்ளையாரின் ஓவியம் கடையின் முன்புறமிருந்து கடைசிவரை அகற்றப்படவில்லை என்பது சரித்திரம்.

இவரது புத்தக சாலைப் பணியானது அப்போது மட்டக்களப்பிலிருந்த அறிவுத்தேடல் மிக்க இளைஞர்கள் பலரை இவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது. அவர்களில் முக்கியமானவர் .பின்னாளில் மட்டக்களப்புத் தொகுதி எம்.பியாக விளங்கிய திரு செல்லையா- இராசதுரையாவார். இன்னும் இராசதுரையின் உறவினரான அஜந்தா ஸ்ரீபதியோ மாறன், கம்யுனிஸ்ட் தோழர் கிருஷ்ணக்குட்டி, இரா. பத்மநாதன், மாஸ்ரர் சிவலிங்கம்,பித்தன் 'சா'.மகூர் மௌலானா, சற்றேடே கந்தசாமி, முழக்கம் முருகப்பா, ராஜு மாஸ்ரர்,முருகேசு போன்றவர்கள் இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள். இவர்களின் கூட்டுறவால் பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளிலும் இடதுசாரிக் கொள்கைகளிலும் இவருக்கு நாட்டமேற்பட்டது.

இதேவேளை இராசதுரை அவர்களின் இடையறாத முயற்சி காரணமாக அந்நாளில் தென்னகத் திரைப்படத் துறையில் கோலோச்சிய கலை இயக்குனர்களான பாலு,சீனு சகோதரர்களின் ஓவியக்

கல்லூரியில் இணைந்து மூன்று ஆண்டுகள் ஓவியம் பயின்றதோடு இவர்கள் பணியாற்றிய திரைப்படங்களில் உதவி வடிவமைப்பாளராகவும் பணி புரிந்தார். அதே காலகட்டத்தில் தமிழகத் திரைப்படத் துறையில் இவருடன் இயக்குனராகப் பயிற்சி பெற்றவர்தான் ஈழத்து இரத்தினம். தமிழகத்தில் ஓவியப் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு திரும்பியபின் மட்டு. ஆமன் கோணரில் மாறன் நடாத்திய அஜந்தா ஸ்ரூடியோவில் பணியாற்றிக்கொண்டு தமது ஓவியப் புலமையை வெளிப்படுத்திப் பிரசித்தம் பெற்றார். கற்பனை வளமும் கலை நயமும் மிக்க இவரது ஆக்கத் திறமையால் காசி ஆனந்தன், பாலு மகேந்திரா போன்ற இளைஞர்களும் இவருடன் இணைந்து செயற்பட்டனர். காசி ஆனந்தனின் எழுச்சிக் கவிதைத் தொகுப்புகளுக்கு ஏற்ற வண்ண ஓவியங்கள் பலவற்றை இவரே வரைந்துள்ளார். அதேநேரம் பாலு மகேந்திரா வெளியிட்டு வந்த “தேனருவி” இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஓவியங்களையும் இவரே வரைந்துள்ளார்.

1956 - 60 காலப் பகுதியில் மட்டு. மாவட்டத்தில் தமிழரசுக் கட்சி முன்னெடுத்த சத்தியாக் கிரகப் போராட்டங்களில் வீர முழக்கங்களும், மாந்தரின் வீராவேச எழுச்சித் தோற்றங்களும் தாங்கிய இவரது பதாதைகளும், தோரணங்களும் முக்கியத்துவம் பெற்றன. தமிழர்களின் போராட்ட உணர்வைத் தூண்ட இவை பெரிதும் உதவின. கிழக்கில் ஊருக்கு ஊர் பட்டி தொட்டி எங்கணும் இவரின் கைவண்ணங்கள் தொங்கி அறப்போருக்கு அனைவரையும் அறைகூவி அழைத்தன. ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டங்களுக்கும் அவ்வாறே.

1958இல் இவர் கந்தானையில் அமைந்திருந்த எஸ்.பி.எம் சினிமா ஸ்ரூடியோவில் தயாரிக்கப்பட்ட சிங்களப் படங்களில் பணியாற்றியுள்ளார். நண்பரான ஈழத்து இரத்தினத்தின் முயற்சியால் கிடைத்த பணியிது. அங்கு இரத்தினம் இயக்கிய பல படங்களுக்கு இவர் கலை இயக்குனராகப் பணியாற்றியுள்ளார். அவைகளில் விருது பெற்ற திரைப்படம் “சகய” என்ற படமாகும்.

1960களில் கந்தானை ஸ்ரூடியோவிலிருந்து வெளியேறி கொழும்பு செட்டியார் தெருவில் “எல்லோரா ஆர்ட்” என்ற பெயரில் கலையகமொன்றை நிறுவி வர்த்தக விளம்பர ஓவியங்களை வடிவமைப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார். அக் காலத்தில் செட்டியார் தெரு நகைக் கடைகளில் குமாரின் விளம்பரப் பலகைகளே பல வடிவங்களிலும் கண் கவர் வர்ணங்களிலும் அமைந்து வந்தோரை அசத்தி வரவேற்றன. அதனால் பிரசித்திபெற்ற இவரிடம் பல நிறுவனங்களின் விளம்பர வடிவமைப்புக்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டன. கூடவே சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, தினபதி, சிந்தாமணி, போன்ற பத்திரிகைகளிலும் கருத்தோவியங்கள் வரைந்து வந்துள்ளார்.

இவரின் பரம்பரை ஏழு தலைமுறைகளாக மட்டு. வலையிறவில் வைத்தியத் தொழிலில் பிரகாசித்த பரம்பரை. இவரது தந்தையார் வே.ப.மாரிமுத்து சித்த வைத்தியத்திலும், மாந்திரீகத்திலும் பெயர்பெற்றிருந்தவர். பொலன்னறுவை முதல் பொத்துவில் வரை இவரது ரண வைத்திய சிகிச்சை பிரக்கியாதி பெற்றிருந்தது. 1969இல் இவர் காலமானபோது குமார் தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் தமது ஓவியத் தொழிலைக் கைவிட்டு எட்டாவது தலைமுறை வைத்தியராக கந்தையா என்ற தமது சொந்தப் பெயருடன் சித்த வைத்தியராகப் பரிணமித்தார். அதிலும் ஆக்கத் திறனுள்ள ஒரு படைப்பாளி எத்துறையில் ஈடுபட்டாலும் சொற்ப நாளில் அதில் தேர்ந்து பிரகாசிக்க முடியுமென்பதை நிரூபித்துக் காட்டினார். தந்தை வழியில் அவரைவிட முன்னின்றார் தனயன். இவரது இல்லமும் நோயாளிகள் தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெறும் விடுதியாயிற்று.

1970க்குப் பின்னர் கந்தையா வைத்தியரின் செயற்பாடுகள் தான் சார்ந்த சமூகத்தின் உய்விற்கென்றே அமைந்தன. அன்றைய அரசுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் கீழ் சித்தாண்டியில் அரசினால் கையகப்படுத்தப்பட்ட காணிகள் பலவும் இல்லிடமற்ற தமது சமூகக் குடும்பங்கள் பலவற்றிற்கும் கிடைக்க வழி செய்தார். இவரால் அரசு உத்தியோகங்கள், தொழில் வாய்ப்புக்கள் பெற்ற பிற சமூகங்களைச்

சேர்ந்த இளைஞர், யுவதிகள் சித்தாண்டியில் அதிகம்பேர் இருந்தனர். இவரது சேவைகளை மெச்சிய நீதி அமைச்சர் தேவநாயகம் அவர்கள் இவருக்கு மட்டு மாவட்ட சமாதான நீதவான் பதவியை வழங்கிக் கௌரவித்தார். அதன் பின்னர் வடக்கு-கிழக்கு மாகாண சபையின் 'கலா வித்தகர் விருது, கலா பூசணம் விருது இப்படி இறக்கும்வரை இவர் பெற்ற விருதுகளும், கௌரவங்களும் அனேகம்.

இறந்தாலும் இன்றுவரை எஞ்சியுள்ள அவரது அரியஓவியங்கள் அவரது இறவாப் புகழை நினைவூட்டுவனவாக உள்ளன. ஆயித்தியமலை புனித சதா சகாய மாதா ஆலயம் நிருமாணிக்கப்பட்ட புதிதில் அதன் அப்போதைய பங்குத் தந்தை வம்பேக் அடிகளாரின் வேண்டு கோளுக்கிணங்க அவர் வரைந்து கொடுத்த சகாயமாதா ஓவியம் இன்றுவரை அங்கு பிரதான இடத்தை வகித்து வருகிறது. இது டொரண்டோ ஓவிய மரபைப் பின்பற்றியதாகவும், மேற்கத்தேய மறுமலர்ச்சிக்கால ஓவியர் றபாயலின் ஓவியச் சாயலை ஒத்ததாகவும் இருப்பதாக கலை ஆர்வலர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். அந் நாட்களில் கல்லடி "இராமகிருஷ்ணமிஷன்" சுவாமியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க இவர் வரைந்த சுவாமி விவேகானந்தரின் துறவு நிலைக் கோலத்தைக் காட்டும் ஆளுயர ஓவியம் இன்றும் கல்லடி இ.கி.மி. வரவேற்பு மண்டபத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் காலஞ்சென்ற வி.சி. கந்தையா பண்டிதரின் மட்டக்களப்புத் தமிழகம் நூலுக்கான 'நீரமகளிர்' ஓவியம் நூலின் முகப்பையும், உள்ளடக்கங்களையும் அலங்கரித்துள்ளது. சம காலத்தில் வெளியான வித்துவான் F.X.C. நடராஜா அவர்களின் மட்டக்களப்பு மான்மியம் நூலுக்கான அட்டைப் படத்தை வரைந்தவரும் இவரே. இன்னும் எஞ்சியுள்ள இவரது ஓவியங்களை ஒன்று திரட்டிக் கண்காட்சியொன்றினை மட்டக்களப்பில் நடாத்த இவரது மருமகனும், சீடனும், தொழிலால் ஓவிய ஆசிரிய ஆலோசகருமான திரு. சி.ரவீந்திரன் அவர்கள் முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளார்.

ஜோன். ராஜன்

"இவரது 31ஆவது நினைவு நாளை முன்னிட்டு
வீரகேசரி பத்திரிகையில் வந்த கட்டுரை"

குமார் அண்ணாள்

திரைப்பட இயக்குனர் பாஷா மகேந்திரா.

மட்டுநகர் அர்ச். மிக்கேல் கல்லூரியில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்த காலம். இசை, இலக்கியம், சினிமா ஓவியம் எனப் பலதரப்பட்ட கலை ஊடகங்களில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் நான் ஈடுபடத் தொடங்கியிருந்த நேரம்.

இன்னும் சொல்லப்போனால் இலக்கியம், சினிமா என்னும் இரண்டு ஊடகங்களைப் பற்றிய ஒரு வெறியோடு நான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலம்.

என்னைப்போலவே இந்த இரண்டு ஊடகங்களையும் நேசித்த காசி ஆனந்தன், மாலா, மாஸ்ரர் சிவலிங்கம் ஆகிய என் வயது நண்பர்கள். இதில் காசி ஆனந்தனும் நானும் பால்ய நண்பர்கள் - பள்ளிக்கூடம் இல்லாத சனி ஞாயிறுகளிலும் மற்றும் விடுமுறை நாட்களிலும் நாங்கள் நால்வரும் கூடிப்பேசி அளவளாவுவதற்கென்றே அமைந்த அஜந்தா ஸ்ரூடியோவின் பின் கட்டு. இதனைத் தன் இருப்பிடமாகவும், பணியிடமாகவும் உபயோகித்து வந்த நாங்கள் மரியாதையுடன் “கலைஞர்” என்று அழைத்து வந்த விளம்பர ஓவியர் குமார்.

பள்ளிக்கூடம் இல்லையென்றால் மழையோ, புயலோ சாயந்தரம் மூன்று மணிக்கெல்லாம் அஜந்தா ஸ்ரூடியோ பின்ஹாலில், குமார் அண்ணன் தலைமையில் எங்கள் அரட்டை அரங்கம் ஆரம்பிக்கும். ரீ, காப்பி, வடை, வகையறா எல்லாம் குமார் அண்ணனே பார்த்துக்கொள்வார்

கிரா.பத்மநாதன் நினைவுகளோடு என்னும் நூலிற்காக பாஷா மகேந்திரா அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

கலைஞரும் வைத்தியரும்

“தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் தோன்றாமை நன்று”

என்னும் வள்ளுவர் கூற்றுக்கிணங்க வையகத்தில் பிறந்தோர் பிறர் மதிக்கப் புகழோடு வாழ்ந்திடல் வேண்டும். அன்றேல் அப்பிறப்பில் பயனேதும் இல்லை. எவ்வாறாயினும் மண்ணில் பிறந்து மடிந்த பின்னும் மக்கள் மனதில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் சிலரே. அத்தகைய ஒருவரின் நினைவுகளின் வெளிப்பாடுகளையே இக் குறிப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்த முனைகின்றேன்.

வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும் இயற்கை எழிலும் நிறைந்த கிராமமே சித்தாண்டி என்னும் திருவூர். வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க குறிஞ்சிக் குமரன் குடி கொண்ட திருத்தலம் அமைந்த ஊரும் இதுவே. இப் புனித மண்ணில் 1926.11.14 அன்று திரு. திருமதி. மாரிமுத்து பிள்ளையம்மா தம்பதிகளுக்கு மகனாகப் பிறந்த புதல்வரே அமரர். மா.கந்தையா அவர்களாவார். இளமை முதல் உடலழகும் உள்ளத்துத் தூய்மையும் மிக்க இவரை நாம் பார்த்தது ஒரு சித்திரக் கலைஞராகவே. அழகை இரசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் பொதுவாக இரக்க சிந்தனை உடையவர்கள் எனலாம். இவர்கள் எண்ணங்களை கலை வடிவமாக வெளியிடும் ஆற்றல் மிக்கவர்கள் என்பதும் வெளிப்படலாம். அதே போன்று தனது எண்ணங்களை சித்திரமாக வெளியிடுவதில் கை தேர்ந்தவராக திகழ்ந்தவர் அமரர். மா.கந்தையா அவர்கள். அத்துடன் கிராமத்தில் சிறந்த ஓவியர் என்ற பெருமையையும் நிலைநாட்டி ஊருக்குப் பெருமை சேர்த்தவர் என்பதை எவராலும் மறுத்துரைக்க முடியாது.

இவரது கலை வடிவங்கள் அனைத்தும் தெய்வீக அம்சம் பொருந்திய கலையாகவே அமைந்தவை சிறப்பானது. அவற்றில் அதிகமானவை ஆலயங்களில் தொங்க விடப்பட்ட திரைச்சீலை ஓவியங்களாகும். இறைவனின் திருவுருவங்களை பக்தியுணர்வு சொட்ட வரைகின்ற திறன் இவருக்கே தனித்துவமானது. இதனால் கிராமத்து

பரிசாரகம்

கலையுணர்வும், பக்தியும் மிக்க பாமர மக்கள் இவரை மிகவும் மரியாதையுடன் மதித்த காலம் ஒன்று இருந்தமையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இக்கலை வெளிப்பாட்டின் மூலம் இவருக்கான உயர் விருதுகளான கலா பூசனம், கலா வித்தகர் போன்ற விருதுகளுக்கு சொந்தக்காரன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து இவர் ஒரு ஆயுர் வேத வைத்தியராக சமூகத்தில் ஆற்றிய பணிகளையும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. மக்கள் வாழ்வு சமுதாய மட்டத்தில் குறுகியிருந்த காலத்தில் கிராமிய வைத்திய முறை பலராலும் மதிக்கப்பட்டது. அத்துடன் ஆங்கில வைத்தியத்தின் அறியாமை, பொருளாதார மந்த நிலை என்பனவும் கிராமிய வைத்திய முறையில் மக்களை ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தது. அக்காலத்தில் தனது தந்தையின் மருத்துவக் கலையைப் பயின்று அனுபவத்தின் மூலம் பலரைக் குணப்படுத்திய பெருமை இவருக்குண்டு. வாதக்கடுப்பு, சளி, பித்தம் போன்ற நோய்களை தாவர மூலிகைகளைக் கொண்டு குணப்படுத்தி வெற்றி கண்டவர். தான் வாழ்ந்த சமூகம் மட்டுமன்றி பிற சமூகம் சார்ந்தும் தனது பணியினைச் செய்தவர். எங்களது ஊரில் குமார் வைத்தியர் எனும் செல்லப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டவர். இவர் செய்த சமூகப் பணிக்காக மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே சமாதான நீதவான் என்ற கௌரவமும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. பணிக்காகப் பதவி பெற்றவரும், பதவிக்கான பணியினைச் செய்தவரும் அமரர். மா. கந்தையா அவர்கள் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை.

எவ்வாறாயினும் கால மாற்றமும் சமூகத்தின் விரைவான தேவையும் நாட்டு வைத்தியம் செயலிழந்து போக தொழிநுட்ப வளர்ச்சி, காலச்சிக்கனம் என்பன ஓவியத்துறையின் வளர்ச்சியில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. எனினும் பாரம்பரிய அம்சங்களை எதிர்கால சமூகத்தின் பார்வைக்கு கொண்டு வருவதன் மூலம் அதனைப் பாதுகாப்பதும் காலத்தின் கட்டாய தேவை என்பதே உண்மை.

க. யோகராஜா

சேவைக் கால ஆசிரிய ஆலோசகர்.

சித்தாண்டி.

வைத்தியர் மாரிமுத்து - கந்தையா பற்றிய எனது பார்வை

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அ.:திலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”

என்னும் வள்ளுவன் வாக்குக்கு ஏற்ப அவதரித்தவரே கந்தையா வைத்தியர் ஆவார். அன்னார் சித்தாண்டியைப் பிறப்பிடமாகவும், வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவர். இவர் மருத்துவக் குடியைச் சேர்ந்தவர். இப் பரம்பரையினர் சித்தாண்டிக் கிராமத்தில் மூன்று நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் தாய் வழிச் சமூகத்தினர் கேரள தேசத்திலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து வாழைச் சேனைக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள நாசிவன் தீவில் குடியேறியவர்களென வரலாறு சான்று பகர்கிறது.

கந்தையா வைத்தியரின் தந்தையாரான மாரிமுத்தர் ஒரு சித்தாயுர்வேத வைத்தியராவார். இவர்களின் குடும்பத்தினர் வழிவழியாக மருத்துவம் செய்யும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கந்தையா வைத்தியர் அவர்களைக் கிராம மக்கள் பிள்ளையான் என்றே செல்லமாகக் கூறுவார்கள். “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” எனும் முதுமொழிபோல் இவர் “இளமையில் சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” என்பதுபோல சிறு பிராயத்திலிருந்தே மண்ணிலும் சுவரிலும் சித்திரம் வரைந்து ஆனந்திப்பதிலும், தந்தையாரின் மூலிகை வகைகளை இனங்கண்டு ஏடுகளைப் புரட்டுவதிலும் ஆர்வம் காட்டினார். எனது பெரியப்பா கணபதிப்பிள்ளை-செல்லத்துரை(நல்லையா) அவர்கள் பற்றி வைத்தியர் கந்தையா அவர்கள் உரையாடும்போது அவர் தன்னுடன் ஒரே வகுப்பில் கல்வி கற்றதாகவும், இணை பிரியாத ஒத்த வயது நண்பர்கள் என்றும், சகல கலைகளிலும் சிறந்தவரென்றும் பெருமையுடன் கூறிக்கொள்வார். உனது பெரியப்பா ஒரு சிறந்த நடிகர், பாடகர், நல்ல ஓவியர் என என்னைக் காணும்போதெல்லாம் கூறி நல்லையா வரைந்த அழகான ஓவியமொன்று சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் முன்னர் தீர்த்தமாடிய தீர்த்தக் கேணியின் தங்குமடத்து

பரிசாரகம்

மேடை முகப்பில் வள்ளியம்மன் தினைப்புனம் காத்த காட்சியும், முருகன் வளையல் வியாபாரியாக வந்த காட்சியும் மிகவும் அழகாக வரைந்து நிறந்தீட்டிய ஓவியம் அற்புதமாக நீண்ட காலமாகக் காட்சியளித்ததாகவும், மட்/ சித்தாண்டி இராம கிருஷ்ண வித்தியாலய முகப்பில் மிசன் சின்னத்துடன் அமைக்கப்பட்ட எழுத்துருவும் தனித்துவமானது எனவும் கந்தையா அவர்கள் (ஓவியர் குமார்) என்னைக் காணும் போதெல்லாம் எனது பெரியப்பா பற்றிக் கூறுவார். அவர் பெரியப்பாவுடன் வைத்திருந்த நட்பு சிவபதம் அடையும் வரை அவரின் நினைவில் நிறைந்திருக்கும் என உணர்கிறேன்.

கந்தையா வைத்தியரின் தந்தையாரையும், மகனையும் சித்தாண்டி மக்கள் “பரிசாரி” என்றே அழைப்பார்கள். இவர்கள் இப்பிரதேச மக்களுக்கு மருந்து மரமாகவே காட்சியளித்தார்கள். தீர்க்க முடியாத பல வியாதிகளைக் குணப்படுத்தி மக்கள் மனங்களில் ஒரு தனியிடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். ஊர் மக்களிடம் பெரிதாகப் பணத்தை எதிர்பார்ப்பதில்லை வைத்த பணத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு மனோதிடம் இவர்களிடம் இருந்தது. அதிகமான ஊர் மக்கள் பணம் இல்லாமலே மருந்துகளைப் பெற்றார்கள்.

கந்தையா அவர்களின் இளமைக் காலத்தில் இவரிடம் காணப்பட்ட ஓவியத் திறத்தை இனங் கண்டுகொண்ட இவரது தந்தையார் இவரை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அவர் அங்கு பல் வகைப்பட்ட ஓவியத் திறன்களையெல்லாம் திரைப்பட ஸ்ரூடியோ மூலம் செயல் முறையாகவே ஐயம் திரிபறக் கற்றுணர்ந்தார். இவரின் திறமையைக் கண்டு பல இயக்குனர்கள் இவரை மொய்த்துக் கொண்டனர். இவ்வாறான சூழலில் சில காலம் அங்கே ஓவியம் வரைதல், எழுத்தாக்கம் செய்தல், நிழற் படங்களைச் சீராக்கல் போன்ற பல்வகைப்பட்ட பணிகளை மேற்கொண்டார். பின்னர் ஈழத் திருநாட்டிற்குத் தனது கலை பயன்பட வேண்டும் என்னும் காதலால் நாட்டை வந்தடைந்தார். பின் மட்டக்களப்பு அஜந்தா ஸ்ரூடியோவில் இருந்துகொண்டு தனது ஓவியக் கைவர்ணங்களை ஈழத்தின் தலை நகர் கொழும்புவரை வெளிக்கொணர்ந்தார். இவரின் கைவர்ணத்தில் உருவாக்கப்பட்ட இரு ஓவியங்கள் இன்றும் அழியாப் புகழுடன்

மியளிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று ஆயித்தியமலை கத்தோலிக்க ஆலயத்தில் காணப்படும் மாதாவின் உருவப் படம், மற்றையது கல்லடி உப்போடை இராமகிருஷ்ண மிஷனில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ள வீர இளைஞர் சுவாமி விவேகானந்தரின் திருவுருவம். இவையிரண்டும் உயிரோட்டத்துடன் வரையப்பட்ட அதி உச்சமான ஓவியங்களாகும். இவரது பல் வகைப்பட்ட ஓவியங்களின் மூலம் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டமையினால் கந்தையா அவர்கள் “கலைஞர் குமார்” என்னும் பட்டப் பெயரைத் தாங்கிக்கொண்டார். இதனைத் தொடர்ந்து தனது தந்தையாரின் மூச்சு அஸ்தமித்த போது அவரின் சத்திய வாக்குக்கு இடையூறாக இருந்துவிடக் கூடாதே என நினைத்து பரம்பரைத் தொழிலின்பால் நாட்டங்கொண்டு ஓவியத் துறையினைச் சற்று நிறுத்தி சித்தாயர்வேத வைத்தியத்தில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினார். கஷ்டமான தூரத்து நோயாளிகளை தனது இல்லத்திலேயே தங்கவைத்து, பல் வகைப்பட்ட நோய்களையும் தீர்த்து மக்கள் மனதில் தனித்துவமான இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். இலங்கையில் வாழும் அனைத்து இன மக்களும் சாதி, மத, இன பேதமின்றி இவரின்பால் ஈர்க்கப்பட்டனர். கதைத்துப் பேசி உரையாடுவதில் மிக விருப்புடையவர். நோயாளர்களின் மனம் புண்படாத படி சிநேகமாகப் பழகுவார். அவருடன் உரையாடும்போது பல அர்த்த புஷ்டியான வார்த்தைகள் அவரின் உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படும். யாரின் மனதையும் புண்படுத்தாதவாறு பக்குவமாக அளந்து வசனங்களை நடாத்திச் செல்லும் பாங்கை அவருடன் பழகியவர்கள் அறிந்து அவற்றை மீட்டுப் பார்க்கும் போது அவருடன் பழகிய நேரம் பொன்னானது என வியந்து கொள்வார்கள்.

அன்னார் கைதேர்ந்த மருத்துவர். அவர் தொட்ட வியாதிகளைக் குணப்படுத்தியே தீருவார். அவரின் பிற காலத்தில் ஒரு பெரும் கவலை அவரை வாட்டியது. அது என்னவென்றால் தனது கண்ணுக்குப் பின் பரம்பரை வைத்தியத்தைக் கொண்டு திறம்பட நடாத்துவதற்கு ஒருவரும் இல்லையே என்பதாகும். இத்துறைக்குத் தனது சகோதரரின் மகன் திரு. சி. கலைச்செல்வம் அவர்களை எதிர்பார்த்தார். ஆனால் அவர் தொலை தூரத்திலிருந்தமையினாலும், அவரின் தொழில் வேறு துறை சார்ந்ததாக இருந்தமையினாலும் அது சாத்தியப் படவில்லை. ஆயினும்

ஓவியக் கலையினைத் தனது சகோதரியின் மகன் திரு சி. ரவீந்திரன் அவர்கள் துறை போகக் கற்று சிறந்த ஓவியக் கலைஞனாக மிளிர்வதையிட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். மருமகனின் ஆக்கங்கள் பலவற்றைக் கண்டு அவர் புளகாங்கிதம் அடைந்தமையினை யான் அறிவேன். யோக சுவாமி மகளிர் இல்லத்தில் யோக சுவாமி, செல்லத்துரை சுவாமி ஆகிய இரு பெரும் ஞானத் துறவிகளைத் திரை நீக்கம் செய்து வைத்து மருமகனை ஆசீர்வதித்தமை எங்கள் மனதில் இன்றும் நிழலாடுகிறது. வைத்தியரை நாம் பார்க்கப் போகும் போதெல்லாம் இல்லப் பிள்ளைகளின் சுகங்களை விசாரித்து எமக்கு ஆறுதல் கூறுவார். தனது பிறந்த நாளினைப் பிள்ளைகளோடு கொண்டாடுவார். சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திர வேலாயுதன் மீது தீராத பக்தி கொண்டவர். மருத்துவக் குடி திருவிழாவின்போது பல்வகைச் சச்சரவுகளுக்கு மத்தியிலும் தான் முன்னின்று தனது குடி மக்களை வழிப்படுத்தி ஆறுதல் கூறி திருவிழாவை ஊர் சிறக்க நடாத்திமுடிப்பார். சித்தாண்டி வேலன் மீது கொண்ட தீராத காதலால் தனது மகனுக்கு கலைச்செந்தூரன் என்னும் பெயரையிட்டு மகனை வளர்த்தும் தனது மகன் வலது குறைந்தவராகக் காணப்பட்டமையால் மிகுந்த மன வேதனைக்கு உள்ளானார்.

எங்கள் குடும்பத்தாருக்கு உறவினர் அல்லாத ஒரு உறவினர் இவர். எனது தந்தையார் மிகவும் துடுக்கானவர். சிறு பராயத்தில் கட்டக்காட்டு வயலுக்குக் கதிர் புறக்கச் சென்றபோது உல்லு ஏறி வலக்கால் பாதம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டதாம். கண்ட கண்ட பச்சை இலைகளை வைத்துக் கட்டியதால் கட்டுக்கட்டி இரத்தமும், சீழும் வடிந்து கொண்டிருந்ததாகவும், தாங்க முடியாத வேதனையால் துடித்துக்கொண்டிருந்த போது கந்தையா வைத்தியரின் அப்பா மாரிமுத்து வைத்தியர் வந்து காலைப் பிடித்துப் பார்த்து பூச்சு மருந்து பூசவும் மூலிகை மருந்து குடிக்கவும் கொடுத்துப் பத்துப் பதினைந்து நாட்களில் சுகப்படுத்தி விட்டதாகவும், வைத்தியர் இல்லையாயின் கால் பாதம் வெட்டப்பட்டிருக்கும் எனவும் எனது தந்தையார் அடிக்கடி கூறுவார். எனது தந்தையார் இறைபதம் அடையும்வரை கூடுதலான வேலைகள் செய்தால் காற் பாதம் இறைகள் வெடித்து வீக்கம் ஏற்பட்டுவிடும் அவ்வேளையெல்லாம் தந்தையார் அரசாங்க வைத்திய

சாலைகளை நாடாது கந்தையா வைத்தியரிடம் சென்று காலினைச் சுகப்படுத்தி விடுவார். இவ்வாறு எங்கள் குடும்ப வைத்தியராகவும் கந்தையா அவர்கள் சேவை செய்தார்கள்.

இலங்கை அரசு இவரைப் பலமுறை கௌரவித்தது. கிராமம், பிரதேசம், மாவட்டம், மாகாணம், தேசியம் எனப் பல கௌரவங்களைக் கண்டவர். இலங்கையின் சமாதான நீதவானாக முப்பது வருடங்களுக்கு மேல் சேவை செய்துள்ளார். எவரிடமும் கைக்கூலி பெறாத பெருந்தகையாளர். நான் சில வேளை வைத்திய லீவுச் சான்றிதழ் பெறச் செல்லும்போது அவர் காசு எதையும் வேண்டமாட்டார் என்ற நோக்கில் பணத்தை மேசை மீது வைத்தால் காசு கூடிப்போய் விட்டதோ என்று அன்பு வார்த்தை கூறிப் பணத்தை எடுக்கச் சொல்லி விடுவார். இவ்வாறான ஒரு பரி பக்குவமான மனிதருள் மாணிக்கமாகத் திகழ்ந்த அன்னார் இவ்வுலகை நீத்தாலும் அவரின் செயல்கள் எம் மக்கள் மனதில் என்றென்றும் நீங்காத இடத்தை வகித்துக் கொண்டேயிருக்கும் என்பதில் எவ்விதமான ஐயமும் இல்லை என என் பார்வையில் கருத்தை முன்வைத்து இக் கட்டுரையை நிறைவு செய்வதுடன் என்னையும் ஒருவனாக நேசித்து இப் பணியினைச் செய்வதற்கு இடமளித்த எனது நண்பர் திருவாளர் சி. ரவீந்திரன் (சே.ஆ.ஆ) அவர்களுக்கும், அவர்களின் குடும்பத்தார் உறவினர்களுக்கும் எனது உளம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

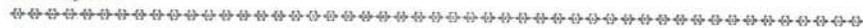
திரு. அ. வினாயகமுர்த்தி (சே.ஆ.ஆ)

தலைவர்

யோக சுவாமி மகளிர் இல்லம்

பிரதான வீதி,

சித்தாண்டி.

வாழ்வுறையும் தெய்வத்துள்.....

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்
வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

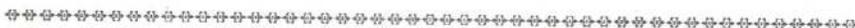
எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது.....

1963இல் நான் மட்/வந்தாறுமுலை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் கற்பதற்காக என்னை எனது தந்தையார் அழைத்துச் சென்றபோது முதலில் நாம் சித்தாண்டிக்கே சென்றோம்.

சித்தாண்டியில் மாரிமுத்து வைத்தியரின் வீட்டுக்குச் செல்கிறோம் என எனது தந்தை கூறி இருந்தார். அங்கு சென்றபோதுதான் அது பெரியதொரு ஆயுர்வேத வைத்தியசாலை என்பதை அறிந்து கொண்டேன். நிறையப்பேர் மாரிமுத்து வைத்தியரின் கையினால் நாடி பிடித்துப் பார்த்து நோய் தீர்க்க வந்திருந்தனர். அதைவிட குளிகைகள் அரைக்க, தூள் இடிக்க, லேகியம் காய்ச்சுவெனப் பலர் மிகவும் கவனத்துடன் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பாரிய மருந்து தயாரிக்கும் தொழிலகமாக அந்த வீடு மாறியிருந்தது. மூலிகைகள், லேகியம், எண்ணை இவற்றின் நெடி மூக்கைத் துளைத்தது.

அப்போதுதான் எங்களை ஒரு மஞ்சள் நிற அழகான முக வெட்டுள்ள இளைஞன் வரவேற்றார். இவர் தான் “ஓவியர் குமார்” என என் தந்தையார் என்னிடம் கூறினார். முதற் பார்வையிலேயே அவரது நெடிதுயர்ந்த அழகான தோற்றம் என்னைக் கவர்ந்து விட்டது.

“சென்றல் கொலீஜு”க்கு வந்து விட்டாயா”. நல்லது. கேட்டிக்காரன் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்று சித்தாண்டிக்குரிய கிராமத்து வாசனைத் தொனியில் சற்றே இழுத்துக் கூறினார். இந்த உற்சாகப் படுத்தலுடன்தான் அவருக்கும் எனக்குமிடையில் அன்னியோன்னியம் ஆரம்பமாகியது. க.பொ.த சா/த பரீட்சையில்

சித்தியடைந்த பின் சித்தாண்டியில் வசித்த எமது அம்மாச்சி வெள்ளையன் அவர்களுடன் அவரின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். அப்போது மாரிமுத்து வைத்திய சாலையில் பிரதம வைத்தியராக குமார் சித்தப்பா பொறுப்பை ஏற்றிருந்தார். நோயாளிகளின் கைகளைப் பிடித்தவாறே “இவன் என் அண்ணனின் மகன் .ஓஎல் எல்லாம் பாஸ் பண்ணியிருக்கிறார்” வாங்க வாங்க பக்கத்தில் இருப்பா என்று என்னைப் புகழ்ந்து மற்றவர்களுக்குக் கூறியவாறு பக்கத்தில் இருத்திக் கதைகள் கேட்டுக்கொண்டே நோயாளிகளுக்கு மருந்தும் கொடுத்து, பத்தியமும் கூறிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இன்றுதான் வந்த பரீட்சை முடிவு இவருக்கு எப்படி?..... ஒரு விடையம் மட்டும் எனக்கு நன்கு புரிந்தது. அது என்னை இவர் அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதுதான். பின்னர் ஏ.ல் சித்தியடைந்து ஆசிரியர் தொழில் பெற்றதும் அடிக்கடி அவரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஒவ்வொரு தடவையும் எருவிலில் முதன் முதல் நமது சமூகத்தில் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறீங்க.. இன்னும் முன்னேற வேண்டும். படிக்க வேண்டும் என என்னை உற்சாகப்படுத்துவார். அந்த அளவுக்கு சமூகத்தின் பாலும், சமூகத்தில் கல்வி கற்று வெளிவரும் இளைய சந்ததியினர் மீதும் அதீத அக்கறை கொண்டிருந்ததோடு தட்டிக் கொடுத்து ஊக்கப் படுத்தத் தவறவே மாட்டார். உறவினர்களின் சுக துக்கங்களிலும், வைபவங்களிலும் குமார் வைத்தியருக்கு சொந்தங்கள் அழைப்பு அறிவிக்கத் தவறுவதில்லை. அவர் மறக்காமல் சமூகங் கொடுப்பதற்குத் தவறுவதுமில்லை. அவரின் வருகையை ஒரு பெருமையாகவே உறவினர்கள் பாராட்டிக் கொள்வார்கள்.

பின்னர் நான் அதிபராகி, உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராகி, பின் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராகி மாகாணக் கல்வித் திணைக்களத்தில் பணி புரிந்த போது ஒரு தந்தையின் பரிவுடனும், வாஞ்சையுடனும் என்னை அவர் வீட்டுக்கு அழைத்து அன்புடன் அவரும், அவரின் துணைவியார் மணி மாமியும் உபசரித்து மகிழ்வர். இந்த அன்பும், பாசமும் என்னை அவர் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் கொள்ள வைத்தது. எனது ஒவ்வொரு படிமுறை வளர்ச்சியையும் அவருடன்

பரிசாரகம்

பகிர்ந்து கொள்வதில் மிகுந்த திருப்தியடைவேன். அவரும் என்மீதும், என் பிள்ளைகள் மீதும் அளவில்லாத பாசம் கொண்டிருந்தார் என்பதை நினைத்து இன்புற்றிருந்தேன். நான் வலயக் கல்விப் பணிப்பாளராகப் பதவியுயர்வைப் பெற்றபோது முதலில் இவருக்குத்தான் தெரியப் படுத்தினேன். மிகுந்த சந்தோஷப்பட்டுப் பாராட்டினார். எருவிலில் பிறந்த என் உறவினன் திருகோணமலை நகரின் வலயக் கல்விப் பணிப்பாளராவது சாதாரண காரியமல்ல. உங்கள் முயற்சியும், முன்னேற்றமும் ஏனைய எமது இளம் சமுதாயத்தினருக்குப் பாடமாக அமைய வேண்டும். எனப் புகழ்ந்து என்னைத் திக்குமுக்காட வைத்தார். திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்

தெளிந்த நல் அறிவு வேண்டும்

என்ற பாரதியாரின் பாடல் வரிகளுக்கேற்ப வாழ்ந்து காட்டிய வழி காட்டி இவர். நல்ல ஓவியனாய், சிறந்த வைத்தியனாய், அருமையான ஆலோசகனாய். எதையும், எந்தத் துன்ப வேளையிலும் அலட்டிக் கொள்ளாத பக்குவம் வாய்த்தவராய் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து காட்டினார். இறை பக்தியும், நேர்மையான சிந்தனையும், எவரிடமும் நகைச்சுவையாகப் பேசும் திறனும் கொண்ட இந்தப் பெரு மகனின் இறப்பு என்னைப் போல் பலரையும் வெகுவாகப் பாதித்தது. அவரது அன்புத் துணைவியார், மகள்மார் துயரத்தால் துவண்டு விட்டது மேலும் கவலையளித்தது. ஆனாலும் அவர் இறந்தாலும் அனைவருக்கும் ஒரு வழி காட்டியாக, விடி வெள்ளியாக எம்மை அவதானித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார். என்ற உணர்வு மட்டும் என் நெஞ்சை விட்டு என்றும் நீங்காது.

சாந்தியடைந்த அவரின் உன்னத ஆத்மாவுக்கு எனது இறைஞ்சுதல்கள் தொடரும்.

திரு. கிருஷ்ண - முருகுப்பிள்ளை.
முன்னாள் வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர் (திருகோணமலை)
(ஆலோசகர்- அரும்புகள் நிறுவனம்)

குடிமைக்கவனும், கொழுந்துவிட்ட மானுடமும்.

தமிழர் வாழ்வியல் சாதியத்தையும், மத ஐதீகங்களையும், இணைத்துக் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு உன்மந்தப் போக்கைக் கொண்டது. வைதீக இந்துக்களின் வர்ணாச்சிரமப் பிடிக்குள் தமிழ் இனம் அகப்பட்டுச் சின்னாபின்னமாக்கப்பட்ட வரலாறு நாம் அனைவரும் அறிந்ததே.

பரம்பொருள் மெளனித்துப் பார்த்திருக்க பார்ப்பான் ஓதிய வேதம் ஓர் இனத்தின் வேராக

இருந்த ஒரு தொகுதி மானுடத்தை அடிமைகளாகவும், குடிமைகளாகவும் மாற்றியது. உண்டி வளர்க்க உழைத்தவன் சற் சூத்திரனாக்கப்பட்டான். அதனிலும் தாழ்ந்தவன் எப்போதும் திருமேனி தீண்டாத அசற் சூத்திரனாக்கப்பட்டான். பஞ்சமர் என அழைக்கப்பட்ட இவ் அசற் சூத்திர வகுப்பார் ஆண்டகைகளால் தீண்டத் தகாதவர்களாக அடிமைப் படுத்தப்பட்டு பட்ட வேதனைப் பாடுகளும், இதனால் மர வேரின் (தல) வன்கூறாய் வெளிப்பட்ட ஜாதிய ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான “தலித்திய” எதிர் வெளிப்பாடுகளும் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன.

காலங்காலமாய் இவ்வாறாக அடக்கியொடுக்கப்பட்ட ஓர் அடிமைச் சமூகப் பின் புலத்திற் பிறந்து குலத் தொழிலால் குடிமகன்களாக்கப்பட்ட சந்ததியினரின் நித்திய உறங்கு நிலையைத் தன் தனி மனித ஆழுமையால் சற்று உகப்பிவிட்ட ஒரு சாமானிய மானுடர் பற்றிய பதிவு இது.

சித் தாண்டிக் கிராமம் சைவாகம முறை சார்ந்த வழக்காறுகளையும், ஆகம முறை சாராத கரண வழிபாட்டு

பரிசாரகம்

நம்பிக்கைகளையும் சேர்த்துப் பிணைத்த தழையின் இறுதிப் புரியான நாட்டார் வழக்காறுகளைத் தங்கள் வாழ்க்கைக் கோலமாய்க் கொண்ட மக்களின் வாழ்விடம். இக் கிராமத்தின் இயங்கு நிலையைத் தீர்மானிக்கும் நடுவண் மையமாகச் சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் சுவாமி கோயில் திகழ்கிறது. இக் கோயிலின் மேற்காய் வாழும் மருத்துவக் குடியினர் ஊரவரின் நித்திய, மங்கல, அமங்கலத் தேவைகளை நிறைவேற்றும் குடிமைக் குடிகளாய்ப் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்துவருகின்றனர். இச் சமூகத்தவரின் ஆதி வருகை, மூலோபாயச் சேவை, இருப்பு என்பவைகுறித்த தேடல்கள் ஒருபுறமிருக்க இவர்களின் கிராமத்து வாழ்வியல் நிலையில் கடந்த ஐந்து தசாப்த காலப்பகுதிக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் என்ன? இந்த மாற்றங்களுக்கான முதற் குறிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தவர் யார்? என்னும் வினாவுதலுக்கு உரிய பதிலைக் கலைஞர் குமார் எனப் பலராலும் பரவலாக அறியப்பட்ட சித்த வைத்தியர் மா.கந்தையா ஜே.பி அவர்களது வாழ்க்கையின்

தொடர் நிகழ்வுகளைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்வதன்மூலம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

பெரும்பான்மை மக்களுக்கு சேவகம் செய்யப் போய் கும்பிடு போட்டுக் கும்பிடு போட்டே கூன் விழுந்துவிட்ட ஒரு சாதிக் குழுமத்தில் தந்தைவழி மருத்துவ பாரம்பரியத்திலும் தாய்வழி மலையாள வயிற்று வாரிலும் பிறந்த இவரது வாழ்க்கைத் தடயங்களை இவ்ரார்ந்த சமூகத்து

தாய்தந்தையருடன் குமார் அவர்கள்

இன்றைய சந்ததியினர் அறிந்து வைத்திருப்பது இன்றியமையாதது.

இளம்வயது நண்பனுடன்

சாதித் தொழில் விட்டவன் சத்திராதியாகக் கணிக்கப்பட்ட ஒரு காலம், கணுக்காலுக்கு மேல் கட்டிய வேட்டித் துண்டு, இடைக்குமேல் ஆடையில் லாத வெற்றுமேல், பாதணியறியாப் பாதங்கள், கக்கத்தில் இடுக்கிய உமலுக்குள் சவரத் தொழிற் சாமான்கள், வீடுவீடாகச் சென்று ஆண்டகைகளுக்கு அடிமைச் சேவகம் புரிந்த தன் உறவுகள். இற்றைக்கு அறுபது, எழுபது வருட காலங்களுக்கு முன் கிழக்குக் கிராமங்களின் குடிமைக்கோலம் பூண்ட மக்களது வாழ்க்கை நிலை இப்படித்தான் இருந்தது. ஜாதியக் கட்டுக் கோப்புக்கள் நேரிடையாகவே மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட அக்காலச் சித்தாண்டிக்

கிராமத்தில் வாழ்ந்த மாரிமுத்து வைத்தியர் பிள்ளையம்மா தம்பதிகளுக்கு இவர் மூன்றாவது மகனாக 1926ம் ஆண்டில் பிறந்தார். தந்தை வைத்த பெயர் பிள்ளையான் என்பதாகும். பதிவுப் பெயராக கந்தையா என நாமம் சூட்டப்பட்டது. ரண வைத்தியத்தில் பெயர் பெற்ற மாரிமுத்துக் கட்டுப் பரிசாரியாருக்கு இவருடன் சேர்த்து நான்கு ஆண்டளும், மூன்று பெண்களுமாக ஏழு மக்கள். மாரிமுத்தரின் பாரம்பரியம் பெருந்துறை, வலையிறவுப் பகுதிகளில் தலைமுறை தலைமுறையாக மருத்துவத் தொழிலையும், மாந்திரீக சேவையையும் செய்து வந்த சந்ததியினரைக் கொண்டது. இவரது மனைவியான பிள்ளையம்மாவின் பரம்பரையினர் கேரளத்திலிருந்து பாய்மரக் கப்பல்களில் புலம்பெயர்ந்து வந்து வாழைச்சேனை நாவிதன்தீவுப் பகுதிகளில் குடியேறிய ஒரு மரச்சிற்பக் கலைஞரான கிருஸ்ணன் என்பவரின் பிற்சந்ததியினராக உள்ளனர். பின்னர் இக்குடும்பத்தினர் சித்தாண்டியில் இடம் பெயர்ந்து வாழத்தொடங்கியுள்ளனர்.

இவ்வாறான சாகியத்தின் கலப்புப் பிறப்பாக்கத்தால் முளைவிட்ட வீரிய விதையொன்று சித்தாண்டி மண்ணில் தன் வாழ்க்கைச்சிறுகை விரித்தது. குமார் எனப் பலராலும் அறியப்பட்ட இம்மானுடரின் வாழ்க்கைப் பயணத் தடையங்களை வசதிகருதி வரையறைக்குட்படுத்தி அறிதல் இவரைப்பற்றிய புரிதலை இலகுவாக்கும். எனவே இவரது வாழ்க்கையின் பரிணாமங்களை நாம் பல கட்டங்களாகப் பிரித்தறியலாம்.

1. சீறகு வீர்க்கத் தீசைகாட்டிய உறவுப்பறவை

குமார் அவர்கள் துள்ளித்திரிந்த பள்ளிப்பருவத்திலும் பின் தன் தகப்பனாரின் மருத்துவச் சுவடிகளை மனனம் செய்து கொண்டிருந்த வளர்நிலைக் காலங்களிலும் எண்ணங்களில் உருவாகும் தோற்றங்களை கையிற் கிடைத்த கரித்துண்டால் நிலத்தில் கிறுக்கிக் கொண்டே இருப்பாராம். இவரிடம் ஒழிந்து கொண்டிருந்த நுண்கலை இயல்பை அறிந்து கொண்ட மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த மெத்தியாஸ் என்ற இவரது நெருங்கிய உறவினர் பிள்ளையான் என்ற சிறுவனைத் தன்னுடன் மட்டக்களப்பிற்கு அழைத்துச் சென்றுள்ளார்.

மருத்துவ சமூகத்தினர் அந்நாட்களில் மட்டக்களப்பிலுள்ள சிங்களவாடி மூன்றாம் வட்டாரப் பகுதியில் வசித்து வந்தனர். புளியந்தீவில் வாழ்ந்த வைதீக இந்துக்களின் ஜாதிய வேட்கையைத் தாங்கவொண்ணாது கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவிய சந்ததியினரின் வாரிசுகளான இவர்கள் தீண்டாமை வெறிக்கு ஆட்பட்டுப் பட்ட வேதனைப்பாடுகளும், எதிர் முனைப்புகளும் எண்ணிறைந்தவை. 1940ஆம் ஆண்டுகளில் இச் சமூகத்து இளைஞர்களில் இருந்து சில முற் போக்கு எண்ணங்கொண்ட புரட்சியாளர்கள் உருவாகினர். இவர்களில் மெத்தியாஸ், லுவி ஆகிய இரு சகோதரர்களின் செயற்பாடுகள் மூன்றாம் வட்டார மக்களின் எழிற்சிக்கு உந்துதலாய் அமைந்தன. மிசனரிக் கல்வியின் பயனாய் ஓரளவு அறிவுத் தேட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட மெத்தியாஸ், லுவி போன்றவர்கள் தங்கள் தொழில் நிலையங்களில் வாடிக்கையாளர் வாசிப்பதற்காகப் போடப்பட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பவற்றைத் தொடர்ச்சியாகப் படித்துப்

படித்துப் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளையும், மாக்கிய இடதுசாரிக் கோட்பாடுகளையும், உலக அரசியல் நடப்புக்களையும் புரியத்தொடங்கினர். இப் புரிதல் புத்தகக் கடை ஒன்றைத் தொடங்கி நடாத்துமளவிற்கு இவர்களை இட்டுச் சென்றது. சித்தாண்டியிலிருந்து மெத்தியாஸ் அவர்களால் அழைத்து வரப்பட்ட வளரிளம் பருவத்தினரான பிள்ளையான் இக்கடையின் பணியாளராக அமர்த்தப்பட்டார்.

2. வெலிங்டன் புத்தகசாலையும், குமாரும்

வெலிங்டன் புத்தகசாலை என்ற பெயரில் தற்பொழுது யுனைட்டட் நூல் நிலையம் அமைந்துள்ள (சக்தி நூல் நிலையம்) இடத்தில் மெத்தியாஸ், லுவி சகோதரர்களால் நாற்பதாம் ஆண்டுகளின் இறுதிப் பகுதியில் ஒரு நூல்நிலையம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அநேகமாக மட்டக்களப்பு நகரில் திறக்கப்பட்ட இரண்டாவது புத்தகக் கடை இதுவாகும். அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவந்த ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகளான கல்கி, ஆனந்த விகடன் மற்றும் இடதுசாரி சித்தாந்த சஞ்சிகைகளின் மட்டக்களப்புக்கான

விற்பனை முகவர்களாக இவர்கள் இருந்துள்ளனர். இந்நூல் நிலையத்தின் பங்குதாரரான மெத்தியாஸ் அவர்கள் இங்கு பணி புரிந்த பிள்ளையானை “குமார்” எனப் பெயர் மாற்றம்செய்து புத்தகக் கடையின் விற்பனையாளராக்கினார். வெலிங்டன் புத்தகசாலையின் விற்பனை விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இந்திய அறிஞர்களின் நூல்கள் கடையின் இடப்பரப்பை நிரப்பத்தொடங்க மட்டக்களப்பு நகரின் அறிவுத்தேடல் மிக்க இளைஞர்கள் இக்கடையில் ஒன்றுகூடத் தொடங்கினர். இந் நாட்களில் தமிழ்நாடு திராவிட இயக்கத்தினரின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டிருந்தது. திராவிடக் கட்சியினரின் கொள்கை

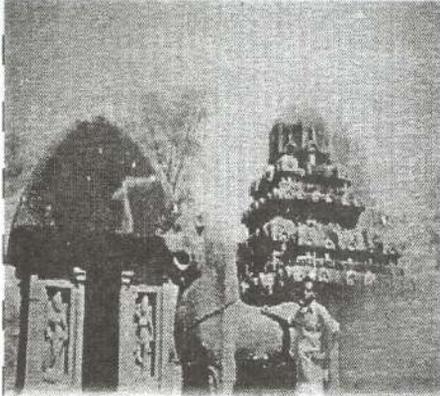
பரிசாரகம்

வீச்சம் பல முற்போக்கு இளைஞர்களைப் பாதித்திருந்தது. இதன் விளைவாகக் கருப்புச்சட்டை அணிந்த சுய மரியாதைக் காரர்களும், சங்க இலக்கியப் பாடல் விமர்சகர்களும் ஒருங்க சேர்ந்து தமிழ்நாட்டுப் பாணியிலான அரசியல், கலை இலக்கிய விழாக்களை மட்டக்களப்பு நகரில் நடத்தத் தொடங்கினர். இக் கூட்டத்தினருள் குமார் அவர்களும் உள்வாங்கப்பட்டார். இவரது இணைபிரியாத நண்பர்களான முன்னாள் அமைச்சர் செல்லையா-இராசதுரை, வெலிங்டன் புத்தகசாலையின் மேலாளராகவிருந்த கெங்கையா என்ற பழைய பட்டாளத்துக்காரர், அஜந்தா ஸ்ரூடியோ மாறன், இரா பத்மநாதன், மாஸ்ரர் சிவலிங்கம், ஸ்ரூடியோ லேக் மூர்த்தி, கேரளத்து இடதுசாரிக் காரரான கிருஷ்ணக்குட்டி, முருகேசு, பித்தன் சா, ராஜுமாஸ்ரர், மகூர் மௌலானா, சற்றேடே கந்தசாமி, முழக்கம் முருகப்பா, அன்பழகன் குருஸ் ஆகியோர் இவருக்குள் மறைந்து கிடந்த ஓவிய ஆற்றலை இனங்கண்டுகொண்டனர். தமிழ்நாட்டுத் திராவிடக் கட்சியினரின் இலக்கிய நயம் ததும்பும் பேச்சு வன்மையால் இவர்கள் தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் கருணாநிதி, நாவலர் நெடுஞ்செழியன், எம்.ஆர். ராதா, கவிஞர் கண்ணதாசன் போன்றோர்களைத் தங்களது ஆதர்ச நாயகர்களாகக் கருதிக்கொண்டு அவர்களைப் போலவே மேடை நிகழ்ச்சிகளையும், சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்த்தினர்.

இந் நிகழ்வுகளுக்குரிய விளம்பரங்களை உருவாக்கி பாரிய கட் அலுட்டுக்களை வரையும் பொறுப்பு குமார் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. கல்கிச் சஞ்சிகை விளம்பரத்துக்காகவும், இராசதுரை அவர்களது நிகழ்ச்சிக்காகவும், இவர் ஒரு விளம்பர ஓவியத்தை வரைந்து வெலிங்டன் புத்தக சாலைக்கு முன்னால் காட்சிக்காக வைத்துள்ளார். இதில் பிள்ளையார் செருப்புக் காலுடன் புத்தகம் ஒன்றை வாசித்துக் கொண்டு நடந்து வருவதைப் போன்ற காட்சி சித்தரிக்கப்பட்டு இருந்திருக்கிறது. இச் சித்திரத்தைப் பார்த்து ஆத்திரப்பட்ட மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த வைதிகர்கள் சிலர் பொலீசில் முறையிடப்போய் பொலீசார் இவரையும், இவரது நண்பர்களையும் சேர்த்து நையப்புடைத்து உள்ளே தள்ளினார்களாம். இவ்வாறு இவரது

படைப்பாற்றலை நன்கு அறிந்திருந்த நண்பர்களின் ஊக்குவிப்பாலும், இராசதுரை, கெங்கையா போன்றோர்களது இடையறாத முயற்சியினாலும் இவர் ஓவியம் பயில்வதற்காக தமிழ் நாட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

3. தமிழ் நாட்டில் ஓவிய மாணவனாக

தமிழ் திரைப்படத் துறையில் அந்நாட்களில் கோலோச்சிய கலை இயக்குனர்களான "பாலுபிரதேஸ்" சகோதரர்களின் ஓவியப் பாசறையில் இவர் மூன்று வருடங்கள் முறைசார்ந்த ஓவியப் பயிற்சியைப் பெற்றுக் கொண்டார். அந்நாட்களில் இலங்கையிலிருந்து சென்று திரைப்படத்துறையில் பயிற்சி

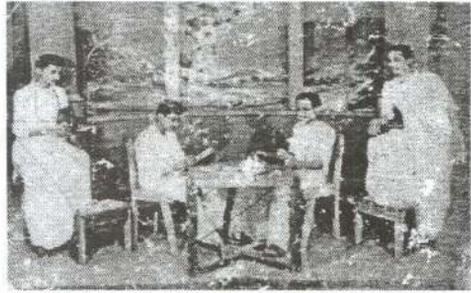
தமிழ்நாட்டில் மாமல்லபுரச் சிற்பங்களுடன்

பெற்றுக்கொண்டிருந்த உதவி இயக்குனர் ஈழத்து ரெத்தினம் அவர்களுடன் இவருக்கு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. இருவரும் இணைந்து சில தமிழ் சினிமாக்களில் உதவியாளர்களாகச் செயற்பட்டனர். கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்கள் ஒருமுறை இராசதுரை அவர்களின் அழைப்பில் மட்டக்களப்புக்கு வருகை தந்திருந்தபோது கவிஞரது அறிமுகம் குமாருக்குக் கிடைத்திருந்தது. இத்தொடர்பினால் கவிஞர் கண்ணதாசனுடன் நெருங்கிப்பழகினார். மூன்று வருட நிறைவில் ஓவியப் பயிற்சியில் முதிர்ச்சி நிலையை எட்டிய குமார் அவர்களின் கனவு சினிமாத்துறை சார்ந்த கலை இயக்குனராக வர வேண்டும் என்பதாகவே இருந்தது. எனினும் தன் தாயாரின் சுகவீனம் காரணமாக மீண்டும் தன் தாய் மண்ணுக்குத் திரும்பினார்.

4. அஜந்தா குகையில் ஓர் ஆயனற் சீர்ப்

தற்பொழுது

ஆமன்கோணரன்ற பெயரில் அழைக்கப்படும் வின்சன்ற மகளிர் உயர் தரப் பாடசாலையின் பின்னாலுள்ள வீதியில் “அஜந்தா ஸ்ருடியோ” என்னும் பெயரில் புகைப்படக்கலை நிலையமொன்றை

மாறன் என்பவர் நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். பிற்காலத்தில் “ஸ்ருடியோலேக்” புகைப்படக் கலையகத்தின் உரிமையாளராகவிருந்த மூர்த்தி அவர்கள் அஜந்தா ஸ்ருடியோவின் புகைப்படப் பிடிப்பாளராக கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். இந்தியாவிலிருந்து தேர்ந்த ஓவியராக வந்து சேர்ந்த ஓவியர் குமார் மீண்டும் தன் நண்பர்கள் குழாத்துடன் சேர்ந்து அஜந்தா ஸ்ருடியோவில் இருந்துகொண்டு தமது ஓவியப் பணியைத் தொடர்ந்தார். இவ் ஸ்ருடியோவிற்கு முன்னால் இராசதுரை அவர்களால் நிறுவி நடாத்தப்பட்ட இளங்கோ அச்சகமும் அமைந்திருந்தது.

அஜந்தா ஸ்ருடியோவின் முன்னால் குமார்

இக்காலங்களில் அருகில் இருந்த மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியின் மாணவர்களான கா.சிவானந்தன், (காசிஆனந்தன்), அவர்களும், தங்க வடிவேல் (சுபத்திரன்) அவர்களும், புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த பாலு மகேந்திரா அவர்களும், பதின் ஐந்து வயதுச்

சிறுவனாய் இருந்த பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்களும் ஸ்ருடியோவிற்கு அடிக்கடி வருகைதந்து ஓவியர் குமார் அவர்களது நட்பைப் பெற்றுக்கொண்டனர். புரட்சிகரமான புதுமை விரும்பும் போக்கும், கலை ஆழுமையும், கவித்துவமான மனவெழுச்சிப் பண்புகளும் கொண்ட இவர்கள் குமார் அவர்களின் படைப்பாற்றல் வெளிப்பாட்டில்

ஈர்க்கப்பட்டனர். குமார் அண்ணர் என அழைத்துக்கொண்டு வளைய வந்த இவ் இளையவர்களின் செயற்பாடுகள் இராசதுரை அவர்களது நண்பர்கள் வட்டத்தைக் கவர்ந்தது. எனவே இவர்கள் இவ் வட்டத்தினரின் இளைய தளபதிகளாய் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். மாஸ்ரர் சிவலிங்கம் அவர்கள் பத்திரிகைத் துறையில் கால்பதித்த ஆரம்ப நாட்களில் அக்கால ஈழத்து நகைச்சுவை ஏடான சிரித்திரன் பத்திரிகையில் நகைச்சுவைப் பத்திகளை எழுதிக்கொண்டிருந்தார். இவர் ஓவியர் குமாரது ஓவியப் புலமையைப் பாராட்டி சிரித்திரன் இதழில் “அஜந்தாக் குகையில் ஓர் ஆய்நற்சிற்சி” என்ற தலைப்பில் பத்தியொன்றை எழுதினார்.

5. சத்தியாக்கிரக காலமும், ஸ்ரீ எதிர்ப்புப் போராட்டமும்.

தமிழரசுக்கட்சித் தலைவர்களுடன் சத்தியாக் கிரக நிகழ்வுத் திட்டமிடலில்.

கவீஞர். கண்ணதாசன் அவர்கள் மட்டக்களப்புக்கு வருகை தந்திருந்தபோது.

நண்பர்களுடன் குமார்

சலுகைகளைத் தங்கள் குடும்பப் பெட்டகத்துள் நிரப்பிக்கொண்டனர். மறுக்கப்பட்ட உரிமைகள், நிறைவேற்றப்படாத வாக்குறுதிகள், தனிச் சிங்களச் சட்டம், இன விகிதாசார அடிப்படையில் கல்வியும், கல்வி சார் தொழிலும் அளவிடப்பட்டமை, சிங்கள வாகன இலக்கம், இனத்துவ

கொலனித்துவ ஆட்சியாளரின் படிபடி யான வெளியேற்றத்தின் பின் ஈழத்தமிழன் தொடர்ந்தும் ஓரங்கட்டப்பட்டான். அக்கால மூத்த தமிழ் தலைவர்கள் தாங்கள் தான் தமிழினத்தின் பிதாமகர்கள் என்ற போர்வையில் அரசின்

அடையாளமறுப்பு, தென் இலங்கைச் சிங்களத் தலைமைகளின் தீர்க்க தரிசனமற்ற பரிந்துரைகள், தமிழர் தாயகத்தில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் இவை எல்லாம் சேர்ந்து தமிழர்களிடையே தமிழ் தேசிய உணர்வை உற்பவித்தது. தந்தை செல்வாவின் தலைமையின் கீழ் அணிதிரண்ட தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் சமஷ்டியை அடிப்படையாகக்கொண்ட தாயகக் கோட்பாட்டை முன் வைத்து தார்மீகப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்தனர். மட்டக்களப்புப் பகுதியில் இராசதுரை, இராசமாணிக்கம், அறப்போர் அரியநாயகம் போன்றோரும் தந்தை செல்வாவின் அணியின் கீழ் ஒன்று திரண்டனர். தமிழரசுக் கட்சி உதயமானது. கட்சியின் பிரசாரப் பீரங்கியாக சொல்லின் செல்வர் இராசதுரை விளங்கினார். 1956, 1957 காலப் பகுதியில் கிழக்கு மண்ணில் பதிக்கப்பட்ட அரசியல் தடங்கள் பல. தமிழரசுக் கட்சியினரது அசைவியக்கங்கள் யாவும் இளங்கோ அச்சகத்திலிருந்தும், அஜந்தா ஸ்ருடியோவிலிருந்தும் திட்டமிடப்பட்டன. இராசதுரையின் அரசியல் முழக்கம், காசி ஆனந்தனின், உணர்ச்சிக் கவிதைகள், ஓவியர் குமாரின் விடுதலை வேண்டிய சித்திரக் கோலங்கள் என்பவைகளால் கிழக்கு மக்களின் விடுதலை உணர்வு விழிப்படைந்தது எனலாம்.

சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்து வாகன இலக்கத் தகடுகளில் பொறிக்கப்பட்டது. இதனை எதிர்த்த தமிழ் தலைவர்கள் தங்கள் வாகனங்களில் ஸ்ரீ எழுத்துத் தகட்டைப் பொறிக்க மறுத்தனர். இதனால் ஏற்பட்ட எதிர் விழைவாக மட்டக்களப்பில் ஒரு சம்பவம் நடந்ததாம். அன்றைய மட்டக்களப்பு நகர எல்லையைக் காட்டும் பெயர்ப் பலகையொன்று திருமலை வீதி கொத்துக் குளத்து மாரியம்மன் கோயில் சந்தியில் மூன்று மொழிகளிலும் எழுதப்பட்டுக் காட்சியளித்ததாம். இதில் எழுதப்பட்டிருந்த மட்டக்களப்பு என்னும் தமிழ் எழுத்துக்கள் மாத்திரம் ஓர் இரவில் தார் பூசி அழிக்கப்பட்டிருந்தன. இதன் விளைவாக அடுத்த நாட்களில் மட்டக்களப்பு நகரின் மூலைமுடுக்குகளில் எல்லாம் அமைந்திருந்த பெயர்ப் பலகைகளிலுள்ள சிங்கள எழுத்துக்கள் யாவும் தார் பூசி மறைக்கப்பட்டன. அதன் தொடர்ச்சியான எதிர்ப்பலை வடக்கு கிழக்குப் பிரதேசங்கள் எங்கிலும்

பரிசாரகம்

பரவப்போய் இறுதியில் 1957 இனக் கலவரத்தில் முடிந்தது. தமிழ் மொழியை அழிக்கப்போய் தமிழ் இனமே அடிவாங்கிய சோகக் கதைக்கான மூல விதை நடப்பட்டது இளங்கோ அச்சகத்திலும், அஜந்தா ஸ்ரூடியோவிலும்தான்.

1957ஆம் ஆண்டில் தமிழரசுக் கட்சியினர் இனவாத அரசுக்கெதிரான சத்தியாக் கிரகப் போராட்டத்தை மட்டக்களப்பில் முன்னெடுத்தனர் இதில் இராசதுரை அவர்கள் முன்னின்று செயற்பட்டார். கிழக்கு மண்ணின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து சாரிசாரியாகத் திரண்ட மக்கள் இச் சாத்வீகப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டனர். இப் போராட்டத்திற்கான பிரசாரத் திட்டமிடல்கள் யாவும் குமார் அவர்களால் செயற்படுத்தப்பட்டன. மட்டக்களப்பு நகரின் நுழை வாயில்கள் எங்கிலும் பிரமாண்டமான வளைவுகள் கருங்கற் கோட்டைகள் போன்று சினிமாத்தனமாக எழுப்பப்பட்டன. தமிழன் அடிமைச் சங்கிலியில் கட்டுண்டு கிடப்பதைக் காட்டும் “கடஅவுட்டுக்கள்” நகரெங்கும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. பார்க்குமிடமெல்லாம் உணர்ச்சி ததும்பும் ஓவியங்களும், அலங்கார வளைவுகளும், கொடிகளுமாகக் காட்சி தந்தன. இராப்பகலற்ற தொடர்ந்தேர்ச்சியான ஓவிய உருவாக்கங்களில் ஈடுபட்டுச் சத்தியாக் கிரகப் போராட்ட வளாகத்தை ஓர் ஓவியச் சாலையாக மாற்றிய குமார் அவர்களின் திறமையைக் கண்டு வியந்த தந்தை செல்வா அவர்களும், இராசதுரை அவர்களும் இவருக்கு “கலைஞர்” குமார் எனப் பட்டம் சூட்டினர். அதன்பின் நண்பர்கள் வட்டமும், இவரைக் கலைஞர் என்றே அழைக்கத் தொடங்கினர்.

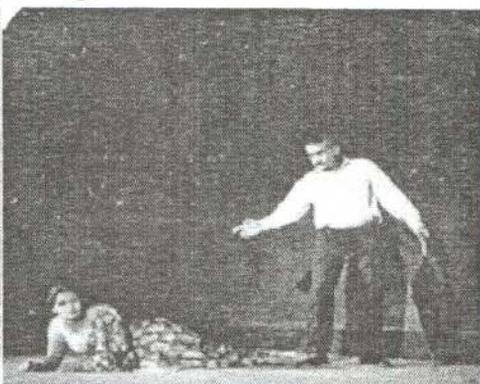
இதற்கெல்லாம் களம் அமைத்துக் கொடுத்த இடம் அஜந்தா ஸ்ரூடியோதான்.

ஆயித்தியமலை கத்தோலிக்க தேவாலயத்தின் பங்குத் தந்தையாகவிருந்த வண வம்பேக் அடிகளார் அவர்கள் இவரது ஓவியங்களால் கவரப்பட்டு அத்தேவாலயத்தின் பலபீடச் சுவரில் காட்சிப் படுத்துவதற்காக

அன்னை சதா சகாயமாதாவின் உருவ ஓவியமொன்றை வரைந்து தருமாறு வேண்ட திருத் தந்தையது விருப்புக்கமைய பெரிய அளவில் சதாசகாய மாதாவின் ஓவியத்தை வரைந்து கொடுத்தார். இவ்வோவியத்தின் தெய்வீக அழகை மென்மேலும் சிறப்பிக்கும் வகையில் அந் நாட்களில் பேர்பெற்ற மரச் சிற்பக் கலைஞரான நாராயணன் அவர்களின் சிற்ப வேலைப்பாடுகொண்ட பிறேம் பொருத்தப்பட்டது. ஐரோப்பிய பாணியில் அழகுற வரையப்பட்டுள்ள இவ்வோவியம் இப்பொழுதும் இத் தேவாலயத்தில் காணப்படுகிறது.

அஜந்தா ஸ்ருடியோவில் இவரது கலைப்பணி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தபோது இந்தியாவில் இவருடன் இணைந்திருந்த ஈழத்து ரெத்தினம் சிங்களத் திரைப்படங்களை இயக்குமளவுக்கு வளர்ச்சிபெற்று திரு. சுப்பையா என்ற தனவந்தர் ஒருவரினால் கந்தாணையில் நிறுவி நடாத்தப்பட்ட எஸ்.பி.எம். சினிமா ஸ்ருடியோவின் ஆஸ்த்தான இயக்குனராகப் பணிபுரிய ஆரம்பித்தார். எஸ்.பி.எம். சினிமா ஸ்தாபனத்தினரால் அந்த நாட்களில் தமிழ் சினிமாவின் சாயலைக் கொண்ட பல சிங்களத் திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப் பட்டன. ஏற்கெனவே திரைப்படக் கலையில் பரீட்சயப்பட்டிருந்த குமார் அவர்களின் தேவையை உணர்ந்த எஸ்.பி.எம். நிறுவனத்தினர் கந்தாணை ஸ்ருடியோவில் இணைந்து பணியாற்ற வருமாறு இவரை அழைத்தனர். இதற்கு ஈழத்து ரெத்தினம் அவர்களும் அந் நாட்களில் இலங்கை வானொலியில் சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்த இரா பத்மநாதன் அவர்களும் ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சினிமாக் கதாநாயகியாகவும், வானொலி நாடக நடிகையுமாய் இருந்த திருமதி. வசந்தா அப்பாத்துரை அவர்களும் தூண்டு கோலாயிருந்தனர்.

6. கந்தாளை எம்.பி.எஸ் ஸ்ரீத்யோஷம், குமாரும்.

“சகய” என்ற சிங்களத் திரைப்படத்துக்காக குமார் உருவாக்கிய
செற் வடிவமைப்புகள்.

இலங்கைச் சிங்களத் திரைப்படங்கள் தமிழ் சினிமாத் தொட்டில்களில் வளர்க்கப்பட்ட ஆரம்ப நாட்களில் தமிழ் திரைப்படங்களின் கரு சிங்கள சினிமாவின் வளர்ச்சிக்கு எருவாக ஊட்டப்பட்டது. இப் பணியை ஆரம்பத்தில் தமிழ் இயக்குனர்களே மேற்கொண்டனர். அதிலும் ஈழத்து ரெத்தினம் அவர்களின் இயக்கத்தில் பல சிங்களமொழித் திரைப்படங்கள் உருவாகின. இவ்வெருவூட்டத்தில் குமார் அவர்களும் இணைந்து ஈழத்து ரெத்தினத்தின் நெறியாழ்கையில் உருவாகிய பல திரைப்படங்களில் கலை இயக்குனராகவும், செற் வடிவமைப்பாளராகவும், பணியாற்றியுள்ளார். “சகய” என்ற திரைப்படம் இவரது கலை இயக்கத்தில் வெளிவந்து பலரதும் பாராட்டைப் பெற்றது.

மறைந்த ஈழத்து ரெத்தினம் அவர்களை நாம் ஒரு கவிஞராக மாத்திரமே அறிகிறோம். ஆனால் அவரது பன்முகங்கொண்ட ஆழுமை பலரால் அறியப்படவில்லை. அவர் இயக்குனராக மட்டுமல்லாது சிங்கள மொழியிலேயே திரைக்கதை, பாடல் என்பவற்றையும் படைத்திருக்கிறார்.

குமார் அவர்கள் கந்தானையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது கவிஞர் காசி ஆனந்தன் தமிழ் நாட்டில் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு கொழும்பு அரசு நிருவாகத் திணைக்களமொன்றில் மொழி பெயர்ப்பாளராகப் பதவியிலிருந்தார். இயக்குனர் பாலு மகேந்திரா உயர் கல்வியை முடித்துவிட்டு பூனா திரைப்படக் கல்லூரியில் ஒளிப்படக் கலை பயிலும் கனவுடன் கொழும்பு நில அளவையாளர் திணைக்களத்தில் படவரை கலைஞராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். இரா-பத்மநாதன் அவர்கள் இலங்கை வானொலியில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவிருந்தார், மாஸ்ரர் சிவலிங்கம் பத்திரிகைத் துறையில் சேவையாற்றினார் திருமதி. வசந்தா அப்பாத்துரை நடிப்புத்துறையில் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தார். சிறுகதை எழுத்தாளர் பித்தன் சா கொழும்பில் வாழ்ந்தார். பழைய சகாக்களின் சேர்க்கையால் கந்தானையில் மீண்டும் ஒரு கூட்டணி தோற்றம் பெற்றது. இக்காலங்களில் கவிஞர் காசி ஆனந்தனது கவித்துவம் மிக்க கற்பனைகள் ஓவியர் குமாரின் தூரிகையால் உருவம் பெற்றன. சுத்தானந்த பாரதியாரின் கனவில் உருவான தமிழ்த்தாய் ஐம்பெருங் காப்பியங்களை அணிகலனாகப் பூண்டு தமிழ் வாலகை குமரியாகப் படைக்கப்பட்டாள். தமிழ்த் தாயின் லாவண்யத்தில் கவரப்பட்ட கவிஞர் காசிஆனந்தன் அவ்வோவியத்தை இந்தியாவுக்கு எடுத்துச் சென்று தனது ஆசானாகவிருந்த தமிழறிஞரும், பத்திரிகையாளருமான ஆதித்தனார் அவர்களிடம் காண்பித்தார். தமிழணங்கின் லயத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்த ஆதித்தனார் அவ்வோவியத்தைத் தனது பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் நிரந்தரமாகக் காட்சிப்படுத்தினார். காசிஆனந்தனின் தூண்டுதலின் பேரில் சுவாமி விபுலானந்தரது கற்பனைக் கன்னிகளான நீரர மகளிருக்கும் வடிவம் கொடுக்கப்பட்டது.

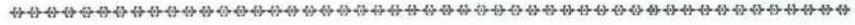
இயக்குனர் பாலுமகேந்திரா பிற்காலத்தில் புகழ் பூத்த ஓர் ஒளிப்பட ஓவியனாகவும், இயக்குனராகவும், உருவாவதற்கு அடிப்படையில் உந்துவிசையாய் அமைந்தது அவரிடம் காணப்பட்ட கலை இலக்கிய தாகமே. இவர் கொழும்பில் வாழ்ந்த காலங்களில் தேனருவி என்னும் பெயரில் கலை இலக்கிய சஞ்சிகை ஒன்றை

பரிசாரகம்

வெளியிட்டார். நவீன சிறுகதைத் துறையின் குமார் வரைந்த மாறுபட்ட போக்குக்கள், மரபிலிருந்து விவேகானந்தரின் ஓவியம். விடுபடமுயன்ற கவிதைப் படைப்புக்கள், முற்போக்கு இலக்கியகாரர்களின் தேடல்கள், கலை இலக்கிய விமர்சனங்களென ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் காத்திரமான எழுத்தாக கங்களை உட்கூறாகக்கொண்டு இச் சஞ்சிகை வெளிவந்தது. தேனருவி இதழின் அட்டை வடிவமைப்பு குமார் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது. அழகிய இலக்கிய நயம் ததும்பும் வர்ண ஓவியங்கள் தேனருவி இதழின் உருவத்தை மெருகேற்றின. மாசிகையாக வெளிவந்த இச் சஞ்சிகை விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய அளவுக்கே இதழாக வெளிவந்தது.பாலு மகேந்திரா அவர்களது பூனா பயணத்துடன் நின்றுபோனது.

மட்டக்களப்பு இராம கிருஷ்ணமிசன் துறவி சுவாமி ஜீவானந்தாஜீ அவர்கள் குமாரின் ஓவியத் திறனில் நாட்டங்கொண்டிருந்தார். ஒரு தடவை அவர் கொழும்பு வந்திருந்தபோது குமாரச் சந்தித்து சுவாமி விவேகானந்தரது துறவிக் கோலத்தை முழு அளவில் சித்திரமாக வரைந்து தருமாறு வேண்ட அவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க விவேகானந்தரது துறவிக் கோலம் தைல வர்ணத்தில் வரையப்பட்டு மட்டக்களப்பு மிசனுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இவ்வோவியம் தற்பொழுதும் கல்லடி இராமகிருஷ்ணமிஷன் ஆஸ்ரமத்தின் வரவேற்பறையில் கண்ணாடிச் சட்டமிடப்பட்டுக் காட்சி தருகிறது. இக் காலங்களில் வித்துவான் எவ்.எக்ஸ்.சி. நடராஜா அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்ட மட்டக்களப்பு மான்மியம், பண்டிதர் வி.சி.கந்தையா அவர்களின் வெளியீடான மட்டக்களப்புத் தமிழகம் ஆகிய நூல்களின் அட்டைப்பட வடிவமைப்புக்கள் இவரால் உருவாக்கப்பட்டன.

தேசியக் கலை வெளிப்பாடுகளில் இலங்கைக்கான தேசிய அடையாளங்கள் புலப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்ற கொள்கை சிங்களக் கலைஞர்களிடையே உத்வேகம் பெற்றது. இக்கொள்கைப் பிரகடனத்தின் காரணமாக சிங்கள சினிமாக்களின் செல்நெறிப் போக்கு மாற்றங்கண்டது. இந்தியத் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு இலங்கையின் சாமான்னிய மாணுடரது நிஜ வாழ்வியலைச் சித்தரிக்கின்ற கலைப் பெறுமதி மிக்க

மனைவிபுடன் குமார்

ஐதார்த்த பூர்வமான சிங்களத் திரைப்படங்களைச் சிங்களப் படைப்பாளிகள் உருவாக்கத் தொடங்கினர். இவ்வாறான படைப்புக்கள் தேசிய அளவில் வெற்றியும் பெற்றன. இந்தியத் திரைப்பட நுட்பப் பயிற்செறி ஊடாகப் பயிற்சி பெற்ற ஈழத்து ரெத்தினம்

போன்ற மூத்த கலைஞர்களின் கீழ் பயின்ற சிங்கள இயக்குனர்களே இலங்கைக்கான சிங்கள சினிமாவில் இவ்வாறான மாற்றங்களைப் பிரயோகித்தனர். இன அடிப்படையில் கலைஞன் வேறுபடுத்தப்பட்டான். இதுவரை சிங்கள திரைப்படங்களைத் தயாரித்து வந்த தமிழ் தயாரிப்பாளர்களும், இயக்குனர்களும் ஓரங்கட்டப்பட்டனர். கந்தாணை எஸ்.பி.எம்.ஸ்ரூடியோவும் இறங்கு முகத்தைத் தழுவினது. ஈழத்து ரெத்தினம் போன்ற கலைஞர்கள் கேட்க நாதியில்லாதவர்களாய் ஈன நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். வாழைச்சேனையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஈழத்துரெத்தினம் பிற்காலத்தில் ஓட்டமாவடிப் பாலத்தின் கீழ் இருந்து தூண்டில் போட்டு மீன்பிடித்துத் தன் குடும்ப வாழ்க்கையை ஓட்டுமளவிற்கு அவரது வாழ்க்கை வறுமைக் கோலமாய் அமைந்தது கவலைக்குரிய விடையம். கலைஞர் குமார் அவர்களும் கந்தாணை ஸ்ரூடியோவிலிருந்து வெளியேறிய நடிகை வசந்தா அப்பாத்துரை, இரா பத்மநாதன், பத்திரிகையாளர் எஸ்.ரி.சிவநாயகம், இராசதுரை, காசிஆனந்தன் மற்றும் தமிழரசுக் கட்சி சார்ந்த பிரமுகர்களின் அனுசரணையுடன் கொழும்பு செட்டியார் தெருவில் எல்லோரா ஆர்ட் என்ற பெயரில் ஓர் ஓவியக் கலையகத்தை நிறுவினார்.

7. எல்லோரா ஆர்ட்

1960ஆம் ஆண்டில் குமார் அவர்களால் எல்லோரா ஆர்ட் என்னும் கலையகம் நிறுவப்பட்டது. இக் கலையகத்தில் தன்னிடம் ஓவியம் பயின்ற மயில்வாகனம், தங்கவேல் ஆகிய மலையகத்தைச் சேர்ந்த இரு இளைஞர்களை உதவியாளர்களாக வைத்துக்கொண்டு பல வர்த்தக நிறுவனங்களுக்கான விளம்பர ஓவியங்களை உருவாக்கினார். அக்காலத்தில் கொழும்பு செட்டியார் தெரு, மெயின் வீதி, யம்பட்டா வீதி, வெள்ளவத்தை, பம்பலப்பிட்டி, கொட்டாஞ்சேனை ஆகிய இடங்களிலுள்ள வர்த்தக நிறுவனங்களின் முன்னால் காணப்படும் எல்லோரா ஆர்ட்டின் விளம்பரப் பலகைகளிலெல்லாம் சினிமா அழகிகளின் தத்ரூபம் காட்சியாக்கப்பட்டதாம். பல வர்த்தக நிறுவனங்களின் பத்திரிகை விளம்பர வடிவமைப்பையும் எல்லோரா ஆர்ட் போறுப்பேற்றுக் கொண்டது. இந்நாட்களில் ஆடிவேல் விழாவுக்காக பம்பலப் பிட்டி கதிரேசன் கோயிலின் முன்னால் பிரமாண்டமான வேல் தாங்கிய முருகனின் தோற்றமொன்று காட்சிப் படுத்தப்பட்டது. இதனை குமார் அவர்கள் பாகம்பாகமாக வரைந்து பொருத்தி பெரிய கட்டவுட்டாக உருவாக்கியிருந்தார். முருகனின் தோற்றத்தை அண்ணாந்து பார்த்துப் பிரமித்த பக்தர்கள் இவரது ஓவியப் புலமையை வியந்து பாராட்டினார்களாம்.

எல்லோரா ஆர்ட்டின் புகழ் குமாரின் பிறந்த மண்ணான சித்தாண்டியிலும் பேசப்பட்டது. அன்றைய சித்தாண்டி இளைஞர்கள் நாடக விழாக்களையும், கலை நிகழ்ச்சிகளையும் கோயில் வீதியில் மேடை போட்டு நடாத்தினர். இதில் தமிழரசுக் கட்சியினரின் பிரசன்னமும் பிரதான சொற்பொழிவுகளும் இடம்பெற்றன. வள்ளுவர் கலாமன்றம் என்ற பெயரில் இயங்கிய ஒரு குழுவினரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க குமார் அவர்கள் திருவள்ளுவரின் ஓவியம் ஒன்றை வரைந்து சித்தாண்டிக்கு அனுப்பி வைத்தார். இவ்வோவியம் திருவள்ளுவர் கலாமன்றத்தினரின் விழா மேடைகளின் முன்னால் காட்சிக்கு வைக்கப்படுவது வழக்கமாகவிருந்தது. இதனை இப்பொழுதும் ஓர் ஆசிரியை தனது வீட்டில் பத்திரப்படுத்தி வருகின்றார்.

8. பத்திரிகை ஓவியராக.

தமிழரசுக் கட்சியினரால் வெளியிடப்பட்டு வந்த சுதந்திரன் பத்திரிகை ஈழத் தமிழர்களின் உணர்வு பூர்வமான அரசியல் ஆவேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் காத்திரமான பங்கு வகித்ததை யாராலும் மறுக்க முடியாது. பத்திரிகைத் துறையின் யம்பவான் என வர்ணிக்கப்பட்ட திரு எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள் இப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவிருந்தார். சுதந்திரன் பத்திரிகையின் ஓவிய வடிவமைப்பு ஓவியர் குமாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. எல்லோரா ஆர்ட்டை நடாத்திக் கொண்டு சுதந்திரன்

பத்திரிகையின் ஓவியராகவும் இவர் தொழிற்பட்டார். இலக்கிய நயம் ததும்பும் கதா பாத்திரங்களை உயிருள்ள கோட்டோவியங்களாக வரைந்து புகழ் பெற்றார். வீரகேசரி பத்திரிகையில் “ரேவதி” என்ற புனைபெயருடன் “சித்திரகானம்” என்னும் நகைச்சுவைக் கார்ட்டூன்கள் இவரால் வரையப்பட்டன. அந்நாட்களில் பிரபலமாகவிருந்த சினிமாப் பாடல்களுக்குப் பொருத்தமாகவிருந்த நகைச்சுவைச் சம்பவங்களைச் சித்தரிப்பதாக இக்கார்ட்டூன் தொடர் அமைந்திருந்தது. இச் சித்திரங்களுக்கான பாடல்களையும், ஐடியாக்களையும் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவிழ்த்துவிட அதனைக் கேட்டுக்கொண்டே குமார் சித்திரங்களைக் கீறிமுடிப்பாராம். மட்டக்களப்புப் பிரதேசப் பேச்சு வழக்கு புலப்படும் வகையில் இவர் வரைந்த போடியாரும் போடியாரும் என்னும் அரசியல் கார்ட்டூன் தொடரும் வீரகேசரியில் தொடர்ந்து வெளிவந்தது. இதில் முஸ்லிம் போடியார் ஒருவரும், தமிழ் போடியார் ஒருவரும் அன்றைய அரசியல் நடப்பு விவகாரங்களை “கா” விகுதியுடன் நகைச்சுவையாகக் கதைத்துக் கொள்வார்கள்.

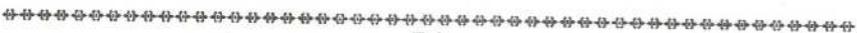

தமிழ் தலைமகள் ஒன்று சேர்ந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக் கட்சியை ஆரம்பித்தபோது சுதந்திரன் பத்திரிகையின் செயற்பாடுகள் படிப்படியாக உறங்கு நிலையை அடைந்தன. இதன் ஆசிரியராகவிருந்த சிவநாயகமவர்கள் அப் பத்திரிகையிலிருந்து வெளியேறி தினபதி: சிந்தாமணி பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார். சிந்தாமணிப் பத்திரிகையின் விசேட பதிப்புக்களிலும், பொங்கல் தீபாவளி மலர்களிலும் குமாரின் கோட்டோவியங்கள் வெளிவந்தன.

குமார்அவர்களால் பத்திரிகைகளில் வரையப்பட்ட கோட்டோவியங்கள்

மாஸ்ரர் சிவலிங்கம் ஐயா சிறந்த சிறுவர் கதைசொல்லி மட்டுமல்ல இந்தியாவில் கார்ட்டூன் ஓவியத்துறையும் பயின்றவர். நல்ல நாடக நடிகர். சிந்தாமணிப் பத்திரிகையில் இவர் வாராவாரம் சிறுவர்களுக்காக எழுதிய கதைகளும் துணுக்குகளும் மாணவர்களிடம் வாசிப்புத் தாகத்தை ஏற்படுத்தியது. மாஸ்ரர் சிவலிங்கத்தின் ஆலோசனைகளும்

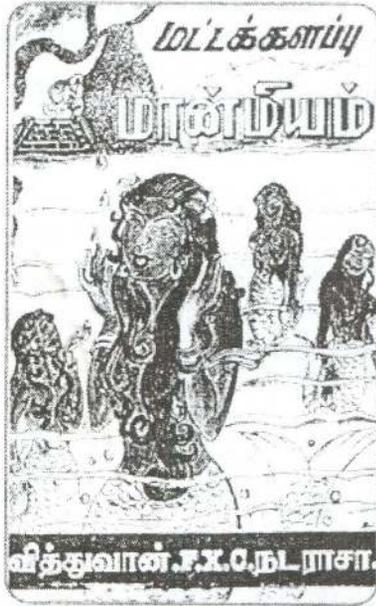

குமாரின் பத்திரிகை ஓவியங்களுக்கு மெருகுசேர்த்தன. தினகரன் பத்திரிகையிலும் குமார் அவர்களது கார்ட்டூன்கள் பல வெளிவந்தன.

9. குமாரின் பாசறையில் ஓவியம் பயின்ற மட்டக்களப்பு ஓவியர்கள்.

குமார் அவர்களின் வழிகாட்டலின் கீழ் ஓவியம் பயின்ற பலர் இன்றும் மட்டக்களப்பு மண்ணில் பிரபல்யமான ஓவியர்களாகவும், உருவ வரை கலைஞர்களாகவும் உள்ளனர். இவர்களுள் விளம்பர ஓவியர் கே.எஸ். தம்பி, கிராணைச் சேர்ந்த குமாரவேல், புதாரைச் சேர்ந்த ஓவியர் ஜெயா ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.

“எல்லோரா ஆர்ட்” 1960 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1969 வரை இக் கலையகத்தை கொழும்பில் நடாத்தி வந்தார். இவ்வாண்டில் குமாரது கலைப் பயணம் தடம் புரண்டது. தந்தையாரின் கடும்க் கவீனம் இவரைப் பிறந்த ஊரான சித்தாண்டிக்குத் திரும்பவைத்தது. மரணப் படுக்கையிலிருந்த மாரிமுத்து வைத்தியர் இவரது கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு “மகனே ஏழு தலைமுறையாக இந்தப் பரிசாரத் தொழில நம்மட குடும்பம் செய்தித்து வருது எண்ட கண்ணுக்குப் பிறகு நீதான் நம்மட குடும்ப குலப்பெருமையை எட்டாவது தலைமுறையாகக் காப்பாத்த வேணும். அப்படிச் செய்வாயாயிருந்தா எண்ட மூதாதையர்களின் ஆசி எப்பவும் உனக்கு உண்டு. இல்ல இந்தக் கீற்ற, கிறுக்கிற தொழில்தான் உனக்குப் பெரிசெண்டுபட்டா நம்மட பெட்டகத்துக்குள்ள பரம்பர பரம்பரயா இருக்கிற அத்தன வாகடங்களையும் எடுத்துக் கிழிச்சுப்பத்தவச்சிப்போடு. இதுதான் நான் உனக்குச் சொல்லுற புத்திமதி” என்று கூறிவிட்டுக் கண்ணை மூடினார். தந்தையின் மரண வேண்டுகோள், உற்றார் உறவினரின் வற்புறுத்தல் இவை ஓவியர் குமாரைக் கந்தையாவாக மாறவைத்தன. இதுவரை தான் ஆத்மிக லயிப்புடன் செய்துவந்த கலைத் தொழிலுக்கு முற்றுவைத்தார். எல்லோரா ஆர்ட் இவரது உதவியாளர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. தூரிகையைத் தூர வீசிவிட்டு சித்தாண்டி மண்ணில் எட்டாவது தலைமுறைகண்ட மருத்துவர் கந்தையா அவர்கள் மக்களுக்குக் கைபிடித்துச் சித்த வைத்தியம் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

10. கந்தையா வைத்தியர்.

றண வைத்தியத்தில் பிரபல்லியம் பெற்றிருந்த தகப்பனாரின் மறைவுக்குப் பிறகு பாரம்பரியமாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த நூற்றுக் கணக்கான சித்த வைத்திய வாகடங்கள் மீண்டும் இவரால் மனனம் செய்யப்பட்டன. வலையிறவைச் சேர்ந்த பிரபல அண்ணாவியாரும், வைத்தியருமாகவிருந்த சீனித்தம்பி அவர்கள் இவரது சிறிய தந்தையாவார். தனது சிறிய தந்தையை இரண்டாம் நிலைக் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார். சீனியரும் இவருக்குக் கைபிடி சாஸ்திரத்தை

முறையாகக் கற்றுக்கொடுத்து வாக்குத்தத்தம் செய்து வைத்தார். இலங்கைச் சித்தாயுர்வேதத் திணைக்களத்தில் பாரம்பரிய

சித்தவைத்தியராகக் கந்தையா என்னும் தனது சொந்தப் பெயரில் பதிவுசெய்துகொண்டு கந்தையா வைத்தியராக மாறித் தன் பரம்பரைத் தொழிலைச் சித்தாண்டியில் தொடங்கினார். கந்தையா வைத்தியரின் சித்த வைத்திய சேவை படிப்படியாகப் பிரபல்யம் அடையத் தொடங்கியது. “மாரிமுத்தர் சித்தாயர்வேத வைத்திய மையம்” என்ற பெயரில் தொடங்கப்பட்ட இவரது வைத்திய நிலையத்தின் புகழ் கிராமத்தைத் தாண்டி பக்கத்து ஊர்களுக்கும் பரவி மட்டக்களப்பு மாவட்டம் எங்கிலும் வியாபித்தது. வாத ரோகங்களுக்குக் கைகண்டவர் எனக் கந்தையா வைத்தியர் பேசப்பட்டார். கண்டி, அனுராதபுரம், பொலன்னறுவை, மூதூர், பொத்துவில் ஆகிய இடங்களில் இருந்தெல்லாம் நோயாளர்கள் வருகை தந்து இவரது வைத்திய நிலையத்தில் தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெற்றுச் சுகதேகிகளாய்த் திரும்பினர்.

10. சீத்தாண்டி மருத்துவ சமூகமும், கந்தையா வைத்தியரும்.

எழுபதுகளின் பின்னரான காலப்பகுதியில் கந்தையா வைத்தியரின் செயற்பாடுகள் தான் சார்ந்த சமூகத்தின் வாழ்நிலைக்கான அக்கறைகளாக வெளிப்பட்டன. கிராமத்து மேல்நிலை மக்களின் ஜாதிய மனோபாவத்தால் தாழ்ந்துபோய்க் கிடந்த உறவுகளின் உயர்ச்சிக்கு வழியென்ன என்ற சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த இவர் தன் சொந்தக் சமாதான நீதவான் பதவிக்காக சமூகத்தவர்களின் பாராட்டு வீழா

பரிசாரகம்

கொள்கைகளையெல்லாம் தூர ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு சமூகத்துக்காக எவர் உதவ முன் வந்தனரோ அவர்களுக்குப் பின்னால் சலுகைகளுக்காக ஓடத்தொடங்கினார். இந்த ஓட்டத்தின் முதலாவது தடையமாக அப்போது ஆட்சியிலிருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக் காரர்களின் கட்சிக் கிளையொன்று சித்தாண்டி மருத்துவ சமூகத்தவர்களால் இவரது தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுதந்திரக் கட்சி அமைப்பாளர்களுக்கும், மந்திரி மார்களுக்கும் இச் சமூகத்தினரது தேவைகள் குறித்த மனுக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அனுப்பப்பட்டன. இதன் பிரதிபலனாக இவர்களின் வசிப்பிடத் தேவைக்காக சித்தாண்டி மாவடி வேம்புப் பகுதியில் காணி உச்சவரம்புச் சட்டத்தின் கீழ் அரசமயப் படுத்தப்பட்ட தென்னந் தோட்டமொன்று இவர்களுக்கு முய்து துண்டுக் காணிகளாய் பிரித்து வழங்கப்பட்டது. பிரதான பாதையருகில் இருந்த இக் காணிகளை நோட்டோரமாக யார் கையகப் படுத்துவது? என்னும் உட்போட்டியில் இவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தபோது ஊர்க்காரர்கள் அன்றைய கிராம சேவகர்களின் உதவியுடன் இக் காணித் துண்டுகளில் சிலவற்றைத் தன்னகப் படுத்திக்கொண்டனர்.

1978ஆம் ஆண்டில் அப்போதைய நீதி அமைச்சராகவிருந்த அமரர் கே.டபிள்யு. தெய்வநாயகம் அவர்கள் இவரைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்ததால் கந்தையா அவர்களை சமாதான நீதவானாகப் பதவி நியமனம் செய்தார். இப்பதவி நியமனத்தை அடுத்து மருத்துவசமூக மக்கள் இவருக்குக் கோலாகலமான பாராட்டு விழாவொன்றை நடாத்தினர்.

II. சீத்தாண்டி முருகன் ஆலயமும், மருத்துவர் குடி எட்பாம் திருவிழா தலைமைத்துவமும்

சித்தாண்டி முருகன் கோயிலுக்கும், இங்கு வாழும் மருத்துவ சமூகத்தினருக்கும் நீண்ட நாள் உருத்தூரிமைத் தொடர்புண்டு கோயில் வெளிச்சுற்றுப் பிரகாரத்தின் மேற்குப் பகுதியில் இம் மக்களின் பண்டைச் சந்ததியினர் வாழ்ந்ததாகவும் ஆலய விரிவாக்கத்தின் போது தங்கள் வாழ்விடங்களைக் கோயில் வீதிக்காக உபயம் செய்துவிட்டு சற்றே

பின்னகர்ந்து குடியேறியதாகவும் தகவல்கள் உள்ளன. இதனால் வருடாந்த உற்சவத்தின் போது கோயில் முன்னுரிமைக் குடிகளுக்கு ஏழு திருவிழாவும், மருத்துவர் சமூகத்தினருக்கு எட்டாம் திருவிழாவும் வழங்கப்படுகிறது. 1923ஆம் ஆண்டு இச் சமூகத்தவர்களுக்கு முதன்முதலில் திருவிழா வழங்கப்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வருடாவருடம் மருத்துவர்களின் எட்டாம் திருவிழா உற்சவம் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. எனினும் சித்தாண்டி வேலவருக்கும், இவர்களுக்கும் இடையிலுள்ள இறை உறவுத் தன்மை நந்தனாருக்கு நந்தி விலகி வழிவிட்டு வெளியே நின்று கூத்தப் பெருமானைக் கும்பிட்டுக்கொள் என்ற நிலைதான். எட்டாம் திருவிழா உபய காரர்கள் ஒருபுறம் ஒதுங்கி நின்று இறைவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க கோயில் உரிமைக் குடிகள் உற்சவத்தின்போது இவர்களின் முகவர்களாக முன்னின்று செயற்படுவார்கள். பரிவார மூர்த்தியைத் தொட்டுத் தூக்கமுடியாது. வண்ணிமை, வண்ணக்கு, குருக்கள் ஆகியோரின் திருக் கைகளால் பிரசாதத் தட்டைப் பெற்றுக்கொள்ளமுடியாது. காளாஞ்சி இல்லை, சங்கற்பம் இல்லை உற்சவரின் கழுத்து மாலை தீட்டுப் பட்டுவிடாமல் ஐயரின் கையால் தூக்கிப் போடப்படும். அதை இவர்கள் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆலயத்துக்குள்ளும் கொடித் தம்ப எல்லைவரைதான் பிரவேசிக்கமுடியும். காரணம் கேட்டால் பாரம்பரியம் மாற்றமுடியாது என்னும் பதில் வரும்.

எழுபதுகளின் பின்னர் இக் குடியினரது திருவிழாத் தலைமைப் பொறுப்பை கந்தையா வைத்தியர் ஏற்றார். கோயில் நிருவாகத்தினருக்கும், இச் சமூகத்தினருக்குமிடையே இறை அணுகக் கத் தொண்டுக்கான பிணக்குகள் எழுந்துகொண்டேயிருந்தன. குமார் அவர்களது இணைபிரியாத ஊர் நண்பர் மறைந்த சிவலிங்கம் ஆசிரியர். இனிமையான சாரீர் வளமும், இசை ஞானமும், கதாகாலச் சேபம் செய்யும் வல்லமையும் படைத்த இவர் பக்தியிலும் புரட்சியைப் புகுத்தியவர். ஊரில் இளம்சைவ மாணவர் மன்றம்

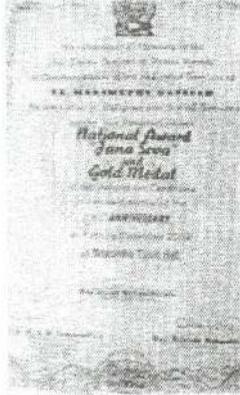
பரிசாரகம்

என்னும் பெயருடன் ஒருமன்றத்தைப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளைக் கொண்டு அமைத்து கோயிலில் கூட்டுப் பிரார்த்தனையும், பஜனையும் நடத்துவதில் முன்னின்றார். இப் பஜனைக் குழுவில் சாதி வேறுபாடு இல்லாது அனைத்துக் குழந்தைகளும் பங்கேற்றன. கோயில் திருவிழா உற்சவம் ஒன்றின் போது பாடசாலைக் குழந்தைகளெல்லாம் கோயில் மேடையில் கூட்டுப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இவ்வேளை மேடையை நோக்கிச் சரமாரியாகக் கற்கள் வீசப்பட்டன. சிவலிங்கம் ஐயாவும் சிறுவர்களும் காயங்களுக்குள்ளானார்கள். இந்த வன்முறைக்குரிய காரணம் அடுத்தநாள் ஐயாவின் வீட்டுக்கு வந்த ஒரு மொட்டைக் கடதாசியின் வாயிலாகத் தெரியவந்தது. மேடையின் முன் வரிசையில் ஏன் மருத்துவக் குடிப் பிள்ளைகளை வைத்துப் பஜனை நடத்தினாய்? இது உமக்கான இறுதி எச்சரிக்கை என அக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தது. இது தொடர்பாக சிவலிங்கம் ஐயாவும், குமார் அவர்களும் அப்போதைய கிராம சேவகரிடம் முறையிடப்போக கிராம சேவகர் இச்செயலை நியாயப்படுத்தி வக்காலத்து வாங்கினார். இவ்வாறாக ஆகக் குறைந்தது எட்டாம் திருவிழா உற்சவத்தின்போது பரிவார மூர்த்தியைச் சுமக்கவும், திருவிழாக் குழுவினருக்கு அர்ச்சகரின் கையால் அபிஷேகத் தட்டை வழங்கவுமாவது வழி செய்யுங்கள் என்ற தொடர்ச்சியான அழுத்தங்களினாலும், போராட்டங்களினாலும் ஆலய நிர்வாகம் தனது கட்டுப்பெட்டித் தனத்தைச் சற்றுத் தளர்த்தியது. இச் சமூகத்தவர் உற்சவ காலங்களில் இவ்விரு உரிமைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முன்னின்று செயற்பட்டவர் கந்தையா வைத்தியர் அவர்களே.

ஐம்பதுகளில் தொடங்கிய இவரது கலைப் பயணம் எழுபதுகளின் பின்னரான மருத்துவ சேவையுடன் தொடர்கிறது. இப் பயணத்தில் இவர் ஆற்றிய பணிகளைப் பாராட்டிப் பல விருதுகளும், பாராட்டுக்களும் கிடைக்கப்பெற்றன. அவையாவன.....

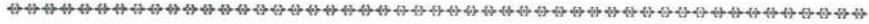
12. விருதுகளும், பாராட்டுகளும்.

1. 1982இல் இந்துக் கலாசார அமைச்சராகவிருந்த கௌரவ செல்லையா இராசதுரை அவர்களால் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.
2. 1993ஆம் ஆண்டில் மட்டக்களப்புப் பிரதேச சாகித்திய விழாவில் விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

3. 1997ஆம் ஆண்டு ஏறாவூர்ப் பற்றுப் பிரதேச சபையினர் இவரது வைத்திய சேவையினையும், ஓவியப்பணியையும் பாராட்டிப் பாராட்டு மடல் வழங்கினர்.
4. 2000ஆம் ஆண்டில் இந்துக் கலாசார அமைச்சராகவிருந்த கௌரவ தேவராஜ் அவர்கள் இலங்கைக் கலாசாரத் திணைக்களத்தின் மூலமாக “கலாபூசணம்” விருதைப் பெற்றுக்கொடுத்தார்.

பரிசாரகம்

5. இதே ஆண்டில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாண கல்வி பண்பாட்டு அலுவல்கள் விளையாட்டுத் துறை அமைச்சு “கலாவித்தகர்” விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.
6. 2002ஆம் ஆண்டில் சமாதான நீதிபதிப் பணிக்கான “ஜனசேவா” தங்கப்பதக்க விருதைப் பெற்றுக்கொண்டார்.
7. 2008இல் ஏறாவுர்ப்பற்றுப் பிரதேச செயலகம் முதியோருக்கான விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.

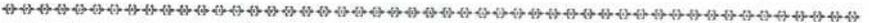
குமார் வரைந்த திரைச்சீலை ஓவியத்துடன் இரு சுட்டிச் சிறுவர்கள்

இரா. பத்மநாதலுடன்

குமார் மகன் மற்றும் பேரக் குழந்தைகளுடன்

எண்பதாவது அகவையில் வாழும்போதே வாழ்த்துவோம்

அமைச்சர் கிராசதுரை வீரகுடி வழங்குகிறார்

13. தள்ளாத வயதிலும் தொடர்ந்த பணி.

பிள்ளைப் பருவத்தில் பிள்ளையான் ஆக, ஜெளவன வசந்தங்களில் கலைஞர் குமாராக, முதிர் நிலையில் வைத்தியர் கந்தையா ஜே.பி ஆக இத் தொடர் பயணத்தில் இவரது தற்போதைய அகவை எண்பத்து மூன்றாகிறது. இந்த வயதிலும் பழுத்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடான வைத்திய சேவை தொடர்கிறது.

தினந்தோறும் நோயாளர்களும், மகப்பேற்றுக்காக ஏங்கிக் கிடக்கும் தம்பதிகளும், குழந்தைகளுக்கு மருத்துவ ஆலோசனை கேட்கும் தாய்மார்களும் இவரை நாடி வந்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

மெலிந்து, சிவந்த நெடியதோற்றம், தீட்சண்யப் பார்வை, கூர்மையான நாசி, குமிழ்விட்டுக் கொண்டிருக்கும் புன்னகை வயதின் தளர்ச்சி முகத்தில் தெரியவில்லை. இருந்தும் இரு கால்களிலும் ஏற்பட்ட நரம்புச் சுருள் நோயின் காரணமாக நீண்ட காலமாகச் சுகப்படாமல் இவரை நித்திய வேதனைக்கு உள்ளாக்கிக்கொண்டிருக்கும் கால் ரணங்கள். இவ்வேதனைப் பாட்டை அனுபவித்துக்கொண்டே தன்னை நாடிவரும் வேதனைப்பட்டவர்களின் உடல் நலத்தில் அக்கறை செலுத்தும் வித்தியாசமான மனிதர் இவர். தன்னை உற்பவித்த

பரிசாரகம்

சமூகத்தைச் சார்ந்த மக்களிடம் இப்பொழுதும் இவர் இரந்து வேண்டிக்கொள்ளும் செல்லாடல்கள் இருக்கின்றன. “நம்மட புள்ளையள் படிக்கவேணும்டா” கல்வி ஒண்டுதாண்டா நம்மட சாதியக் கரசேர்க்கும். ஆதியில் நம்மட சாதி மனிசண்ட உசிரக் காக்கிற மருத்துவத்தத்தான் கைக்கொண்டிருந்திச்சு இப்படியான அறிவு பெற்ற சாதியில் இருந்து எத்தின டகுத்தர்மார நாம உருவாக்கியிருக்கம்?.....

இவ்வாறான வேணவாவைத் தன்மனதில் கொண்டிருந்ததால் தானோ என்னவோ தன் உடன்பிறந்த இளைய சகோதரரின் மகன் ஒருவரையும், இளைய சகோதரியின் மகன் ஒருவரையும் வளர்த்து நல்ல பாடசாலைகளில் சேர்த்துக் கற்பித்தார். கந்தையா வைத்தியருக்கு பிள்ளைகள் மூன்றுபேர். இரண்டு பெண்கள் ஒரு மகன். இவர்களுக்கும் நல்ல பாடசாலைகளில் கல்வி ஊட்டப்பட்டது. ஆனால் பிள்ளைகளையும் வளர்த்தவர்களையும் டொக்டர் ஆக்கும் இவரது கனவு கலைந்துபோனது. மூத்த மகள் ஆசிரியராக இருக்கிறார் சகோதரனின் மகன் இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையில் வேலை பார்க்கிறார். சகோதரியின் மகன் கல்விக் கந்தோரில் கல்லுடைக்கிறார்?

ஒரு நல்ல மனிதனின் ஆழுமைப் பாங்கை அவர் வாழும் பொழுதே வாழ்த்துவோம் என்ற நோக்குடன் தொடங்கிய இந்த முயற்சி இன்று கந்தையா(குமார்) அவர்களின் மறைவிற்குப் பின்தான் ஈடேறுகிறது. கந்தையா அவர்கள் தனது 85ஆவது அகவையில் இறையடி சேர்ந்துவிட்டார். மானுடச் சுழற்சியில் பிறப்பு, இருப்பு, நிலைபெயர்வு இவை சாமான்னியமானவைதான். ஆனால் ஓரங்கட்டப்பட்ட ஒரு மனிதக் குழுமத்திலிருந்து தனித்துவமான ஆழுமைப் போக்கால் தான் சார்ந்த சமூகப் புலத்திற்குப் பெருமை தேடித் தந்த இவ்வாறான பெரியவர்களைக் கண்ணியப்படுத்த வேண்டியது நம் கடமையல்லவா?

- சிரவீ -

சித்தாண்டி மண்ணும், மருத்துவர் சமூகமும்.

தேடலுக்கான ஒரு திறவுகோல்

யுகம், யுகமாய் வீழ்ந்து கிடந்த மனிதன் எழுந்து நின்று தன்னை, தான் சார்ந்த வாழ்வின் பின்புலத்தைத் தயக்கமின்றிப் பிரகடனப்படுத்திக்கொள்ளும் எதார்த்தம் இப்பொழுது தலித் இலக்கியப் படைப்பு வெளிப்பாட்டின் வாயிலாய் சாத்தியமாகியுள்ளது.

இவ்வகையில் கிழக்கு மண்ணின் செழுமையை அதன் மண்புலத்து வாசனையை வெளிப்படுத்தி நிற்கும் கிராமங்களுள் ஒன்றான சித்தாண்டியில் தொண்டுதொட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஏனையவர்களால் இரட்சிக்கப்படாத ஒருஅடி நிலைச் சமூகம் பற்றிய, அதன் வேரின் விரிவாக்கம் பற்றியதேடல் முனைப்பினால் விளைந்த அறுவடை இதுவாகும்.

சித்தாண்டிக் கிராமத்தின் படுவாந்திசையில் கோயிலின் பின்னால் குடிமைக் குடிகளாக வாழும் இவ்விழிம்புநிலை மக்களின் சாதியம் சார்ந்த நாமம் மருத்துவர், அம்பட்டர், நாசிவர், மழுவர், சிரையர், பராணோபகாரி, ஆதிபட்டர், பண்டிதர், பண்டுவர், பரிசாரி, குடிமகன் எனப் பல பெயர்கொண்டு அழைக்கப்படுகிறது. தற்கால சிகை முக அலங்கரிப்புக் கலைஞர்களாகத் தங்கள் ஜீவனோபாயத்தைப் புரிந்துகொண்டிருக்கும் இவர்களது நாகரிகமயப் பட்ட பெயர் “பார்பர்” என்பதாகும்.

இந்துதத்துவ வாழ்வியலில் பார்ப்பனிய வைதீகப் பிடிக்குள் இருந்து விடுபடமுடியாத ஜாதியப் படிமுறைகளாலான பண்பாட்டு விழுமியங்களே மானுடத்தின் இருப்பைத் தீர்மானிக்கின்றன. அதிலும் தீட்டுப்பட்டுவிடுமே என்று தீண்டாமலேயே விட்டுவிட்ட பஞ்சமர் சாதிகளில் ஒரு வகுப்பார் இந்த மருத்துவ சமூகத்தவர்கள். இந்தியக் கிராமங்களிலிருந்து இலங்கையின் தமிழர் வாழ் கிராமங்கள் யாவற்றிலும்

பரிசாரகம்

காலங்காலமாக இவர்கள் சேவைக் குடிகளாகவே வாழ்ந்தனர். ஈழத்தின் வடக்குக்கிழக்குப் பகுதியிலும் ஐம்பதுகளுக்கு முன்னரான இவர்களது வாழ்நிலை இதுதான். ஊரில் வாழ்ந்த உயர் குடி மக்களுக்கு பரிசாரி என்னும் பெயரில் குற்றேவல் புரியும் குடிமக்களாய், முகத்தை ஒப்பனை செய்யும் அடிமைக் கலைஞர்களாய், அமங்கல நிகழ்வுகளில் பிரேதங்களுக்குச் சவரம்செய்தல் முதல் இடுகாட்டில் இறுதிக் கிரியைவரை நடாத்தி முடிக்கும் உரிமை பூண்டவர்களாய் இவர்களது தொழில் நிலை அமைந்திருந்தது. பெரும்போக அறுவடையின் போது கிராம மக்களால் வருடாவருடம் அளந்து போடப்படும் படி நெல்தான் இவர்களுக்கான ஒரு வருடத்திற்குரிய வேதனம். இந்தியக் கிராமங்களில் இச் சகோதரர்களின் வாழ்நிலை இதைவிட இன்னும் மோசமாக இருந்தது. இருக்கிறது. உழைப்புக்கான ஊதியம் அங்கு இரவில் வீடுவீடாகப் போடப்படும் பழைய சோறுதான். விஸ்வனாத கண்டராதித்தன் என்ற இந்தியப் படைப்பாளி “சோறுபோடுங்க ஆயி” என்னும் தன் படைப்பின் வாயிலாக இச் சமூக மக்களின் இரத்தல் நிலையை அழகுறப் பதிவு செய்துள்ளார். உண்மையில் கிழக்கிலங்கைக் கிராமங்களைப் பொறுத்தவரை இச் சமூகத்தவரின் வாழ்க்கைத்தரம் இந்த அளவுக்குத் தாழ்ந்து போகவில்லைதான். எனினும் ஜாதியப் பார்வையின் திருஷ்டி இவர்கள் மீது இப்பொழுதும் படிந்துபோய்த்தான் கிடக்கிறது.

சித்தாண்டிக் கிராமத்து மருத்துவ சமூகத்தவர்களின் குடிநிலை, இருப்பு, சமூக வகிபாகம் என்பவை பற்றிய புரிதலுக்கு இச் சாதியினரின் ரிஷி மூலம் என்ன? என்ற வினாவுக்கு விடை காணவேண்டியது தலையாயது. கடந்துபோய்விட்ட, இரண்டு சகத்திரங்களின் தமிழர் வரலாற்றுத் தடங்களில் இக் குழும மக்கள் பற்றிய ஒளி வட்டம் பொருந்திய தகவல்கள் அப்படியொன்றும் பெரிதாக இல்லை என்பதுதான் உண்மை. ஏனெனில் தமிழர் வரலாறு என்பது சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் அகத்தையும், புறத்தையும்- அவர்களின் மேதா விலாசங்களையும்தான் கட்டியம் கூறியதே தவிர மரம் வளர்த்த மண்ணையும், அதன் மக்களையும் பேச மறந்துவிட்டது. அல்லது மறைத்துவிட்டது. எனவே ஓர் இனத்தின் அசைவியக்கத்தில் விழிம்பு

நிலையில் நின்றுகொண்ட அடிமைச் சமூகத்தவர்கள் பற்றிய தகவல்களைத் தேடி ஆவணமாக்குவதென்பது இயலுமையின் வீச்செல்லைக்கு விடப்படும் சவாலாகவேயுள்ளது. அதனால் இவ்வாறான அடிநிலைச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுகளில் அச் சமூகம் சார்ந்த பாரம்பரிய நம்பிக்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலங்காலமாக வாய் மொழி வாயிலாகக் கடத்தப்பட்டு வந்த வழக்காறுகள் தவிர்க்க முடியாத உசாத் துணையாக அமைகின்றன.

1. ரீஷி மூலம்

மருத்துவ சமூகத்தவர்கள் தங்கள் மூலவராக தன்வந்திரி முனிவரை முக்கியத்துவப் படுத்துகின்றனர். ஆனால் புராண இதிகாசச் செய்திகள் இவர் தேவாசுரர்களுக்கிடையில் நடந்த இழுபறி நிலையில் ஒரு கையில் மூலிகைக் கட்டுடனும், மறுகையில் அமிர்த கலசத்துடனும் தான்தோன்றியாக அவதரித்ததாகக் கூறுகின்றன. ஆரியப் புனைவின் அவதார புருஷரான தன்வந்திரி முனிவருக்கும், திராவிடப் பிரிவின் சேவைச் சாதியினரான இவர்களுக்கும் எப்படி உறவு வந்தது? பரந்துபட்ட பரத கண்ட கலாசாரத்தின் வேர்கள் மத ஐதீகங்களின் அடிப்படையில் நம் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கைக் கூறுகளுக்குள்ளும் புகுந்து சல்லடை போட்டுள்ளன. ஆகவே மருத்துவ சமூகத்தினரின் தொன்மை பற்றிய தேடலை ஆங்காங்கு கிடைக்கின்ற இந்திய வரலாற்றுத் தகவல்களின் அடிப்படையில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

பஞ்சமர், அல்லது அசற்கூத்திர வகுப்பார் என்ற பார்ப்பனிய அடைநாமத்துடன் அழைக்கப்படும் இச் சமூகம் சார்ந்த மக்கள் பற்றிய வரலாற்று ஆய்வொன்று இந்திய இளம் ஆய்வாளரான கோ. ரகுபதி என்பவரால் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வு மருத்துவ சமூகத்தவர்களது ஆதி மூலோபாயத் தொழில் மருத்துவ சேவையாக இருந்தது என்பதையும் அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணர்களாகவிருந்த இவர்களை பார்ப்பனிய வேளாள விகற்பம் திட்டமிட்டுச் சவரத் தொழிலாளர்களாக மாற்றியது என்பதையும் பல ஆதாரங்களுடன்

பரிசாரகம்

நிறுவ முற்படுகிறது. தமிழக விழிம்புநிலை மக்களில் ஒரு சாரார்பற்றிப் பேச முற்படும் கோ. ரகுபதியின் இவ் ஆய்வுநூலிற் காணப்படும் ஒரு சில அகவயத் தன்மைகளைப் புறந்தள்ளிப் பார்க்கும்போது அவர் தரும் மருத்துவர்கள் தொடர்பான தகவல்கள் மட்டக்களப்புப் பிரதேச மருத்துவ சமூகத்தினரது வாழ்நிலை வரலாற்றுடன் ஒருங்கிசைந்து செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

பண்டைத் தமிழக வரலாறு கூறும் முக்கிய ஆவண மூலங்கள் எவற்றிலும் சிகை, முக அலங்கரிப்புக் கலைஞர்கள் பற்றிய எந்தத் தகவல்களும் இல்லை. பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் தோன்றிய இந்துமத மறுமலர்ச்சியின் பிதாமகர்களான அறுபத்துமூன்று நாயன் மார்களிலோ, அல்லது வைணவ ஆழ்வார்களிலோ பல சூத்திரச் சாதியினரது அங்கத்துவம் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. ஆனால் நாவிதர் ஒருவர் இறை அனுபூதி பெற்றார் என்பதற்கான எந்தச் செய்தியுமில்லை. எனவே கி.பி 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட ஆரியமயமாக்கலற்ற தமிழகம் சேவைச் சாதியினரான நாவிதர்களைத் தோற்றுவிக்கவில்லை என ரகுபதி அவர்கள் குறிப்பிடுவது ஏற்கக்கூடியதே.

எனினும் வள்ளுவர் யாத்த 280ஆவது குறள் மழித்தல் பற்றிய சேதியை இப்படிக்கூறுகிறது.

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்

பழித்தது ஒழித்து விடின்”

திருக்குறள் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட ஒரு சமண நூல் என்பது அறிஞர் துணிபு. திருக்குறள் தரும் அக்கால வாழ்க்கை விவரணம் மழித்தல் என்னும் தொழில்நிலை இருந்ததை நிரூபிக்கிறது. இதனால் மழித்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட ஒரு குழுமம் அக்காலப் பகுதியில் இருந்திருக்க வேண்டும்.

தென்னிந்திய வரலாற்றை ஆய்வுசெய்த திரு நீலகண்டசாஸ்திரிகள் “கொண்டோஜா” என்னும் நாவிதன் பற்றிய

ஒரு தகவலைத் தருகிறார். பல்லவர் ஆட்சிக்கு முற்பட்ட மேலைக் கல்யாணிச் சாமூக்கியர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆட்சிசெய்த ராமராஜன், சதாசிவன் ஆகிய இரு சிற்றரசர்களுக்கு இந்நாவிதன் செய்த சிகை முக ஒப்பனை பிடித்துப்போனதால் அவர்கள் இவனைப் பாராட்டிச் சில சலுகைகளை வழங்கியுள்ளனர். இதனால் கொண்டோஜாவின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அவனது சமூகத்தைச் சேர்ந்த எல்லோரும் கட்டாய வேலை, நிலத் தீர்வை, மஹா நவமிப் பந்தமேந்தல் போன்ற ஏவற் கடமைகளிலிருந்து விலக்குப் பெற்றார்களாம் என்னும் இச்சேதி நீலகண்டசாஸ்திரிகளால் கிடைக்கிறது. இதிலிருந்து கி.பி. 5ஆம் 6ஆம் நூற்றாண்டுகளிலும் நாவிதச் சாதியினர் இத்தொழிலைச் செய்தார்கள் என்பது நிரூபணமாகிறது.

இச்சமூகத்தவர்கள் குறித்து வழக்கில் இருக்கும் பெயர்களுள் மருத்துவன், பரிசாரி, பராணோபகாரி, அம்பட்டன் (ஆதிபட்டன்) ஆகிய சொற்றொடர்கள் இவர்களது மூதாதையர்கள் ஆற்றிய மருத்துவ, மாந்திரிக சேவையினை அடையாளப்படுத்துவனவாக உள்ளன. பரம்பரை பரம்பரையாக இவர்களது மூதாதையர்கள் சித்த வைத்தியர்களாகவும், மந்திர வித்தாண்மை நிறைந்தவர்களாகவும், ஒட்டுறுப்புச் சிகிச்சையில் நிபுணர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் என்பதற்கான சில ஆதாரங்கள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. பல்லவர் கால இந்துமத வலுவூட்டத்துக்கு முன்னரான பண்டைத் தமிழகம் புறச் சமயங்களின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதை நாம் பெருங்காப்பியங்கள் வாயிலாய் அறிகிறோம். பௌத்த சமணத் துறவிகள் பெரும் வைத்திய நிபுணர்களாக விளங்கினார்கள் என்னும் சேதியைப் புறச் சமயநூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இதில் உபாலி என்ற ஒரு தமிழ் பௌத்த துறவி ஒட்டுறுப்புச் சத்திர சிகிச்சையில் மேதாவியாக விளங்கியுள்ளார். நூல் ஆதாரங்களின் படி இத் துறவி பிறப்பினால் ஒரு மருத்துவ சாதியினர். அக்கால மன்னர்களின் பெரும் படைகளில் மருத்துவ சேவைப் பிரிவொன்று இடம்பெற்றிருந்ததாக அறியமுடிகிறது. போர்க்களங்களில் வீரர்களுக்கு ஏற்படும் விழுப் புண்களை உடனடியாகக் குணப்படுத்தவும் துண்டுபட்ட உடல் அங்கங்களை ஒட்டுறுப்பு செய்வதற்கும்

இவ்வைத்தியப் பிரிவு சேவையாற்றியதாம். இச் சிகிச்சைப் பிரிவில் இருந்தவர்கள் யாவரும் மருத்துவ இனக்குழுவினரே என்பதை அறியமுடிகிறது.

சோழப் பேரரசின் தலைநகராகவிருந்த தஞ்சாவூர் அவர்களது வீழ்ச்சியின் பின் பல அரசுகளின் ஆட்சிக்குக் கைமாறி கி.பி. 15 ஆம் 16ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மராட்டிய மன்னர்களான சரபோகி மன்னர்களின் ஆழுமையின் கீழிருந்த காலங்களில் அம்மன்னர் பரம்பரையினர் சோழ மன்னர்களின் ஆட்சியதிகாரகாலத் தொல்பொருள் வளங்களைத் திரட்டிப் பாதுகாக்கும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். அந்த முனைப்பினால் சரஸ்வதி மஹால் என்ற நூலகம் தஞ்சையில் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. இம்மன்னர்களின் முயற்சியினால் தமிழகம் எங்கும் மறைந்துகிடந்த பல அரிய தமிழ் நூல்கள் சேகரிக்கப்பட்டு கலை, இலக்கிய, மருத்துவ, வரலாற்றுத் தொகுப்புகளாக இந் நூல் நிலையத்தில் பேணப்பட்டன. இந் நூல் நிலையத்தில் ஆயிரக்கணக்கான பண்டைய மருத்துவ ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொண்ட மருத்துவப் பிரிவொன்று அறிஞர்கள் கவனத்தை ஈர்க்கும் பகுதியாக விளங்குகிறது. சரபோகி மன்னர் காலத்தில் மருத்துவப் பண்டித சபை ஒன்று இருந்ததாகவும் இச் சபை ஒன்றுகூடித் தங்கள் மூதாதையர்களால் பயிலப்பட்டு வந்த நூற்றியெட்டுச் சித்தர்களின் சித்த வைத்தியப் பிரபந்தங்களை ஒன்றாகத் திரட்டி “சரபேந்திர வைத்தியத் திரட்டு” என்னும் பெயரில் வைத்திய நூலாகத் தொகுத்ததாகவும் தகவல்கள் கூறுகின்றன. இக் கைங்கரியத்தில் அங்கம் வகித்த அறிஞர்கள் யாவரும் மருத்துவ குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களே என்னும் செய்தியையும் சரஸ்வதி மஹாலில் காணப்படும் சரபோகிமன்னர் காலத்தையக் குறிப்பேடுகள் தெரிவிக்கின்றன.

இப் பண்டிதப் பரம்பரையின் எச்சங்களாக இருக்கும் தற்காலத்துத் தமிழ் நாட்டுச் சித்த மருத்துவப் பரம்பரையினரும், அவர்களது சந்ததியினரும் பண்டிதர்களென்றே அழைக்கப் படுகின்றனர். இதற்குச் சிறந்த முன்னுதாரணமாகத் தமிழ் நாட்டில் புகழ்பெற்ற

சித்த மருத்துவ கலாநிதியும் இச் சமூக விடுதலைக்காய்ப் பாடுபட்ட முதன்நிலைப் போராளியுமாகவிருந்த பண்டிதர் எஸ்.எஸ். ஆனந்தன் அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். இப்பொழுதும் தமிழ் நாட்டின் பழனி மலையை அண்டிய கிராமங்களில் வாழும் பெயர்பெற்ற மூலிகைச் சித்தவைத்தியர்கள் யாவரும் இச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களே. அங்கே தந்தை மருத்துவம் பார்க்கிறார், மகன் சவரம் செய்கிறார். இச் சமூகத்தவர் இசைத் துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். தற்காலத் தமிழகத்தில் புகழ்பெற்ற நாதஸ்வர, தவில் வித்துவான்களில் பலர் இப் பண்டிதப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களே.

இவ்வாறான பண்டைக் கோத்திர மரபுசார் இலட்சணங்களைக் கொண்ட மருத்துவப் பரம்பரையினர் ஒரு கையில் மூலிகையுடனும் மறு கையில் அமிர்த கலசத்துடனும் தான்தோன்றியாய் அவதரித்த தன்வந்திரி முனிவரைத் தங்கள் முலவர் எனத் தம்பட்டம் அடித்துக்கொள்வதில் ஒரு சமூக பாரம்பரியத்தின் நம்பிக்கை நிழலாடத்தான் செய்கிறது.

1. மட்டக்களப்பும், மருத்துவர் சமூகப் பரம்பலும்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் இச் சமூகத்தவர்களது ஆதி வருகையும் பண்டைய இருப்பும் யாது? என்னும் வினவுதலுக்கு மட்டக்களப்பு மண்ணின் தொன்மை பற்றிய தேடல் அவசியமாகிறது. கிழக்கு வானின் தொன்மங்கள் சமூக, மானுட வரலாற்று ஆர்வலர்களுக்கும், ஆய்வாளர்களுக்குமுரிய புதையல்களாய் உள்ளன. இம்மண் அகழ்வாளர்களுக்கும், ஆய் வாளர்களுக்கும் நிறைய வேலை வைத்திருக்கிறது எனப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். இப்பிரதேச மக்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் நாட்டார் வழக்காறுகளின் அடியாய்க் கட்டியெழுப்பப் பட்டவையாய் இருக்கின்றன. மட்டக்களப்புக் கிராமங்களில் இன்று கூட இவ்வாழ்க்கை முறையின் சாயல் முற்றாக மறைந்துவிடவில்லை.

வெருகல் ஆறு தொடங்கி பாலர்நகையெனப் பண்டைத் தமிழில் அழைக்கப்பட்ட பாணமையீறாய்க் கிழக்கின் மாட்சிமை நீண்டு கிடக்கிறது. இப் பிரதேசம் பொதுவில் பண்டைய மட்டக்களப்பு எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் இதன் தொன்மையான வரலாற்று ஓட்டத்தை அறியக்கூடிய மூலங்களாக எமக்குக் கிடைப்பவை சொற்ப தடையங்களே. இவற்றுள் முக்கியமான மூலமாக விளங்குவது மட்டக்களப்புப் பூர்வீக சரித்திரம் என்ற பெயரில் பல ஏடுகளிலிருந்த தகவல்களாகும். இவை அக்கால மட்டக்களப்பின் குடிநிலை, காலத்துக்குக்காலம் இந்தியாவிலிருந்து இடம்பெற்ற சமூகப் புலப்பெயர்ச்சி என்பவைபற்றிப் பேசுகின்றன. இவ்வாறான வரலாற்றுத் தரவுகள் மட்டக்களப்பு மான்மியம் என்ற பெயரில் மகாவித்துவான் எவ்.எக்ஸ். சி.நடராஜா அவர்களாலும், மட்டக்களப்புப் பூர்வீக சரித்திரம் என்ற பெயரில் வித்துவான் சா.இ. கமலநாதன் அவர்களாலும் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இதைத்தவிர குளக்கோட்டன் வரலாறு என்னும் ஆய்வு நூல் செல்வி. தங்கேஸ்வரி கதிரகாமர், மட்டக்களப்புத் தமிழகம்- வி.சி.கந்தையா, மட்டக்களப்பு வரலாறு ஓர் அறிமுகம் - வெல்லூர் கோபால், மட்டக்களப்புத் திருப்படைக் கோயில்களின் செப்பேடுகள் ஆகிய பனுவல்களும் மட்டக்களப்பின் வரலாறுபற்றிக் கூற முற்படுகின்றன.

கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட கொலனித்துவ ஆட்சிக் கால மட்டக்களப்புப் பற்றிய தகவல்கள் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின்போது பல ஆக்கொத்துக்களாகப் பண்டைய டொஜ் மொழியில் எழுதப்பட்டு ஆவணக் காப்பகங்களிலும், கச்சேரியன் பழைய கோப்புகளுக்குள்ளும் நிரவிக் கிடக்கின்றன. இத்தகவல்களைப் பிழையற வாசித்து எமக்குத் தேவையான தரவுகளைத் தரக்கூடிய பண்டைய டொஜ் மொழிப் புலமைசார்ந்த அறிஞர்கள் எம்மிடையே இல்லை.

மட்டக்களப்புப் பூர்வீக சரித்திரம் விஜயன் வருகை தொடங்கி கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான மட்டக்களப்பு வரலாற்றைக் கூறிச் செல்கிறது. இலங்கையின் வரலாறு கூறும் மகாவம்சப்

புனைவுகளோடு பூர்வீக சரித்திரத் தகவல்கள் நெருங்கிப் போகின்றன. அறிவியலுக்குக் கட்டுப்பாடாத அதீத கற்பனைச் செய்திகள் மகாவம்சத்தைப் போன்றே மட்டக்களப்பு வரலாற்றிலும் நிரவிக் காணப்பட்டாலும் ஒருசில உண்மைத் தன்மைகளையும் காணமுடிகிறது. இவ்வரலாறு குறிப்பிடும் மட்டக்களப்பு தற்போதய நகரமல்ல. அது சம்மாந்துறைக்கு அண்மையில் அமைந்திருக்கிறது. இவற்றின் அடிப்படையில் மட்டக்களப்பு வரலாற்றை விபரிக்கக்கூடிய அடிப்படை மூலங்களை மூன்று காலப் பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன பண்டைய வரலாற்றுக் காலப்பகுதி, சோழர் ஆட்சி தொடங்கி போத்துக்கேயர் வருகை வரையிலான காலப்பகுதி, அதற்குப் பிற்பட்ட ஆங்கிலேயர் காலம் வரையிலான 20ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப் பகுதி என்பவையே அவை.

கிறிஸ்து சகாப்தம் தொடங்கி காலத்துக்குக் காலம் இம்மண்ணில் நடைபெற்ற பல குடி பெயர்ச்சிகளை மட்டக்களப்பு மான்மியத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப் பிரதேசத்திலுள்ள உன்னரசுகிரி, பாலர்னகை, திருக்கோயில், மட்டக்களப்பு, மண்முனை, கோறளை ஆகிய பகுதிகள் காலத்துக்குக் காலம் அரச ஆட்சி பீடங்களாக இருந்திருக்கின்றன. மட்டக்களப்பை அண்மித்த தோப்பாவை (பொலன்னறுவை) சோழ மன்னர்களின் ஆழுகைக்குட்பட்டிருந்தது. இவ்வாட்சி பீடங்களிலிருந்த மன்னர்கள் பற்றிய விபரங்களை பூர்வீக வரலாறு தருகிறது. அதன்படி பிரசன்னசித்து, ஆடகசவுந்தரி, மாகோன், கதிர்சுதன், உலகநாச்சி ஆகிய அரசர்களும், அரசிகளும் அவர்களது பரம்பரையினரும் ஆட்சிசெய்துள்ளனர். இவர்களது ஆட்சிக் காலங்களில் பரத கண்டத்திலிருந்து பல குடி பெயர்ச்சிகள் நடைபெற்றுள்ளன. இவர்கள் தங்கள் பரதகண்ட உறவுகளை இங்கு வரவழைத்தபோது அதில் வங்க, சிங்க, கலிங்க, குலங்களைச் சேர்ந்த குடிகளே அதிக அளவில் குடிபெயர்ந்துள்ளனர். அக்குடிமக்களின் தேவை கருதிச் சேவைச் சாதியாராகவிருந்த பதின்ஏழு சிறைக் குடிகளும் சேர்ந்து இங்கு வரவழைக்கப்பட்டதாக பூர்வீக வரலாற்றுத் தகவல்கள் கூறுகின்றன. இதைப் போன்றே சோழராட்சிக் காலத்திலும் தோப்பாவைப் பகுதியில் பல குடிபெயர்ச்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மட்டக்களப்பில் குடியமர்த்தப்பட்ட வங்க, சிங்க, கலிங்க குலக் குடிகள் மூன்றும் கலந்து இன்றைய முற்குகர்களாகியுள்ளனர். இம்மூன்று குலக்குழுக்களும் ஆதியில் இங்கு குடியமர்த்தப்பட்டபோது இவர்களின் நித்திய சேவைக்காகக் குடியமர்த்தப்பட்ட சேவைச் சாதியாருள் நாவிதக் குடியினரும் அடக்கம். சிறைக் குடியினருள் ஒரு சாராரான இந் நாவிதக் குடியினர் ஆதியில் இங்கு எங்கெங்கு குடியமர்த்தப்பட்டனர்' என்னும் சேதியை மட்டக்களப்புப் பூர்வீக சரித்திரத்தின் சாதிக் கல்வெட்டில் உள்ள ஒரு பாடல் இப்படிக் கூறுகிறது.

சாரியுறு மண்முனை வலையிறவு
தங்குமகிழடித்தீவு சவளக்கடை
ஏரியுறு பாலமுனை வழலவாய்
இலங்கு சம்மான்துறையென்னுமேழாய்
வாரிதியில் மால்நிழலில் அரசசெய்யும்
மகோனும் இக்குடியை வகுத்துவைத்துத்
தாரணியிலறிந்தவர்கள் நாசிவனைத்
தக்கபடி வைத்துமுறை சாரலாமே.

இப்பாடலின்படி மண்முனை, வலையிறவு, மகிழடித்தீவு, சவளக்கடை, பாலமுனை, வழலவாய், சம்மான்துறை ஆகிய ஏழு ஊர்கள் இவர்கள் ஆதியில் குடியேறிய ஊர்களாக இருக்கவேண்டும். மண்முனைப் பகுதி தற்போதைய தாளங்குடாவை உள்ளடக்கிய நிலப்பரப்பாகும். வலையிறவு அந்நாட்களில் பெருந்துறைப் பகுதியையும் (திருப் பெருந்துறை) உள்ளகப் படுத்தியதாய் இருந்துள்ளது. இங்கு குடியேறிய நாவிதக் குழுமத்தவர்களின் வயிற்றுவார்கள் புளியந்தீவுப் பகுதிகளிலும், தற்கால மட்டக்களப்பின் வடபிரதேசங்களான ஏறாவூர், கொம்மாதுறை, சித்தாண்டி ஆகிய ஊர்களிலும் பரந்துள்ளனர். வழலவாய் என்னும் பெயர் எந்த இடத்தைக் குறிப்பிடுகிறது என்பது தேடலுக்குரியது. இருந்தும் இந்த இடம் இன்றைய அக்கரைப்பற்றாக இருக்கலாம் எனத் துணிய இடமுண்டு. சம்மான்துறையில் இவர்கள் குடியேறிய பகுதி தற்போதைய நாவிதன் வெளியாகவிருக்கலாம்.

நாவிதன் வெளியில் குடியேறிய நாவிதர்களின் பிற சந்ததியினரில் ஒரு சாரார் அக்காலத்தில் கருங்கொடித் தீவு என அழைக்கப்பட்ட அக்கரைப்பற்றிலும், மறுசாரார் காரைதீவிலும் குடியேறியுள்ளனர். சவளக்கடைப் பரம்பரையினர் பாண்டிருப்பு,எருவில் ஆகிய இடங்களில் பரவியுள்ளனர்.மகிழடித்தீவுக் குடியேற்றக் காரர்கள் கொக்கட்டிச்சோலை, முதலைக்குடா,பழுகாமம்,மண்டூர் ஆகிய படுவான்கரைப் பிரதேசங்களில் பரவியுள்ளனர். ஜனநாத மங்கலம் (பொலன்நறுவை) சோழராட்சியின் கீழிருந்தபோது இவர்கள் குடியமர்த்தப்பட்ட இடம் தம்பன்கடவை, சவன்பிட்டி ஆகிய பண்டைக் கிராமங்களாகவிருக்கலாம். கொலனித்துவ ஆட்சிக் காலங்களில் கேரளத்துக் கள்ளிக் கோட்டை, கொச்சின் போன்ற துறைமுகங்களிலிருந்து பல பாய்மரக்கப்பல்கள் வர்த்தகப் பொருட்களுடன் பயணித்து கற்குடா ஊடாக வாழைச்சேனை இறங்குதுறையை வந்தடைந்து இங்கிருந்து காட்டு மரங்களையும், தென்னங் கொப்பராக்களையும் ஏற்றிச் சென்றன. இவ்வாறான பாய்மரக் கப்பல்கள் மூலமாகவும் பல கேரளத்து மக்கள் இங்கு புலம்பெயர்ந்துள்ளனர். இந்தப் புலப் பெயர்ச்சியில் வந்த கேரளத்து நாவிதக் குடியிற் சிலர் வாழைச்சேனைக்கு வடபுறமாயுள்ள சிறு தீவில் குடியேறினர். இதனால் இத்தீவு நாசிவன் தீவு என இப்பொழுதும் அழைக்கப்படுகிறது. இக் கேரளத்து நாவிதக் குடியினர் சிறந்த மரச்சிற்பக் கலைஞர்களாகவும், பாரிய பாய்மரக் கலங்களைக் கட்டுவதில் வல்லவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன.

ஆதியில் இவர்கள் குடியமர்ந்த இடங்களின் பெயரைக் கொண்டு இவர்களின் பிற்சந்ததியினருக்குள் பல உட்குடிகள் உருவாகியுள்ளதை உணரக்கூடியதாயுள்ளது. மண்முனை, வலையிறவு, திருப்பெருந்துறை, புளியந்தீவு ஆகிய இடங்களில் குடியமர்ந்த இச்சமூகத்தவர்களின் பிற்கால வயிற்றுவார்கள் மண்முனை நாவிதர் எனவும், சம்மாந்துறை, சவளக்கடை நாவிதர் சம்மாண்ட கத்தறை எனவும், கொக்கட்டிச்சோலை மகிழடித்தீவுப் பகுதியினர் காக்காய்திரத்தி நாசிவர் எனவும், பாலைமுனை, அக்கரைப்பற்றுப் பகுதியினர் வழலவாய் நாசிவர் எனவும்

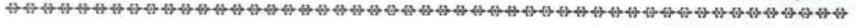
தாழ்த்தப்பட்ட சாதிக்குள் உள்ளவர்களே தங்கள் சந்ததிப் பெருமையைப் பேசிக் கொண்டு ஒருவரை இன்னொருவர் இகழ்ந்துகொள்ளும் வழக்கம் இவர்களிடையே இருப்பதைக் கண்டு வியந்து நகைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

மட்டக்களப்பு மண்ணின் தொன்மையான மரபுகளில் சாதிக்கு ஒருதெய்வம் என வகுக்கப்பட்டிருந்ததை மட்டக்களப்பு மாண்மியத்தின் சாதித்தெய்வக் கல்வெட்டுப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“உழவருக்குச்சிவனாம் உடுகருக்கு மாரியம்மன்
நழவருக்கு வைரவனாம் நாடார்க்குக் கண்ணகையாம்
தொழுவருக்குப் பிதிராம் தொண்டருக்கு வேலவராம்
மழுவருக்கு வீரபத்திரன் மறையோர்க்கு நான்முகனே”

எனத் தொடரும் இப் பாடலடிகளில் மழுவர்களின் (மழித்தல் என்னும் தொழிலடியாகப் பிறந்த பெயர்) வணக்கத் தெய்வம் வீரபத்திரர் என்னும் செய்தி எமக்குக் கிடைக்கிறது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மருத்துவர் சமூகத்தவர்களின் ஆதி இருப்பிடமாகவிருந்த தாளங்குடாவில் இம்மக்கள் காலங்காலமாக வணங்கி வந்த வீரபத்திரர் ஆலயம் இப்பொழுதும் காணப்படுகிறது. ஏறாவூர் ஐந்தாம் குறிச்சி வீரபத்திரர் ஆலயத்தின் முதலாம் நாள் திருவிழாப் பூசை காலங்காலமாக இவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. தவிர மந்திர வித்தாண்மையில் கரைகண்ட இச்சமூகத்து இன்றைய பரம்பரையினரும் தங்கள் மாந்திரீகச் சடங்கின்போது ஆவாகனக் கிரிகைக்காக வீரபத்திரர் காவியத்தையே உற்சாடனம் செய்கின்றனர்.

மட்டக்களப்பின் பாரம்பரியத்தில் சாதிக்கு ஒரு விருது குறியீடாகவுள்ளது. மருத்துவர்களின் குல விருதுக் குறியீடாக கத்தரிக்கோல் காணப்படுகின்றது. இக்குறியீட்டை இவர்களுக்குச் சொந்தமான மாடுகளிற் காணலாம். இதனைப் பூர்வீக சரித்திரக் குலவிருதுக் கல்வெட்டு

அமலருக்குத் தேர்க்கொடிகள்
அம்பட்டருக்குக் கத்தரிக்கோல்.....

என்ற பாடலடியின்வாயிலாக விளக்குகிறது. இக்கத்தரிக்கோல் மயிரைத் தறிக்கமட்டும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இவர்களது மருத்துவ சேவையில் சத்திர சிகிச்சைக்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் மூலக் குறியீடாகக் கொள்ளப்படுவது சரியானதே.

இன்றைய மட்டக்களப்பு, அம்பாறை மாவட்டங்களின் பிரதான நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் இச் சமூகத்தவரது குடிப்பரம்பல் கணிசமாகக் காணப்படுகிறது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் புளியந்தீவு மூன்றாம் வட்டாரம், இருதயபுரம், ஏறாவூர், கொம்மாதுறை, சித்தாண்டி, தாளங்குடா, கொக்கட்டிச்சோலை, எருவில், பழுகாமம் ஆகிய இடங்களும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் அக்கரைப்பற்று, காரைதீவு, பாண்டிருப்பு, சம்மாந்துறை, நிந்தவூர், தம்பிலுவில், சங்கமன்கிராமம், பொத்துவில் ஆகிய இடங்களும் இவர்களது வாழ்விடங்களாய் அமைந்துள்ளன. இதில் புளியந்தீவு, சித்தாண்டி, கொம்மாதுறை, தாளங்குடா, அக்கரைப்பற்று, பாண்டிருப்பு, காரைதீவு போன்ற ஊர்களில் இச் சமூகத்தவர்கள் அதிகளவில் செறிந்து வாழ்கின்றனர். பொலன்னறுவை மாவட்டத்தின் பண்டையத் தமிழ்க் கிராமங்களான சவன்பிட்டி, கொலக்கனாவெளி, கறுப்பளை ஆகிய இடங்களிலும் இவர்களது குடிப் பரம்பல் அதிக அளவில் காணப்படுகிறது. கண்டிய மன்னனான ஸ்ரீவிக்கிரம ராஜசிங்களின் காலத்தில் தம்பன் கடவைப் பிரதேசக் குறுநில ஆட்சியாளனாகவிருந்த ஒரு நிலமேக்கு மருத்துவ சேவை புரிந்ததற்காகவும், அவரது இறுதிச் சடங்கை நடத்தி முடித்ததற்காகவும் ஒரு நாவிதருக்கு கொலக்கனாவெளிக் குளமும், நூறுஏக்கர் நெற்செய்கைக் காணியும் மானியமாக வழங்கப்பட்டதாம். இதற்குரிய சான்றாதாரமாக கண்டியக் காலத்தில் கையெழுத்திட்டு வழங்கப்பட்ட காணிமுறிகைப் பத்திரமொன்றை இங்கு வாழும் இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் வைத்திருக்கிறாராம்.

3. சீத்தாண்டி மருத்துவ சமூகத்தவரது இருப்பும் வாழ்க்கைப் போக்கும்.

கிழக்கு மண்ணின் பாரம்பரியக் கிராமங்களுள் ஒன்றான சித்தாண்டியின் வரலாற்றுத் தொன்மைக்கான ஆதாரங்களின்படி பண்டைய சித்தாண்டிக் கிராமம் தற்பொழுது ஊர்மனையுள்ள இடத்துக்கு மேற்காய் பெருமாவெளி என்னும் வயல் நிலப்பகுதிக்கு அப்பால் அமைந்திருந்திருக்கலாம். ஏனெனில் பழைய டச்சிக் காலத்து இடவரிப் படக் குறிப்பேடுகள் இப் பகுதியைச் சித்தாண்டிக் குடியிருப்பு எனக் காட்டுகின்றன. தற்போதையச் சித்தாண்டிக் கிராமமும் இதன் கருவூலமாகத்திகழும் ஸ்ரீ சித்திர வேலாயுதர் சுவாமி கோயிலும் கி.பி.12ஆம், 13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். கோயில் வரலாறுபற்றிய வாய் மொழித் தகவல்கள் சிகண்டி முனிவர் என்ற சித்தர் வேல்பதித்துக் கொத்துப் பந்தலின்கீழிருந்து தவமியற்றிய இடமே தற்போதைய முருகன் ஆலயம் எனக் கூறுகின்றன. இவ்வாலயத்திலிருந்து கதிர்காமம் செல்வதற்கு ஒரு பாதை ஊரின் மேற்காய் அமைந்திருந்ததென்றும், பண்டைக் காலத்தில் கதிர்காம யாத்திரீகர்கள் இப் பாதையின் மூலமாகவே தங்கள் யாத்திரையை மேற்கொண்டனர் எனவும் இன்னுமொரு தகவல் தெரிவிக்கிறது. முத்துலிங்க சுவாமிகள் தமது கதிர்காம யாத்திரையை இவ்வாலயத்திலிருந்தே தொடங்கினார் என்னும் கதையும் உள்ளது. பண்டைய சித்தாண்டிகுடிப்பகுதியில் வாழ்ந்த வேடுவக் கலப்புள்ள சமூகத்தினரே படிப்படியாக இடம்பெயர்ந்து இன்றைய கிராமத்தை உருவாக்கி இருக்கவேண்டும்.

தமிழர் வாழ்வியலை உன்னிப்பாக அவதானிக்கும்போது ஒரு கிராமத்தின் இயங்கு நிலையையும் அதன் உள்ளீடுகளையும் திசைமுகப்படுத்தும் மையக் கருவூலங்களாக கோயில்கள் அமைவதைக் காணலாம். இதற்குச் சிறந்த சுட்டியாக சித்தாண்டி முருகன் ஆலயத்தையும், அதனைச்சூழ தாய்வழி முன்னுரிமைச் சமூகமாக

வாழும் குடிகளையும் இவற்றின் மானுடவியற் தேவைகருதிப் பக்கத்திலிருத்தப்பட்ட சிறைக் குடிகளையும் கொள்ளலாம். இச்சிறைக் குடிகளுள் ஒருசாராரான மருத்துவக் குடியினர் சித்தாண்டி முருகன் ஆலயத்தின் மேற்குப் புறத்தைத் தங்கள் பாரம்பரிய வாழ்விடமாகக் கொண்டுள்ளனர். இவர்களது சித்தாண்டிக் கிராம இருப்பிலும், வாழ்விலுமுள்ள நுண்ணிய ஊடாட்டங்கள் பல்தரப்பட்டவை.

கிராமத்துப் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தினரது தேவைகருதி இற்றைக்குச் சுமார் முந்நாறு வருட எல்லைக்குள் சித்தாண்டி முருகன் ஆலயத்தின் பின்னால் ஆற்றோரமான ஒதுக்குப்புற நிலப்பரப்பில் ஒருசில நாவிதக் குடியினர் குடியமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். காலப்போக்கில் மண்முனை, மலையாள, சவளக்கடை, தம்பன்கடவை, பகுதிகளிலிருந்து வந்து மண உறவினமூலம் ஒன்று சேர்ந்த தம்பதியினருக்கு உருவாகிய வயிற்றுவார்கள் சித்தாண்டி மருத்துவர் சமூகமாகியுள்ளனர் என்பதைக் கடந்த சகாப்தத்தில் வாழ்ந்த வயோதிபர்களின் வாய்மொழி வாயிலாக அறியமுடிந்தது. இற்றைக்கு நூறு வருடங்களுக்குட்பட்ட இச்சமூகத்தவர்களின் வாழ்வியல் வரலாற்றுச் செய்திகளைச் சில பதிவுகள் மூலம் அறியக் கூடியதாய் உள்ளது. இச்சமூகக்குழுவின் தலைவரை முல்லைக்காரன் என்று அழைப்பது இப்பகுதி வழக்கமாகும். கிராமத்தின் மேற்சாதிக் காரர்களான கோயில் வண்ணக்கு, வன்னிமை, உடையார் மார்களாலேயே முல்லைக்காரர் தெரிவுசெய்யப்படுவார். கிராமத்து நித்திய, மங்கல, அமங்கல நிகழ்வுகளில் பங்கேற்பதும், குடி மகனுக்குரிய பணியை நிறைவேற்றுவதும் இவரது கடமையாகும். கடந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலமான 1915ஆம் ஆண்டில் குருட்டு வெள்ளையர் என்ற மலையாளக்குடி மருத்துவர் ஒருவர் இச்சமூகத்தினரின் முல்லைக்காரனாக இருந்துள்ளார். அந்நாட்களில் இவர் வாழ்ந்த இடம் சித்தாண்டி முருகனாலயத்தின் தென்மேற்குப் புறத்திலிருந்து வடமேற்குப்புறம் வரையிலான கோயிலின் பரந்த பின் வீதியாக இருந்திருக்கிறது. கொத்துப் பந்தல் நிழலின் கீழ் பீட வழிபாட்டுக்குரியவராய்க் கொலுவீற்றிருந்த சித்தாண்டி வேலவர் கோயிலின் பின்னால் குருட்டு வெள்ளையர் அவருடைய நான்கு

பரிசாரகம்

சகோதரிகளுடன் வாழ்ந்திருக்கிறார். பின் ஆலய விஸ்தரிப்புக்காகத் தங்கள் இருப்பிடங்களை ஆலயத்துக்கு உபயமளித்துவிட்டுச் சற்றுப் பின் நகர்ந்து ஆற்றோரமாகக் குடியேறியுள்ளார். இவருக்குப் பின்னால் இக்குடியினரின் தலைவராக இருந்தவர் கண்ணிமுல்லை என்ற சம்மாண்ட கத்தறைக் காரராகும். இவர் குருட்டு வெள்ளையரின் சகோதரிகளுள் ஒருவரைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்.கண்ணிமுல்லை முல்லைக் காரனாக இருந்த காலமான 1923ஆம் ஆண்டில் சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் ஆலயத்தின் எட்டாந் திருவிழாப் பங்கு மருத்துவர் குடியினருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவருக்கு மக்கள் ஐந்துபேர். கண்ணிமுல்லையின் சம காலத்தில் தேவரின் கத்தறையென்னும் இன்னுமொரு நாவிதக் குடும்பமும் வாழ்ந்துள்ளது. இக் குடும்பத்தவருள் ஒருவரான நாக முல்லை என்பவர் கண்ணிமுல்லைக்குப் பின்னரான சமூகத்தலைவர் பதவியை ஏற்றுள்ளார். இவரின் முல்லைக் காரன் பதவி நாகமுல்லையின் மகனான வெள்ளையத் தேவர் என்பவருக்கு வந்துள்ளது. இவர் பழனி என்ற மலையாளக்குடிப் பெண்ணை மணந்துள்ளார். இந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து நாசிவன் தீவில் குடியேறிய ஒரு மரச் சிற்பக் கலைஞரான கிருஸ்ணன் என்பவரின் மகளே பழனி என அறியக்கிடைத்தது. வெள்ளையத்தேவர் தம்பதிகளுக்கு ஒரு பெண்ணும் ஆணுமாக இரு பிள்ளைகள். இவர்களில் மூத்தபெண்ணான பிள்ளையம்மா என்பவரை திருப்பெருந்துறை, வலையிறவுப் பகுதியிலிருந்து வந்த மாரிமுத்துக் கட்டுப் பரிசாரி மணம்முடித்துக்கொண்டார். வெள்ளையத்தேவரின் இளைய மகன் கந்தர் தந்தைக்குப் பின் முல்லைக்காரன் பதவியை ஏற்றார். கந்தருக்குப் பின் முல்லைக்காரன் பதவி கதிரரின் மகனான பாலன் என்பவரின் கைக்கு மாறியது. இக்காலங்களில் மானாகர் என்பவரின் சந்ததியினரும் இங்கு வாழ்ந்துள்ளனர். இக்குடும்பத்தினரின் வயிற்றுவார்கள் மானாகன் கத்தறை என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

4. தனித்துவமாகத் தபம் பதித்த சித்தாண்டி மருத்துவச் சமூகத்து முன்னோடிகள்.

சித்தாண்டிக் கிராமத்து மருத்துவக் குடியினரும் இவர்களுடன் இரத்தஉறவு கொண்ட பக்கத்துக் கிராமங்களின் உரித்துடையோரும் புரிந்த தனிமனித சாதனைகள் பல தலைமுறைகளைத் தாண்டியும் பேசப்படுகின்றன. இவ்வகையில் இவர்களது துறைசார்ந்த சாதனைகளைப் பட்டியற்படுத்துமிடத்து தங்கள் மூதாதையரின் தொழிலான மருத்துவத் துறையில் பெயரெடுத்த பல பண்டைய வைத்தியர்கள் சித்தாண்டி மக்களின் கைநாடி பிடித்து, நோய்நிலையறிந்து, வைத்திய சேவை செய்துள்ளனர். இச்சமூகத்தவரது ஏட்டுக் கல்வி மருத்துவ வாகடப் பயில்வாகவும், மாந்திரிக உற்சாடன மனனமாகவுமே அமைந்திருக்கிறது. வீட்டுக்கு வீடு சுயமாகவே இப் பயில்வு இடம்பெற்றிருக்கிறது. இதற்குச் சிறந்த சான்றாக இப்பொழுதும் இம் மருத்துவப் பரம்பரையினரின் வீடுகளில் மருத்துவ நிகண்டு வாகடத்தைக் காணலாம்.

மருத்துவம்

சித்தாண்டி மருத்துவப் பரம்பரை பற்றிக் கிட்டிய ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இவர்களது முல்லைக்காரர்களுள் முக்கிய ஒருவராகவிருந்த கண்ணி முல்லையின் மூத்த மகன் கணபதி வைத்தியர் பெயரெடுத்த பரிசாரியாகவும், மாந்திரிக சக்தி மிக்கவராகவும் இருந்துள்ளார். இவரின் பின் இவரது மகனான கதிரர் என்பவர் ஊர்மக்களுக்குப் பரிசாரம் செய்துள்ளார். வலையிறவுப் பகுதியிலிருந்து வந்து சித்தாண்டியில் மணம்முடித்த மண்முனைப் பரம்பரையினரான மாறிமுத்துக் கட்டுப் பரிசாரி ரண வைத்தியத்திலும், மாந்திரிகத்

துறையிலும் விற்பன்னராகவிருந்தவர். இவரது இளைய சகோதரரான

பரிசாரகம்

வலையிறவைச் சேர்ந்த சீனித்தம்பி அண்ணாவியாரும் பேர்பெற்ற ஒரு மந்திரவாதியாகவும், வைத்தியராகவும் திகழ்ந்தார். இவர்களது வைத்திய பரம்பரை ஏழு தலைமுறைகளைக் கொண்டது எனக் கூறுகின்றனர். எட்டாவது தலைமுறையாக கந்தையா வைத்தியர் (குமார்) இச் சேவையில் ஈடுபட்டார். மாரிமுத்தரின் மூத்த மகளான செல்லம்மா மகப்பேற்று மருத்துவத்தில் நிபுணத்துவம் கொண்ட ஒரு மருத்துவிச்சி, இவர்களைத் தவிர தம்பன்கடவைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த சித்தாண்டி மருத்துவ மக்களின் நெருங்கிய உறவினர்களான கந்தன் பரிசாரி, வெள்ளையன் பரிசாரி, கணபதிப் பரிசாரி, தற்போது வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் காளிக்குட்டிப் பரிசாரி, வீரக்குட்டிப் பரிசாரி ஆகியோர் இப்பகுதியின் சிறந்த வைத்திய நிபுணர்கள். இப்பொழுது கொம்மாதுறையில் வாழும் கணேஸ் வைத்தியர் அவர்கள் மனநிலை பேதலித்தவர்களுக்கான வைத்திய நிபுணராகவும், சிறந்த மாந்திரிக விற்பன்னராகவும் திகழ்வதோடு மட்டக்களப்புப் பகுதியிலுள்ள பல சிறுதெய்வ வழிபாட்டுக் கோயில்களுக்குத் தலைமைப் பூசகராகவும் இருக்கிறார். தற்கால சந்ததியினருள் நாகராசா என்பவர் சித்தாண்டியில் விஷ வைத்தியராகவுள்ளார்.

மாந்திரீகம்

அம்பட்டர் (ஆதிபட்டர்) என்னும் அடைமொழி இச் சமூகத்தினர் தொன்மையான மாந்திரீகக் கலையில் நிபுணர்களாக இருந்ததற்குச் சான்றாகவுள்ளது. இவ்வகையில் சித்தாண்டியில் வாழ்ந்த இச்சாதி சார்ந்த எல்லாப் பண்டைய மனிதர்களுமே மந்திரிக் காரர்களாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுள் பெரியதம்பிச் சாமி என அழைக்கப்பட்ட பெரியதம்பியர், செல்லர், கந்தர், கணபதியர், வேலாச்சியர் ஆகிய மறைந்த மூத்தோர்கள் ஊருக்குள் மந்திரவாதிகளாகக் கருதப்பட்டவர்கள். இன்றைய தலைமுறையில் செல்லரின் மகனான தாமோதரம், சாமியரின் மக்களான துரைராசா, நாகராசா ஆகியோரும் இத்துறையில் நிபுணர்களாக உள்ளனர்.

பெரியதம்பியர்

கணபதியர்

கந்தர்

கணபதிப்பீளையார்

வெலாச்சியர்

செல்லர்

சோதிடம்

சோதிடக் கலையில் தடம்பதித்த இச்சமூகத்தைச் சார்ந்த பழைய மனிதர்களுள் தம்பன்கடவையிலிருந்து வந்து சித்தாண்டியில் மணம் முடித்த சாமியர் என்னும் பெயர்கொண்ட பெரியவர் தனித்துவமான சில குணாதிசயங்களும், திறமைகளும் பெற்றவர். இவர் ஒருசிறந்த சோதிடராக இருந்ததுடன் வரகவியாகவும், கட்டடக்கலை நிபுணராகவும், அழகியல் அலங்கார வேலைப்பாடுகளில் கைதேர்ந்தவராகவும்

விளங்கியுள்ளார். இவர் தன் வாழ்நாட்களில் கதிர்காமம் நோக்கிய பாதயாத்திரையில் வருடாவருடம் ஈடுபட்டிருந்தவர். இக்காலங்களில் உகந்தை முருகன் ஆலய உற்சவத்தின்போது ஏழாம் திருவிழா உபயம்

பரிசாரகம்

மருத்துவக் குடியினருக்கு வழங்கப்பட்டது. இவ்வகையில் உகந்தை மலை மருத்துவர் குடித் திருவிழா இவராலேயே ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது எனலாம்.

அண்ணாவியம்

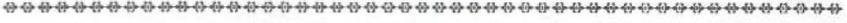

கண்ணப்பர்.

மருத்துவர்களின் கிராமத்து இருப்பு ஆண்டகைகளின் கையசைப்புக்கு அடங்கிய ஆட்டமாக இருந்த காலங்களில் ஆடற் கலையில் கைதேர்ந்த அடிநிலை மக்கள் ஆண்டகைகளை ஆட்டுவித்து அண்ணாவியம் புரிந்துள்ளனர். சித்தாண்டி மருத்துவ சமூகத்து மானாகக் கத்தறைக்காரரான அண்ணாவி முத்தன் என்பவர் இற்றைக்கு அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர்

இப்பகுதியில் பேர்பெற்ற ஓர் அண்ணாவியாக இருந்துள்ளார். இவரின் கீழிருந்து அண்ணாவியம் பயின்ற அண்ணாவிமார்களில் எத்தனையோபேர் இப்பகுதிக் கூத்துக் கலையில் கோலோச்சியுள்ளனர். இவர்களில் மறைந்துவிட்ட வேல்முருகு, சின்னையா, பொன்னையா, கந்தர், கண்ணப்பர், வேலாச்சியார் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். அண்ணாவி முத்தர் சித்தாண்டியைத் தவிர வந்தாறுமூலை, கொம்மாதுறை, பங்குடாவெளி, முறக்கொட்டான்சேனை, சந்திவெளி, கோரகல்லிமடு, கிரான் ஆகிய ஊர்களின் ஆஸ்தான அண்ணாவியாகவும் இருந்துள்ளார். சித்தாண்டியின் ஒரு தலைமுறைக்கு முன்னரான உயர்குடி மக்களிடையே அவர்கள் அரங்கேறி ஆடிய கூத்துக்களின் பாத்திரப் பெயர்களே பட்டப் பெயர்களாக அமைந்தன. அனுமுத்திரன், பத்தினியன், சைந்தவன், வீமன் போன்ற பெயர்களைக் கொண்ட பல சித்தாண்டிக் கூத்தர்கள் அண்ணாவி முத்தனின் கூத்துப் பட்டறையில் பயிற்றுவிக்கப் பட்டவர்களே.

அண்ணாவி முத்தரின் சமகாலத்தவரான வலையிறவைச் சேர்ந்த சீனித்தம்பி அண்ணாவியார் தென்மோடிக் கூத்தில் ஒரு அண்ணாவியப்

பரம்பரையை உருவாக்கியவர். படுவான்கரைப் பிரதேசத்தில் இவரின் நெறியாழ்கையின்கீழ் அரங்கேற்றப்பட்ட பல தென்மோடிக் கூத்துக்கள் அந்நாட்களில் பலராலும் பாராட்டப்பட்டன. படுவான்கரைப் பிரதேச அரங்குகளில் அண்ணாவியம் செய்யும் அனைவரும் சீனித்தம்பியரின் பயில்நெறியின்கீழ் பயிற்சி பெற்றவர்களே. மட்டக்களப்புக் கூத்துக்களின் முக்கிய பக்க வாத்தியங்கள் மத்தளமும், சல்லாரியும்தான். இதில் தற்பொழுது வழக்கிலிருக்கும் மத்தளம் இரண்டு, இரண்டரை அடி நீளம் கொண்டதாக இருக்கிறது. ஆனால் சீனித்தம்பியர் பயன்படுத்திய மத்தளத்தின் மரக்குற்றி மூன்றரை அடி நீளங்கொண்டதாக இருப்பதைக் காண முடிந்தது. கிழக்குப் பிரதேசப் பண்பாட்டு முதுசங்களுள் முக்கிய ஒன்றான கூத்துக் கலையின் சமூக வகிபாகத்தினை வெளி உலகத்துக்கு வெளிப்படுத்தியவர்களுள் மூலவரான பேராசிரியர் மௌனகுரு அவர்கள் தமிழர்தம் தொன்மையான கூத்து மரபுகளை இன்றும் அழிந்துவிடாமல் உயிர்ப்புடன் பேணுபவை மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய அரங்குகளே. இவ்வரங்கு தமிழகத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணமூடாமப் பயிலப்பட்டு வந்து பின் மட்டக்களப்பில் நிலை பெற்றிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். இதற்கு யாழ்ப்பாணத்துக் கணேச ஐயர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட கூத்துப் பிரதிகள் ஆதாரமாக உள்ளன. ஆனால் மேலாதிக்க காரர்களினால் நெறியாளப்பட்ட இக்கூத்துமரபு எப்படி மட்டக்களப்பின் அடிநிலைக் குடிமகனை அண்ணாவியாக்கியது?

வயலும் வாழ்வும் - விலங்கு வளர்ப்பும் - வேட்டையும்

கிராமத்து இயக்கம் விவசாயத்தையும், விலங்கு வளர்ப்பையும், வேட்டையையும் அச்சாணியாக கொண்ட நகர்ச்சியின் ஆர்முடுகலாகவுள்ளது. இவ்வகையில் சித்தாண்டிக் கிராமத்து மக்களின் அடிப்படை வாழ்வியல் இவ்வச்சாணியை மையப்படுத்தியதே. இற்றைக்கு ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னரான இக் கிராமத்து மருத்துவ சமூகத்தவர்களில் பலர் தங்களின் குடிமைத் தொழிலை விட்டுவிட்டு பேர்பெற்ற கமக்காரர்களாகவும், விலங்கு வளர்ப்பில் ஈடுபட்டும், வேட்டைக் கலையில் விற்பன்னர்களாகவும் இருந்துள்ளார்கள்.

பரிசாரகம்

கிராமத்துக்கு மேற்காய் ஆற்றுக்கு அப்பால் அமைந்த கணிசமான அளவு விவசாய நிலப்பரப்புக்கள் இச் சமூகத்தவர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. இதில் சின்னதுறை முன்மாரிக் கண்டத்து வயற்பரப்புக்களில் அதிகமான ஆதிக்கம் கண்ணி முல்லைக் காரரின் மகனான கணபதிப் பரிசாரிக்கும், அதன்பின் அவரது மகன் கதிரன் பரிசாரிக்கும் இருந்துள்ளது. பொருளாதார நிலையில் பெரும்பான்மைச் சமூகத்துப் போடிமாரை விஞ்சுமளவிற்கு இவர்களது செல்வாக்கு உயர்வதைக் கண்ட பெருங்குடி மக்கள் கதிரன் பரிசாரியையும், இவரது மகனான சேது என்பவரையும் திட்டமிட்டுக் கொலைசெய்தனர். இக்கொலை வழக்கு நீதிமன்ற உத்தரவுப்படி கொலையுண்டவர்களின் புதைகுழியைத் தோண்டிமீள் விசாரணை செய்யுமளவிற்குச் சென்று இறுதியில் பெரும் பான்மைச் சமூகத்தவர்களது வல்லாதிக்கத்தால் தள்ளுபடியானது. இற்றைக்கு நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த இச் சம்பவம் இம்மக்களின் அக்கால இருப்பில் பெரும் பாதிப்பை உருவாக்கியது. காடுசார்ந்த பகுதிகளில் விவசாயத்திலும், விலங்கு வளர்ப்பிலும் ஈடுபட்டிருந்த பலர் தங்கள் தொழில் நிலைகளை விட்டுவிட்டு உயிரச்சத்தின் காரணமாக ஊர்ப்பக்கம் ஒதுங்கிவிட்டனர். இதைப்போன்று மேற்குக் கரைக் கண்டங்களான குடாவட்டை, வட்டவான், சோனகன்வெட்டை, சிறுதேன்கல், கக்கிளாச்சோலை, தரவை, மெய்யன்கல், ஆகிய விளை நிலப் பரப்புக்களிலும் இவர்களுக்குச் சொந்தமான நெல்வயல்கள் உள்ளன ஒரு காலத்தில் குடாவெட்டைக் கண்டத்தில் கூடிய அளவு நிலம் செல்லர் என்ற இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குச் சொந்தமாக இருந்திருக்கிறது.

விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுவந்த இவர்கள் அனைவரும் மாட்டுப்பட்டிகளுக்கும் சொந்தக்காரர்களாய் இருந்துள்ளனர் என்பதைப் பாரம்பரியமாக விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு வந்த குடும்பங்களின் இன்றைய சந்ததியினரிடம் காணப்படும் ஏராளமான கால்நடைகளைக் கொண்டு அறிய முடிகிறது. சித்தாண்டிச் செல்லரின் மக்களான குமாரசாமி, கதிராமன், கந்தையன், தாமோதரம், பொட்டுப்பிள்ளை, பாக்கியம். சித்தாண்டி வயிறுவாரான கொம்மாதுறைச் சாமியரின் மகன் ராசாப்போடி

ஆகியோரிடமுள்ள கால்நடைகளின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்பது அவர்களுக்கே தெரியாது.

ஊரின் மேற்காய் அமைந்த சூரியச் சாய்வின் அடர்ந்த காட்டுப் பிரதேசம் உப்பாற்றின் ஊடறுப்பால் பிழந்துபோய்க் கிடக்கிறது. ஊரின் ஆற்றங்கரையில் நின்று நெற்றிமேல் கைவைத்து மேற்குக் கரையைப் பார்த்தால் கரும் பச்சை அடர்த்தியில் குமைந்துபோய்க் கிடக்கும் காடுகளும் அதற்கும் அப்பால் குடும்பிமலை தொட்டு கெவர்மலை வரையிலான பிரதேசங்களுந்தான் கண்ணுக்குத் தட்டுப்படும். ஆனால் அதனுள்ளேதான் கிராமத்தின் வாழ்வாதார நிலப்பரப்புக்களும், மேய்ச்சல் நிலங்களும், அடர்ந்த காடுகளும் அடங்கிப் போய்க் கிடக்கின்றன. இவ்வடர்ந்த காடுகள் ஒரு காலத்தில் மானாகர் என்ற மருத்துவர் சமூக மூதாதையர் ஒருவரின் மக்களான ஐந்து சகோதரர்களின் வேட்டை நிலமாக இருந்துள்ளன. மீசைக்காரப் பெரியதம்பி, வெடிக்காரப் புலியன்பொன்னர், வெடிக்கார வைரன், வெடிக்கார இடுக்கன்வேலர், வெடிக்கார மூக்கன் சின்னத்தம்பி ஆகியவர்களே இவர்கள். இவ்வைவருக்கும் மூத்தவராகவும் இக்குழுவின் தலைவராகவும் மீசைக்காரப்பெரியதம்பி இருந்துள்ளார். இவர்களது நித்திய சீவியம் துப்பாக்கியும் கையுமாக இவ்வடர்ந்த காடுகளுக்குள்ள்தான் கழிந்திருக்கிறது. வேட்டையாடிய விலங்குகளைப் பதனிட்டுச் சேமித்து வைத்துக் கிராமத்தவர்களுக்கு விற்பதே இவர்களின் பிரதான ஜீவனோபாயம். வேட்டையின் போது தனித்து நின்று புலியைக் கொன்றதால் புலியன் பொன்னர் எனவும், கரடி வேட்டையின்போது அதை இடுக்கிக்கொண்டதால் இடுக்கன்வேலர் எனவும் இவர்களுக்குப் பட்டப்பெயர் சூட்டப்பட்டதாம். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் இறுதி மேற்கெல்லைப் பகுதியான வடமுனைப் பிரதேச அடர்ந்த காட்டுப் பகுதியில் “மூக்கரின் கல்” என்ற பெயர் கொண்ட பாறையொன்று காணப்படுகிறது. இப் பாறையில் வெடிக்கார மூக்கர் வேட்டையாடிய இறைச்சியைச் சிராம்பி போட்டு உலர்த்துவாராம். அதனால் அப்பாறையும் அதனை அண்டிய காட்டுப் பகுதியும் இவரின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. எனவே சித்தாண்டியான் மருத்துவனாகவும்,

பரிசாரகம்

மழிப்பவனாகவும் மட்டும் இருக்கவில்லை அவன் வேளாள. முக்குவப் பண்புசால் மாந்தரின் பண்டைய வழக்காற்று வன்மங்களுக்கு ஒரு சவாலாகவும் இருந்திருக்கிறான்.

விகடம்

சிகை முக அலங்கரிப்புக் கலை நிலையங்கள் வெறும் தொழிலகங்களாக மாத்திர மல்லாது உலக நடப்பு விவகார விமர்சன மையங்களாகவும் தினசரிப் பத்திரிகைகளின் நுனிப் புல் மேய்ச்சல் தரைகளாகவும் விளங்குகின்றன. இங்கு நடைமுறை அரசியல் விவகாரம்தொட்டு நகைச்சுவை நடிகர் வடிவேல்வரையும் அக்குவேறு, ஆணிவேறாகப் பிரித்துப் பார்க்கும் ஒரு பொழுது போகாத கூட்டம் தினசரிப் பங்களிகளாக எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டே இருக்கும். இக்கூட்டத்தின் ஆஸ்தான விமர்சகராக சிகை அலங்கரிப்புக் கலைஞரே இருப்பார். பல்தரப்பட்ட அறிவுமட்டத்தினரதும் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக்கேட்டே செவி வழி அறிவுத்தள மேதாவிகளாக விளங்கும் இவர்கள் தங்கள் வாடிக்கையாளர்களின் விருப்புக்கு அமைய விகடமாகவும், விருத்தாப்பியங்களுடனும் பேச்சுக்கடியவர்கள். நையாண்டித் தனமான பேச்சுக் கலை இவர்களுக்கு வாலாயமாகவிருக்கிறது. சித்தாண்டிச் சிகை முக அலங்கரிப்புக் கலைஞர்களில் கணபதி கந்தையா என்றொருவர் இருக்கிறார் இவரது விகடத்தனமான பேச்சிலுள்ள உள்மறை பொருளைச் சற்றுப் பிந்தித்தான் நாம் உணர்வோம். உணர்ந்த கணத்தில் சிரிப்பு சீனாவெடியாகப் பொரியும். இவரிடம் கதை கேட்பதற்கென்றே ஒருகூட்டம் இவரது தொழில் நிலையத்தில் எப்பொழுதும் குழுமியிருப்பது வாடிக்கை.

கவித்துவம்

தமிழுணர்வு மீதார்ப்பெற்றுக் கவிஞராகியவர்கள் பலர் உளர். இவர்களுள் இச் சமூகத்தவரான (மா.பி) என்ற புனைபெயர் கொண்ட மாணிக்கன் - பிள்ளையான் ஒரு கவிஞராகப் பலராலும் அறியப்பட்டவர். அந்நாட்களில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக் கட்சியினரது பிரச்சார மேடைகளில் இவர் பாடிய தமிழ்

உணர்வு சார்ந்த கவிதைகள் பலராலும் பாராட்டப் பட்டவை. எழுபத்தி எட்டாமாண்டு சூறாவளியினால் ஏற்பட்ட அவலத்தை இவர் வர்ணித்துப் பாடியசூறாவளிக் காவியம் அனைவரினதும் கவனத்தை ஈர்ந்தது. இக் கலைஞர் அண்மையில் அமரராகி விட்டார்.

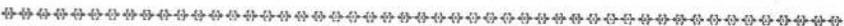
முதல் அரசு பதவி

சித்தாண்டி மருத்துவ சமூகத்திலிருந்து அறுபதுகளில் அந்தநாளைய எஸ்.எஸ்.சி சித்தியடைந்து முதன்முதலில் அரசு உத்தியோகத்தில் இணைந்துகொண்டவர் அமரர் பெரியதம்பி பீதாம்பரம் ஆவார். இவர் இறுதியாக இலங்கைப் போக்குவரத்து சபையில் கணக்காளராக இருந்து ஓய்வு பெற்றார். இறையடி சேர்ந்துவிட்ட பீதாம்பரம் அவர்கள் அகில

இலங்கை சமாதான நீதவானாகவும் சேவையாற்றியவர்.

சித்தாண்டி ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் ஆலய எட்டாம் திருவிழா மருத்துவர் குடி உபயகாரர்கள்

மருத்துவர் குடியினருக்கும், சித்தாண்டி ஸ்ரீசித்திர வேலாயுதர் ஆலயத்துக்கும் உள்ள உரித்துரிமைத் தொடர்பு நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டது. இச்சமூகத்தவர் ஆலய விஸ்தரிப்புக்காகத்

பரிசாரகம்

தங்கள் வாழ்மனைகளையும் உபயம் செய்துள்ளனர். இதன் காரணமாகப் பண்டுதொட்டு சித்தாண்டிக் கோயில் வெளிப்பகுதியின் தென் மேற்கு மூலை வருடாவருடம் நடைபெறும் உற்சவத்துக்கு முன்னரான காலங்களில் துப்பரவுப் பணிக்காக இவர்களிடம் ஒப்படைக்கப் படுகிறது. கோயிலும், ராஜகோபுரமும் எழுப்பப்பட்டுக் குடமுழுக்குச் செய்யப்பட்ட காலங்களில் வெண்கலத்தாலான பெரிய குற்றியைக் கொண்ட தவிலும், குத்துவிளக்கு, கிடாரம், மணி போன்ற பொருட்களும் சாதிக் குறியான கத்தரிக் கோல் பொறிப்புடன் இவர்களால் ஆலயத்துக்கு வழங்கப்பட்டதாம்.

கொடியேற்றத்துடன் பதினைந்து நாள் நடைபெறும் கோயில் உற்சவத்தின் போது எட்டாம் திருவிழாவை நடாத்தும் உரிமை மருத்துவர் சமூகத்தவர்களுக்கு வழங்கப் பட்டுள்ளது. ஆலய முன்னுரிமைக் குடிகள் முதல் ஏழு திருவிழாவுக்கும் உரிமை உடையவர்களாக இருக்க மருத்துவர் குடியினர் எட்டாம் திருவிழாவை நடத்துகின்றனர். இவர்களுக்கு முதன்முதல் 1923ஆம் ஆண்டு திருவிழா வழங்கப்பட்டது முதல் இன்றுவரை எட்டாம் திருவிழா உற்சவம் இவர்களால் சிறப்பாக நடாத்தப்பட்டு வருகிறது.

ஆலய உற்சவ காலங்களிலேயே நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கை பூப்பெய்தி பூரிக்கிறது. காடுசார்ந்த வாழ்க்கையில் கமத்திலும், கால்நடைகளுக்குப் பின்னாலும் காலத்தை ஓட்டிய அந்தநாளையச் சித்தாண்டி மனிதன் வேலவரின் பதினைந்து நாள் திருவிழாக் காலங்களிலே தான் ஊரையும் அதனூடாக உலகத்தையும் பார்த்தான். விடைதரித்த விடலைப் பருவத்து இளந்தாரிகளுக்கு முதன்முதல் இந்நாட்களில்தான் முகத்தில் தேங்காய்ப்பால் தடவி சவரம் செய்து அரும்பு மீசை வைக்கும் பழக்கமிருந்ததாம். சித்தாண்டி ஆலய உற்சவத்தின் இறுதி மூன்று நாட்கள் மயில்கட்டுத் திருவிழா என்று அழைக்கப்படும். இம் மயிற்கட்டுத் திருவிழா நடைபெறும் மூன்று நாட்களுக்குள்ளும் இங்கு கணக்கற்ற கல்யாணங்கள் நடந்து முடிந்துவிடும். வீட்டில் பருவமெய்திய ஒரு குமர்ப்பெண் இருந்தால்

போதும் காளைகளோடு காளையாய் திரிந்துவிட்டுவந்து உடற் தினவின் வீரியத்தில் முள்ளுக் காவடியெடுத்து வீறாப்பாய்ச் சுழன்று ஆடி மயிற்கட்டுத் திருவிழாவில் பட்டுவேட்டி கட்டிச் சவடாலுடன் திரியும் ஓர் இளந்தாரியை குமரை வைத்திருக்கும் உறவுக் கூட்டத்தார் குறிவைத்துக் காத்திருப்பார்கள். பெண் வீட்டாரின் உந்துதலோடு கூட்டாளிமார் சேர்ந்து தினவெடுத்துத் திரிந்த காளைக்கு கள்ளும், சாராயமுமாக ஊற்றிக் கொடுத்து ஊசியேற்றுவார்கள். போதையின் கிறுக்கம் தலைக்குமேலேறி அரை மயக்க நிலையிற் கிடக்கும் இளைச இரவோடு இரவாகப் பெண்ணின் சொந்தங்கள் தூக்கிச்சென்று குமரையும், காளையையும் ஓர் அறைக்குள் போட்டுப் பூட்டிவிடும். பிறகென்ன விடிந்து போதை தெளிந்த விடலைச் சேவல் பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் விடைப் பேட்டைப் பார்த்து மலங்கமலங்க விழிப்பதோடுசரி. அடுத்தநாள் மயிற்கட்டுத் திருவிழாச் சலசலப்பைக் காண பட்டுவேட்டியோடு புதிய அனுபவத்தின் நாணத்தை முகத்தில் சுமந்துகொண்டு குனிந்த தலையுடன் ஒருபட்டுச் சேலையும் பவனிவரும். இதுதான் மயிற்கட்டுக் கல்யாணம்.

ஒரு கிராமத்தின் உயிர்ப்பை வருடாவருடம் உருவாக்கிச் செல்லும் இவ்வாறான திருவிழாக்கள் அந் நாட்களில் குடிவழிப் பெருமையைப் பறைசாற்றும் கோலாகலச் சடங்குகளாக நடைபெற்றன. கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொரு குடிக்கும் ஒவ்வொரு திருவிழா. குடியினரின் செல்வச் செருக்கு அவர்களின் திருவிழாவில் தெரியவரும். சித்தாண்டி வேலவரின் எட்டாம் நாள் திருவிழாவை நடத்தத் தொடங்கிய மருத்துவக் குடியினர் நாங்களும் என்ன சளைத்தவர்களா? என்று காட்டத் தொடங்கப் போய் அதனால் பட்ட வேதனைகளும், அவமதிப்புக்களும் அளவு கடந்தவை.

மருத்துவ குடிமக்களின் அந்த நாளையத் திருவிழாக்கள் வாண வேடிக்கை நிகழ்வுக்குப் பெயரெடுத்தவை. இச்சமூக மக்களின் வீடுகளிற் காணப்படும் பண்டைய வாகடங் களில் பத்தாசி வாண வாகடங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றன. இவை பல்வகையான பட்டாசிகளையும்,

மத்தாப்புக்களையும் செய்யும் விதம்பற்றியும் எந்தெந்த வேதியல் வெடிபொருட்களை எந்தெந்த அளவுகளில் சேர்க்கவேண்டும், பதனிடும்முறைகள், சுழற்சிவேகம், வீச்செல்லை போன்ற விபரங்களையும் தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. இவ் விபரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவர்களே பல்வகைப்பட்ட மத்தாப்புக்களையும் வாணங்களையும் தயாரிக்கின்றனர். இவர்களின் எட்டாந் திருவிழா வாண வேடிக்கைகளைக் கண்டு களிப்பதற்கென்றே பக்கத்துக் கிராமங்களிலிருந்தெல்லாம் மக்கள் வந்து குவிவார்களாம். உற்சவருக்கு அணுக்கத் தொண்டராயிருந்து அவரைத் தொட்டுத் தூக்கமுடியாத இம் மக்கள் சற்றே தள்ளியிருந்து உற்சவருக்கு வாணவேடிக்கை அலங்கார நிகழ்வை நடத்துவதும் பெருமைக்குடிப் பாரம்பரியத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை. கோயிற் கட்டடத்துக்குப் பாதிப்புவுமே எனக் காரணம் காட்டி எட்டாந் திருவிழாவில் வாண வேடிக்கை நிகழ்த்தப்படுவதையும் நிறுத்தினார்கள்.

காலம் மாறுகிறது. அதற்கமையப் பண்பாட்டுப் பொருளாதாரத் தளங்களும் மாற்றமுறுகின்றன. உருண்டுகொண்டிருக்கும் இப் பூப்பந்து உலகமயமாக்கலுக்கு உட்பட்டுத் தகவல் தொழில் நுட்பம் செய்த மாயத்தினால் சுருங்கிப்போய் ஒரு சிறிய கிராமமாகிவிட்டது. ஆனாலும் தமிழ் கிராமத்தின் மனிதம் மாறியதா? அல்லது மனிதத்தின் மனம்தான் மாறியதா? குடிவழிப் பெருமையையும், கோயிலை அண்டிய சூழலையும் மாத்திரம் அறிந்துகொண்டு ஊரின் இயங்கு நிலையை நாங்கள்தான் தீர்மானிப்போம் என்ற மனோபாவத்தில் கோலோச்சும் கோயில் வன்னிமைகளும், வண்ணக்குமாரும் வேதியமும், வேளாளமும் ஓதிய மரபுகளிலிருந்து சற்றேனும் விடுபடவில்லை. உற்சவ கால இரவுகளில் வெளிவீதி உலாவரும் இறைவரை வாகனங்களிலும், சப்பறங்களிலும் ஆவாகனம்செய்ய மின் விளக்குகளால் சோடனைசெய்து அலங்கரிப்பது வழக்கம். ஊருக்குள் மின்சாரம் எட்டிப் பார்க்காத ஒரு காலத்தில் சுவாமி வாகன சமேதராய் வெளி வீதிக்கு வந்ததும் மின்விளக்கு அலங்காரம் செய்வதற்கென்று காத்தான் குடியிலிருந்து திருவிழாக்காரர்கள் வருடாவருடம் அழைத்துவரும் முறைதீன்காக்கா

சாத்துப்படி கட்டியசுவாமி வாகனத்திலேறி இறைவனைத் தொட்டு அவருக்கு மின்னொளி அலங்காரம் செய்வார். ஊற்சுவரைச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் பெருங்குடி மக்கள் முறைதீன்காக்காவையும் சேர்த்துச்சுமந்து இறை அனுபூதி எய்துவார்கள். ஆனால் திருவிழாக் காரர்களான தாழ்ந்த சாதியார் சுவாமிக்கு முன்னால் நின்று மேளமடிக்கும் மேளகாரனின் எல்லைக்குக்கூட வரக்கூடாது. இதுதான் எங்கள் கிராமத்தின் மறக்கமுடியாத மரபும் மாற்றமும் மருத்துவ சமூகத்தவர் தங்கள் திருவிழா அன்று குறைந்தது சுவாமியைச் சுமப்பதற்காவது ஒரு சலுகை தாருங்கள் எனக் கோயில் நிருவாகத்தினருடன் வருடாவருடம் மேற்கொண்ட போராட்டங்கள் பல. சில காலங்களுக்கு முன்னர் ஒரு எட்டாம் திருவிழாவின் போது வெளிவீதியிலாவந்த உற்சுவரைச் சுமப்பதற்காக இவர்கள் முனைய இதனை ஏற்றுக்கொள்ளாத பெருங்குடி மக்கள் மறுத்துள்ளனர். இதனால் இருசாராருக்குமிடையில் வாய்த்தக்கம் வலுத்துப்போய் சுவாமியை மறந்து சமர்க்களம் புகுந்தார்கள். நீறுபூத்திருந்த சாதித்துவ வேட்காடு தணல்விட்டு எரிய ஆரம்பித்ததால் இச் சமூகத்தவர்களது சில வீடுகளும் கோயில் முன்னாலிருந்த முடி திருத்தகமும் எரிந்து சாம்பராகியது. இதில் வேதனைப்படவேண்டிய விடையம் என்னவென்றால் அந் நாட்களில் பத்திரிகையொன்றின் செய்தியாளராகவிருந்த நண்பர் ஒருவர் கோயில்மரபுகளில் சிறுபான்மையினர் ஏன் தலையிடவேண்டும் என்ற பாணியில் ஊரவரின் அடாவடித் தனங்களை நியாயப்படுத்திப் பத்திரிகையில் ஒரு கட்டுரையையும் எழுதியிருந்தார். இவ்வன்பு நண்பர் தற்பொழுது ஒரு பழைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர். ஐரோப்பிய நாடு ஒன்றில் உல்லாசமாக வாழ்கிறார். நடைமுறை இந்து தத்துவ விழுமியங்கள் மரபு என்ற விலங்கைத் தகர்த்துவிட்டு இன்றைய யதார்த்த வாழ்நெறிக்குரிய பண்புகளைப் புதிதாக வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதை இச் சம்பவங்கள் எமக்கு எடுத்தியம்புகின்றன.

நம்மவர்கடையே மாறவேண்டிய புரம்பரைக் குணப் பண்புகள்

தமிழர் சார்ந்த வாழ்க்கை மரபுகளில் முக்கியம்பெறும் சாதியக் கட்டுக்கோப்பின் காரணமாக ஒவ்வொரு சாதியினரும் ஏனைய சாதியினரிடையே எந்த உறவு முறைகளுமற்ற தனித்தனித் தொகுதியாக வாழப்பழகி விட்டனர் போல இருக்கிறது. இதனால் ஒவ்வொரு சாதியினருக்கென்றும் குறிப்பிட்ட சில குணாதிசைய வெளிப்பாடுகள் மேலோங்கி நிற்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. நாவிதர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த மனிதர்களின் பரவணிப் பண்புகளும் அவர்களது மேதாவித்தனமான நடத்தைப் போக்கும் ஏனைய சமூகத்தவரிடமிருந்து இவர்களை உடனடியாகப் பிரித்துக் காட்டிவிடும்.

நடைமுறை வாழ்க்கையில் தங்கள் தொழில் நிலையங்கள் வாயிலாக வாடிக்கையாளர்களின் வாயிலிருந்து உதிரும் அனைத்துச் சேதிகளையும் கேட்டுக் கேட்டே வெறும் கேள்விஞான அறிஞர்களாக மாறிவிடும் இவர்கள் தங்கள் தொழிலகங்களில் வாங்கிப் போடும் விராவிடத் தனம் சார்ந்த நூல்களையும், தினசரிப் பத்திரிகைகளையும் வாசித்துவாசித்துக் குதர்க்கத் தனமான நுனிப்புல் அறிவைத் தேக்கி வைத்துக்கொள்வார்கள். தங்களைத் தாங்களே ஒரு அறிவுஜீவியென நினைத்துக்கொள்ளும் இவர்களது வாய் வீச்சில் அடுத்தவரை எள்ளி நகையாடும் நையாண்டித் தனம் இழையோடும். பகுத்தறிவுச் சிங்கங்கள் எனத் தங்களைக் காட்டிக்கொள்ள இவர்கள் தொடுக்கும் கடவுள் மறுப்பு வாதங்களைக் கற்றவர்கள் கேட்டு நகைப்பார்கள். இப்படித்தான் இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு அதி மேதகு புத்திஜீவியெனத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக்கொள்ளும் ஒருவர் அடிக்கடி தன் புரட்சிச் செயல்களைத் தம்பட்டம் அடித்துக்கொள்வார். இவர் பேயாட்டம் நடைபெற்ற ஓர் அம்மன் கோயிலுக்குப் போய் பூசாரியிடம் உன்னால் முடிந்தால் எனக்கு உருவேறச் செய்து பேயாட்டிக்காட்டு என்று சவால் விட்டாராம். இதற்குப் பூசாரியும் உடன்பட்டு குறித்த ஒரு சடங்கு

நாளில் உன்னைப் பேயாட்டிக் காட்டுகிறேன் முடிந்தால் அன்று தெய்வமாடுவதற்கு ஆயத்தமாகவா என்றிருக்கிறார். இதனைக் கேட்ட அதி மேதாவி உள்ளூர்ப் பயந்துவிட்டாலும் சரி வருகிறேன் என்றுவிட்டு இன்னுமொரு பூசாரியைத் தேடிப் போயிருக்கிறார். அவரிடம் விடையத்தைச் சொல்லி தன்மீது உரு வராமலிருக்க உடற்கட்டு அட்சரத்தைக் கீறித் தன்மடிக்குள் கட்டிக்கொண்டு சடங்கு நடைபெற்ற கோயிலடியில் போய்நின்று வீறாப்புக் காட்டினாராம். இதில் நகைப்புக்கு இடமானது என்னவென்றால் இந்தப் பகுத்தறிவுச் செம்மல் உடற்கட்டு மந்திரத்தை ஏன் தன் உடம்பில் செருகிக்கொண்டார் என்பதுதான். வெளிப்படையாக பக்தி அனுஸ்ரானங்களை நையாண்டிசெய்யும் இன்னுமொருவர் தன் வீட்டுச் சாமியறைக்குள் நூறு தடவையாவது தன்னைத்தானே சுற்றிவந்து நிலத்தைத் தொட்டுக் கும்பிடுவார். இதற்குப் பேர் பகுத்தறிவுப் பக்தியாம். மரபு சார்ந்த வணக்கமுறைகளைப் பின்பற்றுவதும் ஆன்மீக வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதும் அவரவர் நம்பிக்கையினடியாய் உருவான வாழ்க்கைப் போக்கு. அதனைப் பிற்ற விமர்சிப்பதும் நக்கல் செய்வதும் எவ்வகையில் நியாயமானது?

மருத்துவ சமூகத்தவர் செறிவாக வாழும் இன்னுமொரு ஊரிலுள்ள விலாச விரும்பியின் பேச்சாற்றல் சொல்லுந்தரத்தன்று. என்ன விடையப்பரப்பை எப்படிப் பேசுகிறோம் என்றில்லை. ஒலிபெருக்கியின் வாயிலாக அவரது குரல் பெரிதாகக் கேட்கவேண்டும் அவ்வளவுதான். இன்னுமொரு பரமார்த்த குரு “மா” என்ற ஒரெழுத்துச்சொல்லைத் தன் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டவர். இவர் தன் மேதா விலாசங்களை ஏனையோரிடம் தம்பட்டம் அடித்துக்கொள்ளும்போது தனக்குப் பிடிக்காதவர்களை அடிக்கடி “மாக்கள்” என அழைத்துக்கொள்வார். அதாவது அவருக்குத் தெரிந்தவரை ஏனையோரெல்லாம் மாடுகளாம். ஆனால் “மா” என்ற ஓர் எழுத்துக்கு அரசன், கடவுள், என்ற அடிப்படையில் ஆயிரக்கணக்கான அர்த்தங்கள் இருக்கிறது என்பது பரமார்த்த குரு அறியாத விடையம். இச் சமூகத்தவரிடையே நடைபெறுகின்ற திருமணங்கள் அநேகமாகப் புரோகிதர் இன்றியே நடைபெறும்.

பரிசாரகம்

இவ்வாறான திருமணச் சடங்குகளை இச் சமூகத்துப் பெரியவர் ஒருவர் நிறைவேற்றிவைப்பார். திருமணம் முடியும் மணமக்களை வாழ்த்தி அட்சதை போடவேண்டுமல்லவா? பெரியவர் சத்தமாகச் சொல்வார் “மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் எல்லாரும் ஒழுங்கா வந்து வாய்க்கரிசி போடுங்கோ” என்று. மரணச் சடங்கில் போடப்படும் வாய்க்கரிசிக்கும் மாங்கல்யம் பூட்டு நிகழ்வில் வாழ்த்திச் சொரியப்படும் வாழ்த்தரிசிக்கும் இடையிலுள்ள சொற்பேதம் தெரியாத பெரியவர்கள் வாழும் சமூகம் இது. இவர்களில் பலர் பிரசண்டக் கவிஞர்கள். வெகுஜன வெளியீடுகளின் மலினமான கவிதைப் போக்குக்களை உள்வாங்கிக்கொள்ளும் இந்த மாணிக்கங்கள் சந்த நடை கொண்ட தமிழ்க் கலைச் சொற்கள் சிலவற்றை மனனம் செய்து கொள்வார்கள். இவ்வாறான சொற்களை ஒன்றுமாற்றி ஒன்று வரிசைப்படுத்திப்போட்டுக் கலாநுபமான கவிதைகளைப் படைப்பதில் இவர்களுக்கு நிகர் இவர்கள்தான். கவிதைப் புனைவு என்பது சொற்சிதம்பத்துக்கு அப்பாற்பட்ட உணர்வுத் தள வெளிப்பாடு. இக்கருத்தியலை அறியாத அபாக்கியவான்கள் இவர்கள்.

இவ்வாறான தான்தோன்றித்தனமான நடத்தைக்கு முன்னீடாய் அமைவது இவர்களின் தன்விளம்பித் தனந்தான். அடுத்தவர் சொல்லும் அறிவு வார்த்தை எதனையும் காதிற் போட்டுக்கொள்ளாத இச்சமூகத்தவரின் பண்பை சொந்தங்களுக்குள் நடைபெறும் மங்கல, அமங்கல நிகழ்வுகளில் மூக்குமுட்டக் குடித்துவிட்டுக் காட்டும் வீரப் பிரதாபங்களில் காணலாம். இந்த வீராப்பும் வீரப் பிரதாபங்களும் தங்களது சாதியுடனான சவால்களாகத்தான் அமையும். பிற நண்பர்களுடனோ, மனிதர்களுடனோ பழகும்போது கைகட்டி வாய்பொத்திக் கீழ்ப்படியும் நிலைதான். தன் சொந்தங்கள் என்ற குண்டுச் சட்டிக்குள் மாத்திரமே குதிரை ஓட்டி விலாசம் காண்பிக்கும் இந்நாயகர்களுக்குத் தம் வட்டத்துக்கு வெளியே நடக்கும் மாற்றங்கள் என்ன? தங்கள் தொழில் நிலைபற்றியும் அதனூடான மானுட நிர்நயங்கள் பற்றியும் ஏனைய சமூகத்தவர்களது மனப் பாங்குகள் எப்படி இருக்கிறது என்பதெல்லாம் தெரியாது.

இவர்கள் குழுமமாக வாழ்கின்ற ஒவ்வொரு ஊரிலும் தங்களுக்கு என்று ஒரு சங்கத்தை உருவாக்கிக் கொள்வார்கள். இதன்மூலம் சமூகமாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறோம் என்ற தோரணையில் கல்வியில் சற்றுக் கரிசனை எடுத்துக்கொள்ளும் குழந்தைகளைக் கூப்பிட்டு அவர்களுக்கு மாலை அணிவித்துப் பரிசில் வழங்கி மகிழ்வார்கள். காது கிழியுமளவிற்கு சொற்பொழிவுகள் இடம்பெறும். அத்தோடுசரி. ஒரு அமைப்பு இப்பணியில் ஈடுபட்டால் இதற்குப் போட்டியாக இன்னுமொரு சங்கத்தினர் நாங்கள் சமூகப்பெரியவர்களைக் கௌரவிக்கிறோம்பார் என்ற ரீதியில் ஊரூராக ஏடகமெடுத்துக்கொண்டு சென்று தங்களுக்கு நெருக்கமான யாராவது ஒரு பித்தலாட்டத்துக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி மாலை போட்டு எல்லோரும் குழுமி நின்று படம் பிடித்து அதைப் பத்திரிகைகளிலும் விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வார்கள். சமூக மேம்பாட்டுத் திட்டமில் செயற்பாடு என்பது வெறும் பூ மாலைகளிலும், பொன்னாடையிலும் அடங்கிவிடாது. இவர்களது இவ்வாறான வெற்று வேட்டுத் தனங்களுக்கு அடிப்படைக் காரணம் கல்விசார் சிந்தனைகளுடான குறிக் கோள்கள் மேம்படாதிருப்பதுதான்.

இன்றைய சிகை அலங்கரிப்புக் கலைஞர்களுடைய அன்றாட வருவாய் பொற் றொழிலாளர்களின் நாளாந்த வருமானத்தைவிட உயர்ந்து நிற்கிறது. இதனால் மருத்துவக் குடும்பங்களிலுள்ள பெரும்பாலான பெற்றோர் தம் பிள்ளைகளை இப் பாரம்பரியத் தொழிலிலேயே ஈடுபடுத்த முனைகின்றனர். இதன் பலாபலனாகப் பதினைந்து வயதுச் சிறுவனிடமேயே தினசரி ஆயிரம் ரூபாய் பொக்கட்டில் புழங்குகிறது. கையில் காசு, தன்னையொத்த சகாக்களின் சேர்க்கை இவற்றால் பூரித்துப் போகும் இளமை எல்லாம் சேர்ந்து இளைஞர்களை முடாக்குடியர்களாக மாற்றிவிடுகிறது. கட்டிளமைப் பருவம் மாறுவதற்கு முன்னரேயே இவ்விளஞ் சந்ததியினரது வாழ்வு அவரோகணம் அடைந்து விடுவதைக் கண்டு வேதனைப்படுவதை விட வேறு என்ன செய்யமுடியும்.

இயல்பாகவே அமைந்த பாரம்பரியப் பண்புகளாலோ என்னவோ மருத்துவர் சமூகத்துக் குழந்தைகளின் சிறுபராயத்துக் கற்றல் நிலையும், அவர்கள் கல்வியிற் காட்டும் தீவிர ஈடுபாடும் வியக்கத்தக்க நிலைக்கு உயர்ந்ததாய்க் காணப்படினும் இடைநடுவில் சிறு பராய உழைப்பின் மூலம் காசைக் கண்ட கிறக்கத்தில் படிப்பு மந்தமாகிப் பரம்பரைத் தொழிலில் நாட்டங்கொள்வது நடைமுறையாகிவிட்டது. இவ்வாறான சமூகப் பின்புலத்தில் ஓரளவேனும் கற்றுத் தேர்ந்து அரச பதவிகளில் இருப்பவர்களை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். அதிலும் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஆசிரியர்களே. உயர் பதவிகளை எட்டிப்பிடித்துள்ள இச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஓரிருவரும் தங்களை இன்னாரென்று அடையாளம் காட்டிக்கொள்வதில்லை. நான் அவனில்லை என்ற பாணியில் பிறப்பை மறைத்துப் போலியாக வாழ முற்படும் இந்நபர்களை அவர்களது நண்பர்களே முதுகின் பின்னால் கத்தரிக்கோல் குறிசுட்டு ஏளனம் செய்ய முற்படுவது இவர்களுக்குத் தெரியாது. படித்தவர்களில் இன்னுமொரு வகையான சமூக நிலைமாறிக் கூட்டத்தினர் மேல்த் தட்டுச் சமூகங்களிலிருந்து எப்படியோ அவர்களது வாழ்க்கைத் துணைகளைத் தேடிக்கொண்டனர். ஆனால் அவர்களது பிள்ளைகள் வளர்ந்து கல்யாணம் காட்சியென நிற்கும்சந்தர்ப்பங்களில் மேலுக்கும் ஏறமுடியாது, கீழுக்கும் இறங்க முடியாத திரிசங்கு சொர்க்க நிலையில் உள்ளனர்.

மருத்துவர் சமூகத்தவர்களது நிகழ்காலப் பொருளாதார நிலை சற்று உயர்ந்து காணப்படினும் வரவை மீறிய ஆடம்பர விரையங்கள், அதிலும் பரந்துபட்ட மதுப் பாவனை அடிப்படைப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை மதிக்காத அறிவிலித் தனம், எந்த விடையத்தையும் அறிவுத்தளத்தில் நின்று அணுகாது உணர்வு ரீதியில் அணுகும் மனப்பாங்கு ஆகிய நடத்தைக் கோலங்கள் இச் சமூகத்தவரது ஒட்டுமொத்த மானுட வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்குத் தடையாக உள்ளன. இந்நிலை மாற வேண்டும். செல்வ நிலைக்குச் சமாந்தரமாகக் கல்வி நிலை மேம்பாடடையாத எந்தச் சமூகமும் உருப்பட்டதாக உலக சரித்திரத்தில் இல்லை. ஆகவே கல்வி, கல்வி, கல்வி ஒன்றுதான் இச்சமூகத்தைக் கடைத்தேற்றும்.

நீறாவாக

மேய்ப்பவர்கள் வந்தார்கள் நாம் மீட்கப்படுவோம், மீட்கப்படுவோம் என்ற கனவிலேயே காலம் நம் இனத்தைக் கரைத்துவிட்டது. எல்லாம் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய் விகற்பமாகிவிட்ட விடிவில்லாத நித்திய இருள். இதற்குள் சாதியம் செத்துவிட்டது என்ற ஒரு வாதம். போராட்டமுகங்கள் சாதிய முனைப்பை மழுங்கடித்துவிட்டன என்னும் இன்னுமொரு வாதம். ஆனால் முதுகின் பின்னால் சாதிக்குறி சுடப்படுவதும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. சிகையலங்கரிப்பாளர் செய்த தொழில் பேசியல், ஹெயார்ட்ரெஸ்சிங் என்னும் டிப்ளோமா பாடநெறியாக்கப்பட்டு உயர் குடும்பத்தவர்களால் நடாத்தப்படும் பியூட்டிபாலர்களுக்கு இடம் மாறிவிட்டது. தொப்புள்கொடியை அறுக்கப் பயன்பட்ட சவரக்கத்தி மகப்பேற்று நிபுணர்களின் கைக்குமாறி “சேஜிகல்பிளேட்” ஆகிவிட்டது. புரையோடிப்போன புண்ணைத் தோண்டவும் மயிரைத் தறிக்கவும் பயன்பட்ட கத்தரி மேட்டுக் குடியினரின் உயர் விழுமியத் தொழிலாக மதிக் கப்படும் வைத்திய கலாநிதிகளுக்கும், அறுவைச் சிகிச்சை நிபுணர்களுக்கும் உகந்த ஆயுதமாகிவிட்டது. இவையெல்லாம் மருத்துவரின் பரம்பரைத் தொழிலுக்குக் கிடைத்த கௌரவமே. எனினும் நாம் தமிழர்களல்லவா? ஜாதியம் நமது குருதியின் குரோமோசோம்களுக்குள் அல்லவா அடங்கிக் கிடக்கிறது.

ஆதிமனிதன் வானத்தைப் பார்த்து மேகத்தைக் கிழிக்க விட்ட அம்பு மனித நாகரிகத்தை வருஷிக்க மானுட விருட்ஷம் வளர்ந்தது. மந்தை மேய்த்த செம்பளப்பு ஆரியம் செய்த வேதியத்தால் அம்பு விட்ட மானுடன் வேடனாக்கப்பட்டான் வேதியன் தெய்வமாகிக் கொண்டான்.

“சிரவி”

சமூகத்தின் மறைந்த முத்தோரும், முன்னோடிகளும்.

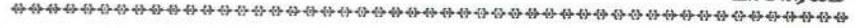

சாதி வேறுபாட்டை தகர்க்கலாமா?

மனித உடலின் வெளித் தோற்றம் உள்ளூறுப்புக்கள், அவ்வுறுப்புக்களின் செயற்பாடு என்பவற்றில் ஒருமித்த தன்மையினைக் காணமுடிகின்றது. மனித குலத்தை தொழில் ரீதியாகவும் நிற ரீதியாகவும் பாகுபடுத்தி உலகில் பல சாதி வேறுபாடுகளும் நிற பேதங்களும் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் தாழ்ந்த சாதியினர் உயர்ந்த சாதியினரால் தாழ்வாக நடத்தப்படுவதும் வெறுக்கப்படுவதும் மனித சமுதாயத்தின் செயலொழுங்கின் குறைபாடாக உள்ளது. அக்குறைபாட்டை நீக்கவும் ,அதிலிருந்து நாம் விலகவும் முயற்சி செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளோம். சாதிக் கட்டமைப்பை கட்டவிழ்த்து வெளியில் வர தடைகளை அறிந்து செயற்படுவது எமது கடமைகளில் ஒன்றாகும். இதனை ஒரு செயல் ஒழுங்காக அமைத்துக் கொள்ளும் போது சமுதாயம் உயர்வடைவது சாத்தியப்படும்.

மனிதன் சமுதாய வளர்ச்சியின் கால ஓட்டத்தில் தன் வாழ்வை வளப்படுத்த பல சாதியினை உருவாக்கிக் கொண்டு அதற்கேற்ப வாழப்பழகினான். உலக வரலாற்றில் பல பிரதேசங்களில் சமுதாயம் இவ்வாறாகத் தன்னைக் கட்டமைத்து வாழ்ந்தமை அறியக்கூடிய ஒன்றாக உள்ளது.

மத்திய ஆசியாவிலிருந்து இந்திய பெருநிலப்பரப்பை வந்தடைந்த ஆரியக்குடியினர் திராவிடர்களை வெற்றி கொண்டனர். ஆரியர் தம் வாழ்வை வளப்படுத்தவும் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும் திராவிடர்களை அடிமைகளாக்கிப் பல தொழிலாளர்களாகப் பிரித்தனர். அவ்வாறான பாகுபாடுதான் தெற்காசிய சாதியமைப்புகள் தோன்றக் காரணமாக அமைந்தது. ஆரியர் குடியேற்றம் அமைத்து வாழ்ந்த காலத்தில் ஆரம்பித்த தாழ்ந்த சாதியினரை விலக்கியாளும் மடத்தன்மை காலங்காலமாக பரம்பரை பரம்பரையாகக் கடத்தப்பட்டு இப்பொழுதும் சமூகத்தில் வேரூன்றியுள்ளது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் சாதிவேறுபாட்டின் தீவிரத் தன்மை இடத்துக்கிடம் கூடிக்குறைவதைக் காண முடிகின்றது. வேளாளர், முக்குவர், என்ற உயர் சாதியினர் எம்மைப் போன்ற சாதியமைப்பினரை குறைவாக நடத்துவதும் விலக்கி வைப்பதும் காலங்காலமாக நடத்தப்பட்டு வரும் ஒரு நோயாக உள்ளது.

எமது சமுதாயத்தை ஒரு முற்போக்கு சிந்தனையுடைய சமுதாயமாக மாற்றி மேல்நிலையடையச் செய்ய வேண்டியவர்களாக நாம் காணப்படுகின்றோம். நெடுங்காலமாக நெருக்கீடுகளை உள்வாங்கி அடிமைத்தனத்தில் இருந்து வெளியில் வந்து கொண்டிருக்கும் எமது சாதியினர், உயர் சாதியினரை வியப்பில் ஆழ்த்தும் அளவிற்கு பொருளாதார நிலையில் வளர்ந்துள்ளமை வியக்கத் தக்கதும், பெருமைப்படக் கூடியதுமான விடயமாகும்.

தொடர்ந்து எமது சமூகம் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். ஆவ்வாறான வளர்ச்சிக்கு எம் தொழிலையும், தொழிலாளர்களையும், நவீன மயப்படுத்தி சமூக வளர்ச்சியையும் அபிவிருத்தியையும் நோக்காகக் கொண்டு அதனை அடைவதற்கான வேலைத்திட்டங்களை வடிவமைத்து நவீன நுட்பங்களை உள்வாங்கி முன்னேற்றப் பாதையில் செல்வதற்காக நாம் முயற்சிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளோம்.

உயர் சாதியினர் தாழ் சாதியினர் என்ற வேறுபாடு குறைவடைய காரணமாக அமைந்தது மேலைத்தேசத்தவரின் வருகையாகும். அவர்களது கலாசாரம், அவர்களால் வழங்கப்பட்ட கல்வி வசதிகள் என்பன மூல காரணங்களாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். பிரித்தானியரது ஆட்சிக் காலத்தில் கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர்ந்தோருக்கு வேலை வாய்ப்பும், பிற வசதிகளும் வழங்கினர். முக்கியமாக இந்து, பௌத்த சமயத்தவர்களிடையே தாழ்ந்த சாதியினரின் ஆலயப்பிரவேசத் தடை காரணமாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில் சிலர் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பின்பற்றத் தொடங்கினர். அதனால் உயர் பதவிகளை வகிக்கும் வாய்ப்பையும் பெற்றனர்.

நகரமயமாக்கல் சாதிக்கட்டமைப்பை தகர்த்த பிறிதொரு காரணியானது. நகரங்களைவிட கிராமங்களிலேயே சாதி வேறுபாடு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. காரணம் கல்வியறிவு குறைவான தன்மையும், சமய விழாக்களிலும், மூடக்கொள்கையிலும் ஊழிய தன்மையுமாகும்.

பிராமணர் தூய்மை, துடக்கு என்ற அடிப்படையில் பல சட்ட விதிகளை அவர்களுக்குக் குறைவான சாதியினர் எனக் கருதியோரிடையே கட்டாயமாகப் புகுத்தினர். அதனடிப்படைச் செயலொழுங்கே தற்போது ஆலயங்களில் துடக்கு நிலையில் கொள்ளப்படுகின்றது. அது நகர்ப்புறங்களில் குறைவடைந்துள்ளது. இத்துடக்கு என்ற தன்மை குறைவடையக் காரணம் நவீனமயமாதல் என்றால் மிகையாகாது.

மேலைத்தேய மயமாதலினால் தெற்காசிய சாதிக்கட்டமைப்பு சிதைவடைந்து வர ஆரம்பித்தது. எமது சமூகமும் வளர்ச்சியடைந்து சாதிவேறுபாட்டை தகர்க்க வேண்டுமாயின் நவீனமயமாதல் அவசியமான ஒன்றாக உள்ளது. நவீனமயமாதல் என்பது எமது தொழிலை நவீன நுட்பங்களை உள்ளடக்கிய தொழில் நிலையமாக மாற்றியமைத்தலும், நமது சமூக நடைமுறைகளை நவீன சிந்தனையுடன் முன்னெடுப்பதுமாகும்.

எமது சமூகம் மேலும் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமாயின் சில செயற்பாடுகளை நடைமுறை உலகில் செயற்படுத்த வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். எமது பிள்ளைகள் அனைவரையும் கல்விகற்கச் செய்வதும் அவர்களில் சிறப்பான தேர்ச்சியடையவர்களை மேலும் ஊக்கப்படுத்துவதும், கட்டாயமான ஒன்றாக உள்ளது.

நன்றாகக் கற்கக்கூடிய திறமையான மாணவர்கள் பலர் எம்மத்தியில் உள்ளனர். அவர்களுக்கு தகுந்த ஆதரவு, வழிகாட்டலை வழங்குவதில் பெற்றோர் கவனம் செலுத்த வேண்டும். பெற்றோரின் கவனக்குறைவு, அவர்களது தாழ்வுணர்வு, மதுப் பாவனை என்பன பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை திசைமாற காரணங்களாக அமைகின்றன. பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கு சரியான அன்பையும் ஆதரவையும் வழங்க வேண்டும். அவ்வாறான ஒரு நிலை குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சியையும் சந்தோஷத்தையும் ஏற்படுத்தும். அந்தச் சூழல் பிள்ளையின் கல்விக்கு ஆதரவான வாய்ப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது. எமது மாணவர்களில் பலர் திறமையானவர்கள் இடையில் கல்வியை நிறுத்தி வேறு தொழிலிலும் எமது சிகையலங்காரத் தொழிலிலும் ஈடுபடுகின்றனர் அதற்கு காரணம் குடும்ப சூழலே ஆகும்.

ஒரு பிள்ளை பிறந்தது முதல் வளர்ந்து பெரியவனாகி வேறு ஒரு குடும்ப அமைப்பு உருவாக்கும் வரை அவனுக்கு உணவு உடை அன்பு பாதுகாப்பு பாராட்டு என பிள்ளை விருத்திக்கு அடிப்படையான பல விடயங்களை ஒரு குடும்பமே அதிகளவாக வழங்குகிறது. கல்வி என்பது பிள்ளையின் உரிமைகளில் ஒன்றாகும். பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கு அனுப்புவதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது அவர்களுக்கு தேவையான அனைத்து கல்வித் தேவைகளையும் நிறைவு செய்ய வேண்டியவர்களாக உள்ளனர்.

துன்பம் வறுமை என்பன அனைவருக்கும் அடிக்கடி ஏற்படும் ஒரு இயற்கை நிகழ்வு அதனை காரணமாகக் கொண்டு பிள்ளைகளின் பாடசாலைக் கல்வியை நிறுத்துகின்றனர். திறமையான மாணவன்

ஒருவனின் கல்வியை நிறுத்துவது அவனது வாழ்க்கையையே திசைமாற்றி விடுகின்றது.

மதுபாவனை எமது பெற்றோரிடையே தொடர்ச்சியான ஒரு பழக்கமாக உள்ளது. மது அருந்துவதால் குடும்பத்தில் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டு அது பிள்ளைகளின் கல்வியைப் பாதிக்கும் ஒன்றாக அமைகின்றது. எமது சமூகத்தில் அதிகமான பெற்றோர் மதுபானம் புகைத்தலுக்கு பயன்படுத்திய பணத்தை அவர்களின் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு பயன்படுத்தியிருந்தால் இன்று அதிகமான இளைஞர்கள் உயரிய தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றிருப்பார்கள்.

எமது முன்னோர்கள் விட்ட தவறினை நாம் இப்போது விடக்கூடாது. எமது எதிர்கால சந்ததியினரின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் எமது செலவுகளை மேற்கொண்டால் அது பாரிய சமூக மாற்றம் ஒன்றை ஏற்படுத்தும்.

பாடசாலைக் காலங்களில் எமது பிள்ளைகள் வேறுசாதியினரால் வெறுக்கப்பட்டு வந்த நிலை தற்பொழுது பெரிதும் குறைவடைந்துள்ளது. ஒரு சில கிராமங்களில் அது காணப்படுவது துரதிஸ்டமே. அவ்வாறு பாடசாலைகளில் மனத்தாக்கங்களுக்கு உள்ளாவதும் எமது பிள்ளைகளின் கல்வியில் பாதிப்பை உண்டாக்குகின்றது. அவ்வாறான நிலை காணப்படும் பிரதேச பாடசாலைகளிலிருந்து பிள்ளைகளை நகரப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

ஒருவனின் திறமை விருப்பம் என்பனவே அவனது வாழ்வைச் சிறப்படையச் செய்யும். அவ்வாறான ஒரு வளமான வாழ்வை வாழ வழிப்படுத்துவது எமது கடமையாகும். பெற்றோர் தமது விருப்பத்துக்கமைவாக அவர்களது கல்வியை திசை, திருப்புகின்றனர். இதனால் எமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் பாதிப்படையும் என்பதை சிந்தித்துப்பார்ப்பதில்லை.

எமது இளம் தலைமுறையினரை கல்வியில் சிறப்படையச் செய்வது எமது சாதியின் வளர்ச்சிக்கும் விருத்திக்கும் அத்திவாரமாவதுடன் உயர்சாதியினரின் ஆணவங்களையும் கட்டுப்பாடுகளையும் உடைத்தெறியக் கூடிய ஆற்றலை வளர்க்கும். கல்வி அறிவூட்டல் சுயமாகவே நவீனமயப்படுத்தலை ஏற்படுத்தி சாதிவேறுபாட்டினை சமநிலைக்கு கொண்டுவரும்.

பாடசாலைக் கல்வியில் ஆர்வம் குறைந்தவர்களை தொழிநுட்ப பாடங்களில் ஈடுபடுத்தல் இரண்டாவதாக செய்யவேண்டிய ஒரு வேலைத்திட்டமாகும். எமது தொழிலை விட ஏனைய தொழிற் திறமைகளைக் கொண்ட சிறுவர்களை உருவாக்குவது அவர்களின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு வித்திடும் ஒரு விடயமாகும்.

எம்முள் பலர் இளவயதில் திறமையான உழைப்பாளிகளாகவும் பிற்பட்ட காலத்தில் வெறுப்படைந்த நிலையில் எமது தொழிலைச் செய்வதும் கவலையான ஒரு நிகழ்வு என்பதை நான் எமது உறவினர்களுடன் உரையாடியதில் இருந்து அறிந்த ஒரு உண்மை. எனவே நாம் வாழ்நாள் முழுவதும் சந்தோசமாகவும், உற்சாகத்துடனும் வாழும் சமூகச் சூழலை உருவாக்க இளம் தலைமுறையினரை நல்ல வருமானத்தையும் தொடர்ச்சியான உற்சாகமான உழைப்பையும் தரக்கூடிய தொழிற் திறமைகளுக்கு வளப்படுத்த வேண்டும்.

புதிய தொழிநுட்பத்திறன் கொண்ட சமுதாயமாக அவர்கள் மாற்றமடைவது சாதி வேறுபாட்டினை வலுவிழக்கச் செய்யும். அடிமைத் தொழில் நிலை மாறி அதிகாரத் தொழில் நிலை உருவாகும். அவசர தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய இத் தொழிலைத்தான் செய் என பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை ஈடுபடுத்துகின்றனர். அவசரமின்றி துன்பங்களைத்தாங்கிக் கொண்டால் எதிர்காலம் இன்பமாகும் என்னும் ஆன்றோர் வாக்கிற்கு ஏற்ப எமது பெற்றோர் செயற்பட்டால் எமது சமூகம் சிறப்படையும்.

பரிசாரகம்

நவீன தொழிநுட்பங்களுடன் எமது தொழிலாளர்கள் தொழிலை நவீனமயப்படுத்துவதும் கவனிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். கற்பதற்கும் ஆர்வமின்றி வேறு தொழில் புரியவும் விருப்பமின்றி சலூன் தொழிலைத்தான் செய்யப் போகிறேன் என விருப்பம் கொண்டவர்கள் அத்தொழிலை நவீன உபகரணங்கள் கருவிகளுடன் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

இன்று அதிகமான முடிதிருத்தும் நிலையங்கள் பல வசதிகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது. அத்தடன் அவற்றில் வேலை செய்பவர்களும் வேலைக்குவருபவர்களும் பாரிய வேறுபாடுகள் காட்டாது வந்து போகும் நிலை உருவாகின்றது. இருந்தும் அதிகமான நிலையங்கள் பழையமையான தொழில் நிலைப்பாட்டில் காணப்படுகின்றது. அது அவர்கள் வாழும் சூழலில் அவர்களை வேறுபடுத்திக்காட்டும் ஒன்றாக அமைகின்றது.

சாதி வேறுபாட்டுக்கு காரணம் உயர்சாதியினர் மட்டுமல்ல எம்மைப் போன்ற தாழ்த்தப்பட்டவர்களும்தான். எமது சாதியினர் தமது தொழிலைச் செய்யும் போது சிலர் நாம் தரக்குறைவானவர்கள் என அர்த்தமற்ற உணர்வலைகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறமை முக்கிய காரணியாகின்றது.

செய்யும் தொழிலை தெய்வம் என்பது முதுமொழி அதற்கேற்ப வாழவேண்டிய நாம் ஏன் அடிமைத்தொழில் என்ற உணர்வுடன் வாழ வேண்டும் அவ்வாறான உணர்வுடன் வாழ்வது உயர் சாதியினர் எனத் தம்மைக் கூறிக்கொள்வோர் எம்மை தாழ்வாக நடத்தக் காரணமாக அமைகின்றது.

எமது பிரதேசங்கள் பலவற்றில் மரணவீட்டுக் கடமைக்குச் செல்வது, வீடுகளுக்குச் சென்று கடமை புரிவது போன்ற தாழ் நிலைச் செயல்கள் தற்பொழுது கட்டுப்பாட்டுக்கு கொண்டுவரப்பட்டமை எமது சமுதாயத்தின் பெரியதொரு வெற்றியாகும். அவ்வாறான அடிமை நிலை காணப்பட்டமைக்கு காரணம் எம்மவரின் தவறான நடத்தைகளேயாகும்.

எமது தொழிலாளர்கள் அதிகமானோரில் மதுபாவனை வெகுவாகக் காணப்படும் ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலை காணப்படுகின்றது. அதற்கு அடிமையானவர்கள் அற்ப சுகத்திற்காக அவ்வாறு வீடுகளுக்குச் சென்று கடமைகளை மேற்கொண்டனர் மதுபானத்தை வாங்கிக் குடிப்பது மட்டுமன்றி தொற்று நோய்களுக்கும் ஆளாகித் தனது வாழ்வில் சிரமப்படுகின்றமையையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

எமது பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை நண்பர்களுடன் பழக விடும் போது மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். உங்கள் பிள்ளைகள் பழகும் நண்பர்கள் அவர்களுக்கு ஏற்ற நண்பர்கள் தானா? என்பதை ஆராய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றீர்கள். சாதி வேறுபாட்டைக் காட்டக்கூடிய சமூகத்தினரின் பிள்ளைகளுடன் பழக விடுவது எமது பிள்ளைகளின் ஆளுமைகளை குறைக்கக் கூடியதாக அமையும்.

தாழ்த்தப்படும் மக்களிடையே உள்ள பெண்கள் இன்று பல உயர் நிலைகளில் காணப்படுகின்றனர். எமது சகோதரிகளையும் பல துறைகளிலும் விரிவுபட்டுச் செல்ல வாய்ப்பேற்படுத்த வேண்டும். பெண்களை சுயதொழில் முயற்சியில் ஈடுபடுத்தல், அவர்களுக்கான கடனுதவிகளை பெற்றுக் கொடுத்தல், நவீன அழகுக் கலை முயற்சியில் ஈடுபட ஊக்கமளிக்க வேண்டும் இவ்வாறான தொழில் முயற்சிகள் எமது சமூகத்தின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்த வாய்ப்பாக அமையும்.

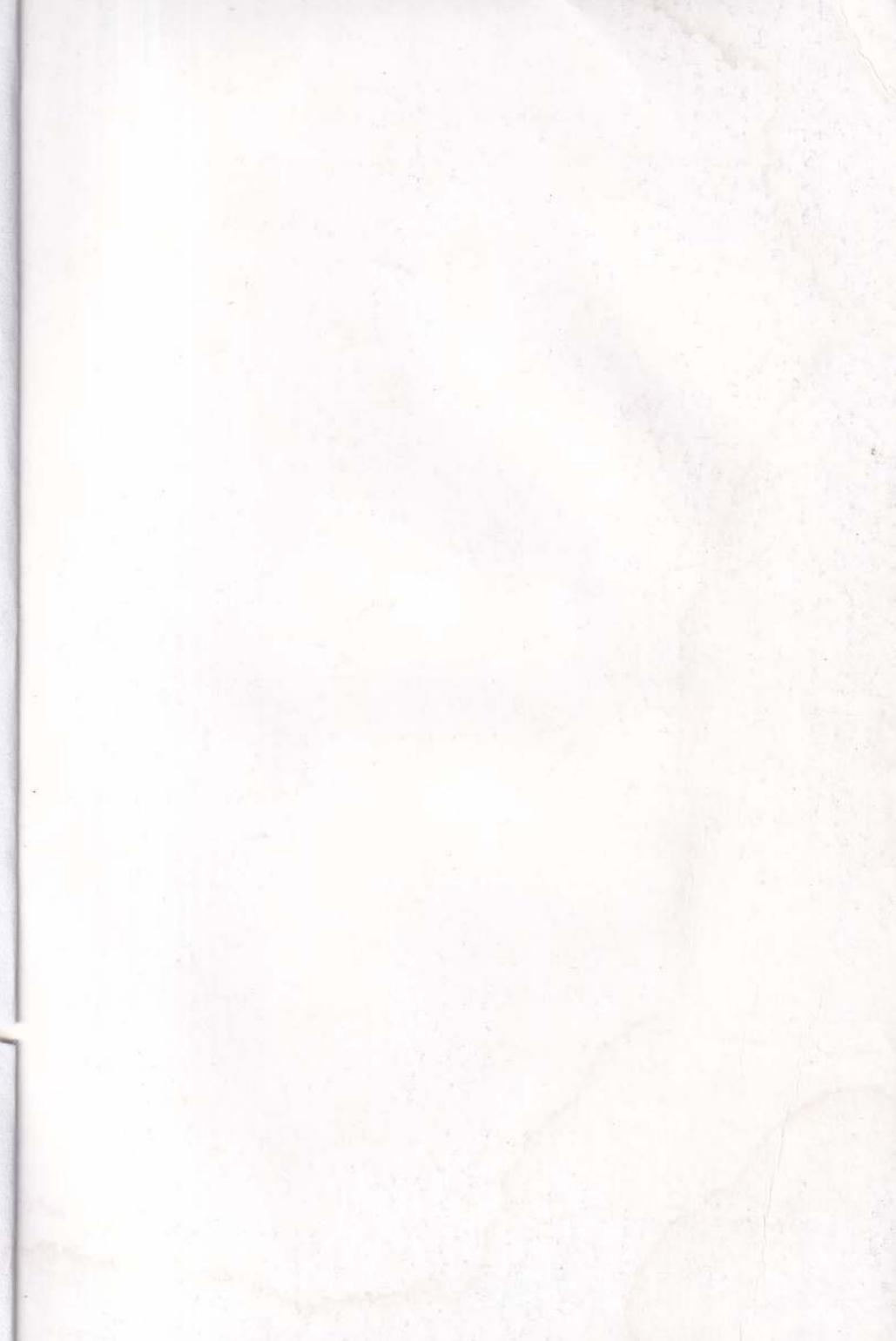
சாதி வேறுபாடுகளை தகர்க்க நாம் முன்னேற வேண்டியுள்ளது. அம்முன்னேற்றம் நவீன மயமானதாக அமையும் போது அது எமது சமூகத்தின் பொருளாதார, சமூக அம்சங்களில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும். அவ்வாறு ஏற்படும் சமூக அமைப்பானது கல்வி பொருளாதார நிலை போன்றவற்றில் மேலும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும். எனவே கல்வியில் மேல்நிலை அடைவும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் எமது சமூக அபிவிருத்திக்கு வித்திடும் ஒன்றாக உள்ளது. அதற்கு நாம் எமது

பரிசாரகம்

இளம் தலைமுறையினரை வழிப்படுத்துவது எம் ஒவ்வொருவரினதும்
கடமையாக உள்ளது.

திரு. மூ.சசிதரன்.

ஆசிரியர்

சமூக முன்னோடியின்

தோற்றம்: 14.11.1926

மறைவு: 30.11.2011

ஆதவன் அச்சகம், அரசடி, மட்டிக்களப்பு. TP222 2076.